

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

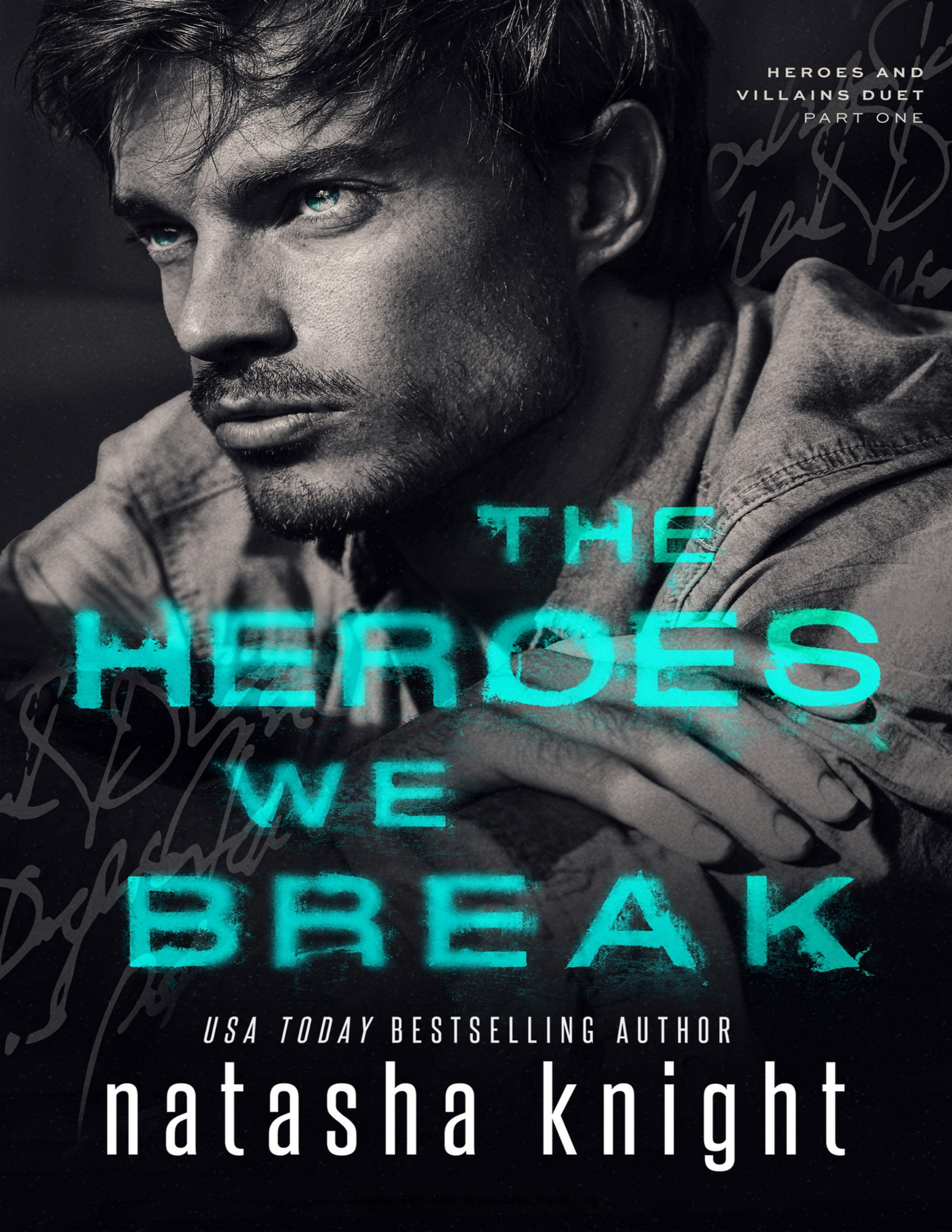
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



HEROES AND
VILLAINS DUET
PART ONE

THE HEROES WE BREAK

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

natasha knight

KIRDIĞIMIZ KAHRAMANLAR

KAHRAMANLAR VE KÖTÜLER DÜETİ

KİTAP 1

NATASHA KNIGHT

Copyright © 2024 by Natasha Knight

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Aksi belirtilmedikçe, bu kitaptaki tüm isimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Coverluv tarafından kapak

Kapak Fotoğrafı: Wander Aguiar

İÇİNDEKİLER

[Giriş Bu Kitap
Hakkında](#)

[Önsöz](#)

1. [Ophelia](#)
2. [Ophelia](#)
3. [Ophelia](#)
4. [Silas](#)
5. [Ophelia](#)
6. [Ophelia](#)
7. [Silas](#)
8. [Silas](#)
9. [Silas](#)
10. [Ophelia](#)
11. [Ophelia](#)
12. [Silas](#)
13. [Silas](#)
14. [Silas](#)
15. [Ophelia](#)
16. [Silas](#)
17. [Ophelia](#)
18. [Silas](#)
19. [Ophelia](#)
20. [Ophelia](#)
21. [Silas](#)
22. [Ophelia](#)
23. [Ophelia](#)

[Teşekkür
ederim](#)

[Ayrıca Natasha Knight Yazar
Hakkında](#)

GİRİŞ

Sevgili okuyucu,

Kahramanlar ve Kötüler Düetinin 1. kitabı olan *Kırdığımız Kahramanlar*'ı satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Silas ve Ophelia'nın hikayesi on yıla yayılıyor ve Geçmişte geçen birkaç sahne. Bu bölümlerin her biri açıkça işaretlenmiştir. Eğer bir bölüm işaretlenmemişse, bunun nedeni o bölümün şimdiki zamanda geçiyor olmasıdır.

Zamanınızı ayırıp kitabımı okuduğunuz için tekrar teşekkür ederim! Çok minnettarım ve umarım Silas ve Ophelia'ya aşık olursunuz.

Sevgiler,
Natasha

BU KİTAP HAKKINDA

O bana ait değil.

Ben gayrimeşru bir çocuğum, istenmeyen ve hor görülen.

Ophelia Hart komşu kızı. Onun büyümesini izledim. Ve onu üvey kardeşimden sayısız kez kurtardım.

İki yıldır hayatından çıktım ve onunla tekrar karşılaştığımda artık bir kız değildi.

Tek sorun, parmağında onun yüzüğünü takıyor olması.

Ama aramızda hep bir şeyler vardı. Ben her zaman onun koruyucusu oldum. Özellikle de konu ona gelince. Ve bu çekim her zamankinden daha güçlü.

Artık beni hikâyesinin kahramanı olarak görmüyor.

Ama ben onun bilmediği bir şey biliyorum. Geçmişinden bir sır. Ve o tehlikede.

Benimle

savaşacak.

Onun için

savaşacağım.

Yapmak zorunda olduğum Şey için benden nefret ediyorsa, öyle olsun.
Çünkü vey kardeşimin onu almasına asla izin vermem.

PROLOGUE

SILAS

Günümüz

I kumandadan oynat tuşuna bas ve Horatio Hart'ın ve Adliyede. Onun adımlar vardır Yavaş. Kalabalığı araştırıyor. Sonunda yüzünde bir gülümseme belirliyor. İşte bu Beklenmedik. İşte sadece bir Sebep o ceza duruşmasından birkaç dakika önce gülümsedi. Ne de olsa on yıla bakıyor. Bakışlarının izlediği yolu takip ediyorum ve işte orada. öyle, ayakta sadece ötesinde ve Kalabalık, kolayca özledim, Tabii onu aramıyorsan. Ve ben arıyorum.

Ophelia Hart.

Horatio Hart'ın kızı.

Yüzüne zum yapıyorum ve duraklıyorum. Beyzbol şapkası alnına kadar inmiş ve boynuna kalın bir eşarp sarılmış. Tüm o güzel sarı saçlarını gizliyor. Gözleri kırmızı, teni ağladığında her zaman olduğu gibi pembe kızarmış.

Son birkaç ay onun için kolay olmamıştır.

Tekrar oynat tuşuna basıyorum ve Horatio'nun onu gördüğünü bildirmek için başını sallayışını izliyorum. Bu sessiz bir iletişim. Bir *teşekkür*. *Seni seviyorum*. Ya da *lanet olsun*, belki de sadece *özür dilerim*, böyle bir bok parçası olduğum için.

Sonra avukatının ısrarıyla gitti. Merdivenlerden çıkıp Boston'un liman bölgesindeki federal mahkeme binasına girerek gözden kayboldu. Sesi kapatmamış olsaydım, duyacağım tek şeyin kameraların tıkırtısı ve basın onu soru bombardımanına tutarken Hart'ın adının haykırılması olacağından eminim. Ya da öfkeli kalabalığın ona bağırarak ettiği küfürler.

Horatio Hart kaidesinden devrildi. Bir zamanlar onu sevenler şimdi kellesinin kazığa geçirilmesini istiyor. Onları suçlayamam.

Muhabirin jenerik yüzü ekranı dolduruyor. Onun arkasında Ophelia'yı izliyorum. Gözlerini silmek için eldivenli elini kaldırıyor. Eşarbı kayıyor ve rüzgar bir tutam uzun saçını süpürüyor. Tüy kadar hafif, sanki dünyadaki en yumuşak şeymiş gibi süzülüyor.

Öyle. Güçlü de.

Biliyorum.

Arkamda biri boğazını temizleyerek sözümü kesiyor. Duraklatıyorum ve dikkatimi kişisel asistanım Cecilia'ya veriyorum.

"Efendim, affedersiniz,"

diyor. "Her şey hazır mı?"

Ben soruyorum.

"Evet, efendim. Jetin bir saat içinde havalanması planlanıyor."

"Güzel. Çatı katı dolu mu?"

"Evet, efendim. Biraz manevra yapmam gerekti ama Sinistral adınızı duyduğunda her zaman yardımseverdir."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bayan Gibson'ın odaları?" Avukatım Nigella Gibson'ı şirket için tutuyorum.

"Ayarlandı, efendim."

"Güzel. Önümüzdeki birkaç haftayı orada geçireceğim. İhtiyacım olan her şeyin gönderildiğinden emin olun."

"Evet, efendim." Boğazını temizliyor. "Bayan Day hazır efendim. Onu içeri göndereyim mi?" diye soruyor, sesi alçalarak. Cecilia'nın hayatımın bu daha mahrem yönünü yönetme konusunda ne kadar rahat olduğundan emin değilim, ama ona bu yüzden para ödüyorum. Ağzı sıkı biri ve ondan tek istediğim de bu. Ben de

bedenlerinin sağladığı fiziksel rahatlık dışında bir kadın için ne zamanları ne de arzuları vardır.

Bu açıdan bakınca, Bayan Day'in de bir tür hizmetli olduğunu söyleyebiliriz. En azından şimdiye kadar.

Bakışlarımı ekrandaki üzgün küçük Ophelia Hart'ın görüntüsüne kaydırıyorum.

"Buna gerek yok," diyorum Cecilia'ya. "Yine de zahmeti için cömertçe ödeme yapıldığından emin olun." Cecilia bundan rahatsız olduysa da belli etmiyor. Bu onun haddine değil. "Birkaç dakika içinde yola çıkacağım. Arabanın hazır olduğundan emin ol."

"Çoktan yapıldı, efendim."

Böylece gitti ve ben bir kez daha Ophelia'yla yalnız kaldım. Onu inceliyorum, o tanıdık, viski rengi gözlerini alıyorum. Hüzünlü gözleri. Her zaman hüzünlü gözleri vardı, her şey olmadan önce bile.

Uzun zaman oldu ve çapraz ateşte kalması fikri her ne kadar hoşuma gitmese de o seçimini uzun zaman önce yaptı. İkincil hasar. Onsuz hiçbir savaş kazanılmaz. Ve ben bunu kazanmaya niyetliyim.

OPHELIA

Geçmiş Yeni Komşular

I İkinci nakliye kamyonu yandaki evin garaj yolundan çıkarken pencereden dışarıyı izliyorum. Şoför dönüşü biraz geniş alıyor ve bizim özel küçük çıkmaz sokağımızdan çıkmadan önce ön tekerlek kaldırıma atlıyor. Ev birkaç ay önce satıldı ve ben de tüm inşaatları izliyordum. Hatta etrafa bakmak için birkaç kez gizlice girdim ama babamın bundan haberi yok. Bugün ilerleyen saatlerde yeni komşularımızla tanışmaya gittiğimizde her şeyi ilk kez görüyormuşum gibi davranmam gerekecek.

Babamın doğum günü hediyesi olan dürbünümle, eve kutu üstüne kutu taşıyan nakliyecileri yakınlaştırıyorum. Hatta bir işçi ordusu tüm güzel, yeni eşyaların paketlerini açarken bazı odaların içine bile bakabiliyorum. Pencere yerden tavana kadar olduğu için alt katın içini görmek daha kolay. Üst katta, neredeyse yatak odalarından birinin içini görebiliyorum.

Yüzme havuzundan müstakil ve çok daha küçük kulübeye giden yol boyunca hareketlilik gözüme çarpıyor ve ben

iki bulanık figür görmek için dönüyorum. Objektifi ayarladım ve çifte odaklandım.

Bir tanesi, uzun siyah saçlı bir kadın, iki kutu taşıyan bir çocuğun birkaç adım önünde yürüyor, çocuk kutuların üstünü zar zor görebiliyor. Çocuk durup kutuları yere bıraktığında ve saçlarını gözlerinden uzaklaştırdığında kadın gülüyor. Çocuğun saçları da kadınıninkiler kadar siyah ve tepesi hariç kafasına yakın kesilmiş, gözlerinin içine düşecek kadar uzun.

Daha önce hiç böyle renkli gözler görmemiştim. En güzel turkuaz renginde, parlak, Cancun'daki en sevdiğim plajdaki okyanusun köpüklü suyu gibi. Bronzlaşmış yüzü ve siyah saçlarıyla çarpıcı.

O Ethan değil, buraya taşınan ailenin oğlu. Ethan on dört yaşında ve bu çocuk çok daha büyük görünüyor.

Kutuları tekrar almak için eğildi ama sonra durdu, doğruldu ve doğrudan pencereme baktı. Nefesim kesildi. Beni göremez, değil mi? Birbirimizden çok uzaktayız. Yine de, o gözlerin bana baktığına yemin edebilirim. Belki güneşten, belki de hareket ettim ve dürbünden parladı? Ne yapacağımı bilemeden donup kaldım. Gözden kaybolup kaybolmayacağıma karar veremedim bakışlarını kutulara kaydırıyor, onları kaldırıyor ve küçük kulübeye doğru ilerliyor.

Bir arabanın kapısının kapanma sesi dürbünü tekrar sokağa çevirmeme neden oluyor. Siyah bir araba kaldırıma park ediyor. Camlar o kadar koyu renkli ki içeriği göremiyorum.

Şoför iner ve arkadaki kapıyı açar. Bir adam dışarı çıkar. Eve bir göz atıyor, sonra dönüp bir kadının inmesine yardım etmek için elini uzatıyor. İşe, partiye ya da başka bir yere gidecekmiş gibi giyinmişler. Taşınmak için değil.

Çifti izliyorum. Eskiden bizimkine benzeyen ama şimdi çok daha büyük ve her şeyiyle çok daha güzel olan tepedeki büyük eve bakıyorlar. Gülümsüyorlar ama birbirlerine değil. Sadece eve.

Arkadaki diğer kapı açıldığında, komşum olacak çocuğu, Ethan'ı görmek için endişeyle yaklaşıyorum. Benden iki yaş büyük. Babam bana kimin taşınacağını söylediğinde, içten içe kız olmasını diledim çünkü muhtemelen o zaman en iyi arkadaş olurduk, ama değil. Yine de, kilometrelerce ötedeki tek ev onunki olduğu için, bu onu çevredeki tek çocuk yapıyor. Okuldan birkaç arkadaşımın ailesi çocuklarını bu kadar uzağa götürmek istemiyor ve babam da tanışmadığı kimsenin evine gitmemden hoşlanmıyor. Bu konuda oldukça tuhaf. Ama komşular bir yüzme havuzu yaptırdı, o yüzden Ethan'ın gitmesi gerekecek.

Ve kim bilir? Belki de en iyi arkadaş oluruz. Babam ona bir şans vermemi, bütün erkeklerin sinir bozucu olmadığını söylüyor. Bundan emin değilim, ama pırıl pırıl suyuyla yüzme havuzu denemek istememe neden oluyor. Gerçekten çok sıcak bir yaz oldu.

"Phee?" Babam kapımı bir kez çalıyor ve sonra açıyor.

Zıplıyorum, pencereden dönüyorum. Dürbünü arkama saklamak istiyorum çünkü onun bana meraklı dediğini ve benim merak dediğimi tartışmıştık. Öğretmenlerim merakın sahip olunması gereken çok iyi bir şey olduğunu söyler. Ona bunu hatırlatmak isterdim ama bir tür casusluk yapıyorum ve boynumda asılı oldukları için onları saklamak için çok geç kaldım.

Bana bir bakış atıyor ama gülümsüyor, bu da başımın gerçekten belada olmadığı anlamına geliyor. "Sana casusluk hakkında ne demiştin?"

"Ben değilim. Sadece nakliyecileri izliyordum." Kaşlarını kaldırıyor.

"Tamam." Dürbünü çıkarıp cumbalı penceredeki koltuğuma uzanıyorum. Okumak ve şimdi de komşuları izlemek için en sevdiğim yer.

"Tilkilerle tanışmaya hazır mısınız?"

Kocaman gülümseyip ayağa fırlıyorum. "Evet! Hoş geldin kurabiyelerini getireyim." Onları aşçımız, hizmetçimiz ve bir insanın sahip olabileceği en iyi ikinci anne olan Tonia ile birlikte pişirdim. Arkadaşlarımın çoğunun uzun zamandır dadıları vardı ama benim hep

Tonia'm oldu. Aceleyle kapıya yöneldim ve babam kenara çekildi.

Evimizin merdivenlerinden aşağı koşarken "Mayonu mu giyiyorsun?" diye soruyor.

Üst katta altı yatak odası var. Biri babam için, biri de benim için. Tonia bizimle yaşıyor, bu yüzden üçüncüsü onda ve diğer üçü her zaman boş. Hiç ziyaretçimiz olmaz.

Babam da benim gibi tek çocuk ve hem onun hem de annemin ebeveynleri öldü. Hiçbiriyle tanışamadım ve onları sorduğumda babam üzülüyor, bu yüzden sormamaya çalışıyorum.

Daha küçük bir eve taşınabiliriz. O kadar alana ihtiyacımız yok. Ama babam bir keresinde annemin burayı ne kadar çok sevdiğini söylemişti. Kendisi dekore etmişti.

Bence onu hâlâ özliyor. Aslında özlediğini biliyorum. Onu hatırlamıyorum, o yüzden özlemiyorum. Anneni özlememek garip belki ama onu hiç tanımadım.

"Bizi yüzmeye davet ederlerse diye," diyorum. "Sıcak bir gün."

"Phee. Taşınmakla meşgul olacaklar. Yerleşene kadar onları yalnız bırakmalısın. Biz sadece merhaba diyeceğiz. Sizi tanıştırayım, sonra yolumuza gideriz."

Babam Fox'ları tanıyor. Baba Sullivan Fox ile bir iş anlaşması için görüşmektedir ve Bayan Fox ile bir iş yemeğinde tanışmıştır.

"Biliyorum, biliyorum," diyorum ve Tonia'nın benim için güzel bir teneke kutuya koyduğu kurabiyeleri uzattığı mutfığa doğru ilerliyorum. "Bana da ayırdın mı?" diye soruyorum. Fırından çıktıklarında sadece bir tanesini ısırabildim ve dilimi yaktı.

"Elbette, Phee." Bana kenara koyduğu küçük bir tabağı gösteriyor.

"Teşekkürler!"

Babam ve ben ön kapıdan çıkıyoruz, verandadan geçip kaldırıma çıkan uzun merdivenlerden iniyoruz. Evlerimiz arasında çit yok ve her biri geniş bir arazi üzerine kurulu, bu yüzden komşu olsak da evlerimiz

o kadar da yakın değiller - işte bu yüzden dürbüne sahip olmak işe yarıyor.

Merdivenlerden Fox'un yeni evinin ön kapısına doğru ilerlerken bahçıvanlar ve nakliyeciler her yerde. Her şeyi yeniden tasarlamışlar. Eskiden evlerimiz neredeyse tıpatıp aynıydı, ama şimdi merdivenler bizi salıncaklı ve büyük, rahat mobilyalı rahat bir ön verandaya götürürken, onlarınki koyu renkli ahşaptan bir dizi büyük çift kapıya çıkıyor. Güzel ve içerisi de gerçekten hoş ama ben bizimkini daha çok seviyorum. Daha sıcak hissettiriyor.

Babam zili çalıyor, tam o sırada iki kadın kapıyı açıyor ve ağır bir heykeli dışarı taşıyorlar. Bu şey ikisinin toplamından daha ağırmış gibi görünüyor.

"Dur sana yardım edeyim," diyor babam, hiç vakit kaybetmeden ve ellerinden alıyor.

Kadınlar şaşırmış görünüyor ama hemen onu nereye koyacağı konusunda yönlendiriyorlar. Bu arada ben de evin içine bakıyorum. Sadece alt katta eşyalarını yerleştiren bir düzine insan olmalı ve daha fazlası da üst kata gelip gidiyor.

İçeri giriyorum, bir daire çiziyorum ve iki kat yukarıda asılı duran ışıltılı avizeye bakıyorum. Her bir kristal gözyaşı damlasında parlayan ışık tavana ve yeşim yeşili duvarlara yansıyor.

Ev buraya son gelişimden çok farklı görünüyor. Artık bitmiş, mermer zeminler o kadar cilalanmış ki neredeyse bizi geri yansıtıyor ve her yüzey pırıl pırıl. Bizim evimizin orijinal parke zeminleri var ve temiz olmasına rağmen hiçbir şey buradaki gibi parıldamıyor. Bu ev de bizimkinin iki katı büyüklüğünde görünüyor.

Bir kadın bağırarak bir emir veriyor ve ben sıçrayıp bağıranın geldiği yöne dönüyorum. Babam içeri giriyor ve beni omuzlarımdan tutarak aralarında ağır bir şey taşıyan iki adamın önünden çekiyor.

"Dikkat et tatlım," diyor ve beni güneş ışığının geniş pencereden içeri süzüldüğü oturma odasına doğru götürüyor.

açık sürgülü cam kapılar. Buradan havuzu görebiliyorum. Neredeyse kör edici derecede parlak.

"Horatio," diye gürlüyor bir erkek sesi.

Bay Fox'u bulmak için dönüyorum -o olduğunu tahmin edebiliyorum çünkü limuzinin arkasından inen adam o-köşeden geliyor. Bu sığağa rağmen hâlâ takım elbisesini giyiyor ama kocaman gülümsüyor, dişleri o kadar beyaz ki neredeyse havuz kadar göz kamaştırıcı. Babama elini uzatıyor.

"Dağınıklık ve gürültü için özür dilerim," diyerek etrafı işaret ediyor. "Taşınmak her zaman zahmetli bir iş, değil mi?"

"Endişelenme Sly," diyor babam. Sly, Bay Tilki'nin lakabı. O ve babam başımın üzerinde el sıkışıyorlar. "Sadece uğrayıp merhaba demek istedim, hoş geldiniz. Bu benim kızım, Ophelia. Ophelia, bu da Bay Sullivan Fox."

"Phee," diyorum, tokalaşmak için elimi uzatarak. Kimse bana Ophelia demez.

"Phee, seninle tanışmak ne büyük bir zevk. Baban bana senin hakkında her şeyi anlattı." Bay Tilki elimi sıkmak için elini uzatıyor ve küçük parmağındaki tilki başlı altın yüzüğü fark ediyorum. Daha önce hiç böyle bir yüzük takan bir erkek görmemiştim ve kırmızı gözlerine bakmaktan kendimi alamıyorum. Biraz ürkütücü.

Babam çok uzun sürdüğü için boğazını temizliyor. Elimi onunkinin içine koyuyorum, gözleri yakut olan yüzüğü sevmiyorum.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, efendim," diyorum. Gözlerinin daha önce gördüğüm çocukla aynı renkte olduğunu fark ediyorum. "Eviniz çok güzel."

"Teşekkür ederim. Ne tatlı bir genç bayan, Horatio."

Babam gülümsüyor, bakışları Bay Fox'la birlikte arabadan inen kadına kayıyor. Karısı olduğunu varsayıyorum. O kadar güzel ki tek yapabildiğim bakmak. Omuzlarına kadar düzgünce kesilmiş sarı saçları ve bahar renginde soluk yeşil gözleri var. Saçları pürüzsüz ve parlak ve kendimi kıvırcık buklelerimi kulaklarımın arkasına iterken buluyorum. Yerinde duracağından değil. Hiçbir zaman durmaz. Saçlarım her zaman kontrolden

ıkıyor,

Özellikle de yazın nemden dolayı ve bazen keşke herkes gibi normal saçlarım olsaydı d i y o r u m .

Bayan Fox önce sinirli görünüyor ama babamın gözleriyle karşılaştığında nefes veriyor ve başını sallıyor. O anda yüzünü yeniden bir gülümsemeye dönüştürüyor ve eğer Bay Fox'unkinin göz kamaştırıcı olduğunu düşündüysem, onunkinin yanında neredeyse güneş gözlüğüne ihtiyaç duyuyorum.

"Horatio, sen misin?" diye sorar, sesi berrak ve güzeldir.

"Mira," diyor babam, ellerini tutuyor ve eğilip yanaklarından öpüyor.

Garip, sanki Avrupalı falanmışız gibi. Avrupalı değiliz. Sadece New England'lıyız, babamın dediği gibi doğma büyüme. Hava atmayız. Diğer tüm kızlar okula şoförler tarafından limuzinlerle bırakılırken, babamın beni yedi yıldır sahip olduğu Range Rover'ımızla getirmekte ısrar etmesinin nedenlerinden biri de bu.

Bu yönümüzü seviyorum ve diğerlerinin arkamdan konuşmasını gerçekten umursamıyorum. Sanırım bu yüzden yanaklarını öpmek bana çok garip geliyor. Babam gibi değil.

"Peki kim bu sevgili şey?" diye soruyor, bana bakmak için çömeliyor, bakışları dağınık saçlarımın üzerinde geziniyor ve koyduğum yerde kalmadığını doğruluyor. Yakından bakınca, gülümsediğinde yüzünde başka hiçbir şeyin değişmediğini görüyorum. Gözleri tamamen aynı kalıyor ve güldüğümüzde Tonia'nın gözlerinin kenarları kırışırken, Bayan Fox'un kiler hiçbir şey yapmıyor.

"Ben Phee, Hanımefendi. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Kaç yaşındasın, Phee?" diye soruyor ve küçük bir çocukmuşum gibi parmaklarımı kaldırıp ona göstermemi beklediğini hissediyorum.

"Ben on iki yaşındayım. Ya sen?"

"Phee!" Babam tersledi.

"Ne?" Kaba olduğunu bildiğim halde soruyorum.

Bayan Fox gerçek bir kahkaha gibi gelmeyen bir kahkaha atar, ama Baba römorkörler Ben içinekendisi ile a uyarı

Bir kez daha doğrulurken omuzlarımı sıkıyor. Soruya cevap vermiyor ve Ethan da sinirli bir şekilde köşeden döndüğünde, hepsini neyin sinirlendirdiğini merak ediyorum.

"Ethan, buraya gel ve Phee ile tanış, sevgilim."

Ethan önce annesine, sonra bana bakıp gülümsüyor ama onda beni tuhaf hissettiren bir şey var.

"Hey, Phee. Güzel gözlükler," diyor.

Onların hiç de iyi olmadığını düşündüğüne eminim.

Yanaklarım yanarken gözlüğümü burnuma doğru iterek düzeltiyorum. "Teşekkürler," diyorum ama minnettar değilim. Utanıyorum. Yeni gözlüklerimi takmalıydım. Beni biraz daha az inek gösterirlerdi.

Ethan'ın babası boğazını temizliyor. Ethan gözlerini deviriyor ama sıkmam için elini uzatıyor. Ben elini tutup sıkıyorum çünkü o elini öylece gevşek bir şekilde bırakıyor.

"Orada ne var?" Ethan soruyor.

İşaret ettiği yere bakıyorum ve kurabiyeleri hatırlıyorum. Şimdi onlara sahip olmak aptalca geliyor. Küçük bir çocuk gibi hissediyorum.

"Phee hepinize hoş geldiniz demek için kurabiye pişirdi. Öyle değil mi tatlım?" Babam öyle diyor. Cesaret verici bir şekilde omzumu sıkıyor. Eminim utandığımı biliyordur. Babam ve ben çok yakınız. Sanırım anneniz ya da kardeşiniz olmadığında bu normal.

"Evet. Buyurun." Kutuyu uzattım ve Ethan aldı, kapağını açtı ve kimseye ikram etmeden bir tanesini kendine aldı. Hepsini ağzına tıktırdı.

"Ethan!" Bayan Fox azarlıyor.

"Ne? Öğle yemeğini kaçırdık," diyor, bir tane daha almak için uzanırken. "Bunlar iyi. Teşekkürler," diyor bana. "Havuzu görmek ister misin?"

"Elbette," diyorum, dışarı çıkacağım için rahatlamış bir şekilde. İzin almak için babama bakıyorum, özellikle de yüzmeye davet edilmeyi beklememem gerektiğini söylediğinden beri, ama cevap veren Bay Fox oluyor.

"Siz ikiniz devam edin. Horatio, birkaç dakikan var mı?"
Babam bir süre sonra, "Elbette," dedi. "Biz olmak istemiyoruz

Yine de yolumuza çıkıyorlar. İş bekleyebilir."

"Bu yüzden nakliyecilere para ödüyoruz," diyor Bay Fox.
"Hadi çalışma odama gidelim."

Babam ve Bay Fox ortadan kaybolurlar ve Bayan Fox Ethan'a döner. "Odanı boşaltana kadar yüzmek yok, genç adam."

"Bu yüzden nakliyecilere para ödüyoruz," diyor Ethan, babasını taklit ederek ve sonunda bana bir tane ikram etmeden önce bir kurabiye daha alarak.

Bir tane alıyorum. "Teşekkürler," diyorum, bana kendi kurabiyelerimden birini verdiği için ona teşekkür etmek tuhaf olsa da.

Havuza doğru yürüyoruz ve köşeyi dönünce, daha önce gördüğüm küçük evi ve ön kapının yanında bir bitki diken uzun siyah saçlı kadını görüyorum. Bizi görünce dudağını ısıyor. Güzel bir kadın ve yakından bakınca kulağının arkasına sıkıştırılmış, içinde tüy olan çok ince bir örgüsü olduğunu görüyorum. Gülümsedim ve el salladım. Şaşırmış görünüyor ama sonra gülümseyip el sallıyor.

"Babam New York'tan taşındığını söyledi," diyorum Ethan'ın arkasından giderken kendimi garip hissederek.

"Evet." Havuzun kenarında duruyor.

"Özledin mi?"

Omuz silkiyor. "Daha yeni geldim." Bana kurabiye kutusunu uzatıyor ve gömleğini çıkarıyor.

"Annen odanı boşaltana kadar yüzemeyeceğini söyledi," diye hatırlatıyorum, başının derde girmesini istemediğimden.

"Ben de ona bunu yapmaları için nakliyecilere para ödediğimizi hatırlattım." Parmak arası terliklerini çıkarıyor. "Buradaki erkek okulu hakkında bir şey bildiğini sanmıyorum, değil mi?"

Başımı sallıyorum, gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Güneş gözlerime vuruyor. "Rahibeler kız ve erkek okullarını kesinlikle ayrı tutuyorlar." Benim gittiğim okul, Notre Dame Akademisi, aynı arazide iki binaya sahip, biri

erkekler için diğeri

kızlar için. Arazi birkaç dönüm büyüklüğünde, bu nedenle iki okulu ayrı tutmak zor değil.

"Bu çok kötü," diyor.

"Hoşuma gitti," diyorum.

Bana baktı. "Daha on iki yaşındasın. Benim yaşıma gelene kadar bekle." Havuzun kenarına doğru yürüyor ve sıcaklığı test etmek için bir parmağını suya daldırıyor.

"Yetişkin olduğun için mi?" diye alçak bir ses geliyor arkamızdan.

İrkilerek etrafımda dönüyorum ve bir anlığına etrafımdaki her şey sessizleşiyor, sanki zaman o küçücük an için duruyor.

Turkuaz gözlü çocuk.

Ethan inliyor ve yüzünü ona dönüyor. Yakından bakınca sağdakinin yeşilden çok mavi olduğunu, soldakinin ise tam tersi olduğunu görebiliyorum.

Bu çocuk kesinlikle Ethan'dan daha yaşlı. Ondan sadece birkaç metre uzakta olduğum için çenesindeki kirli sakalı ve kollarındaki yağsız kasları görebiliyorum. Gergin ya da endişeli olduğumda olduğu gibi karnım zonkluyor.

Bana bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. Bakıyorum ve garip davranıyorum. Göz kırpyorum, ağzımı kapatıyorum ve başka tarafa bakıyorum.

"Diğerleriyle birlikte çalışman gerekmiyor mu?" Ethan, birbirlerinden pek hoşlanmadıklarını belli edencesine ona doğru yaklaşarak soruyor.

Büyük çocuk Ethan'a doğru yaklaşıyor, onun üzerinde yükseliyor. "Yardımanın geri kalanını mı kastediyorsun?"

Ethan omuz silkiyor. "Sen söyledin, ben değil."

"İşe yaramaz parça..." son kısmı nefesinin altında mırıldanıyor ve bana dönüyor, ama ne dediğini tahmin edebiliyorum. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Onu tanımıyorum bile ve bana bile kızgın olduğu hissine kapılıyorum. "Dürbünün nerede?" diye soruyor.

Demek beni gördü. Yüzümün ısındığını hissediyorum ve ağzım kum yutmuşum gibi oluyor.

"Ne dürbünü?" Ethan sorar.

Büyük ocuk sırtıyor, sonra Ethan'a dönüp saçlarını karıştırıyor. "Beynini ihtiyaç duyduğundan daha fazla bilgiyle yorma evlat. Yerimiz zaten kısıtlı." Bana baktı. "Senin adın ne?"

"O," diye başlıyorum ama boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. "Ophelia. Ophelia Hart." Kalbim göğsümde gm güm atıyor ve kendimi düzeltmek için acele ediyorum. Ona neden tam adımı verdiğimden emin değilim. "Ama herkes bana Phee der." Ne yapacağımı bilemeden, elini sıkmak için elimi uzatıyorum. Sadece bakıyor, kaşları şaşkınlık ya da eğlenceyle çatılıyor ve yüzümün pancar gibi kızardığından eminim.

"yle mi? Ophelia Hart, o drbnlere dikkat et. Bazı şeylerin bilinmemesi daha iyidir."

Kafam karıştı, ona ne demek istediğini sormak istiyorum ama sesimi bulamıyorum.

Elimdeki teneke kutuya bakıyor. "Bana kurabiye ikram etmeyecek misin?" diye soruyor, alaycı bir ses tonuyla.

"Oh," diye mırıldanıyorum. "İster misin-"

"Ona bir şeyler ikram etmek zorunda değilsin," diyor Ethan, tenekeyi elimden kaparak. "*Yardıma gelenlere* yanlış bir izlenim vermek istemem."

"yle mi?" diyor büyük ocuk, Ethan'a doğru yaklaşıp bir kurabiye alıyor ve ağzına tıkıştırıyor. iğniyor, yutuyor ve sonra sırtıyor. "Bunlar güzel. Annem beğenecek. Ona geri götüreceğim. Mira yiyecek değil ya."

"Sadece dene," diyor Ethan.

"Pekâlâ," diyor büyük oğlan ve ben daha ne olduğunu anlamadan tenekeyi Ethan'ın elinden alıyor ve küçük bir itiş kakışla Ethan'ı havuza düşürüyor.

şok olmuş bir halde, tek yapabildiğim ağzım açık bir şekilde orada durmak ve Ethan'ın batışını, bir süre ırpınışını ve sonra tekrar yukarı çıkışını izlemek.

"Seni lanet olası pislik!" Ethan bağıyor. Suyu silmek için gözlüğümü çıkarıyorum ama elbisem sıçrayan sudan sıırıslıklam olduğu için sadece bulaşıyor. Bayan Fox evden koşarak çıkıyor, yüksek topuklu ayakkabıları çimenleri kazıyor. Büyük oğlan ona doğru dönüyor, başıyla selam veriyor ve ağzına bir kurabiye daha atıyor, arkasını dönüp uzaklaşırken bütün kutuyu da yanında götürüyor.

"Silas Cruz, oğlumdan uzak dur!" Bayan Fox bağıır ve havuzdan çıkmakta olan Ethan'a doğru koşar. "Tatlım! İyi misin?"

Ethan içinden küfürler savurarak Silas Cruz adındaki çocuğun, Bayan Fox yüzünü ona dönene kadar siyah saçlı kadının dışarıda durup izlediğı küçük kulübeye doğru gelişigüzel yürüyüşünü izler. Bunun üzerine kadın içeri girer ve gözden kaybolur.

OPHELIA

Günüümüz

IÇocukluk evimin ön kapısının kilidini açtım. Üç yılı aşkın süredir burada yaşamıyorum ama burası her zaman evim oldu. Şimdi, babamın tutuklanmasından ve halka açık duruşmasından beri, beri ve federal ajanlar çiğnenmiş aracılığıyla Her odaya girdiler, her köşeyi karıştırdılar ve hayatımızın her yönünü incelediler, burada kendimi her zamankinden daha yabancı hissediyorum. Sanki geçmiş bir şekilde silmişler gibi. Sanki o geçmiş

bana ait değil.

Işıkları bir dakikalığına söndürüyorum ve kapalı kapıya yaslanıyorum. Derin bir nefes alıp veriyorum. Birkaç dakikaya ihtiyacım var. Bu yerin sessizliğini duymak, evin tanıdık kokusunu almak ve artık benim olmadan önce hepsini ezberlemek istiyorum.

Ay ışığı pencerelerden içeri süzülüyor, paketlenmiş ve depoya taşınmaya hazır çok sayıda kutuyu aydınlatıyor. FBI'nın el koymadığı ne varsa yani.

İçerisi dışarıdan sadece biraz daha sıcak. Merkezi ısıtma haftalardır kapalı. Boynumdaki atkıyı çıkarıp anahtarlarımla birlikte en üste koyuyorum.

sonra evin arka tarafındaki mutfağa doğru yürüyorum. Topuklarım tıkırdıyor ve pencerelerden birinden dışarı bakıp ön bahçedeki emlakçı tabelasını görüyorum, üzerinde büyük bir *SATIŞ* etiketi gururla duruyor. Satış neredeyse tamamlanmış, sadece son imzalar bekleniyor.

Satmak zorundaydık. Başka seçeneğimiz yoktu. Onu elimde tutmayı çok isterdim. Babamın da hoşuna giderdi. Her zaman üniversiteden sonra evlenince eve geri döneceğimi düşünmüştüm. Kendi çocuklarım olacak ve onları burada babam ve Tonia ile birlikte büyütecektim. Çocukça, biliyorum.

Şimdi, her şey farklı. Hiç benimmiş gibi hissetmiyorum. Burada dururken kendimi davetsiz misafir gibi hissediyorum.

Mutfakta ışığı açtım. Burası Tonia'nın alanıydı. Şimdi Portsmouth'ta kız kardeşiyle yaşıyor. Babam mahkemedeyken ve ben okuldayken kalabildiği kadar kaldı ve evi çekip çevirdi. Artık ona ödeme yapamadığımızda şikayet etmedi, tek kelime etmedi. Sadece dayanırdı ve dayanamayana kadar biriktirdikleriyle yaşardı.

Onu
özlüyorum
. Babamı
özlüyorum

.
Hayatımı özlüyorum.

Bu bencilce, biliyorum. Hâlâ çok şeyim var ve pek çok kişinin çok daha azı var ama ben böyle hissediyorum.

Yakında nakliye kamyonu gelecek ve tüm kutular depoya kaldırılacak. Yakında, çocukluğumda Tonia ile yediğim yemeklerin çoğunu yediğim bu mutfak tezgahının başında son kez duruyor olacağım.

Koridora çıktım ve üst kata yöneldim. Nakliyeciler gelmeden önce yapmak istediğim iki şey var. İlk olarak babamın odasına girip ışığı açıyorum. Burada olmak çok garip hissettiriyor. Soyulmuş yatağa bakarken, şu anda nerede olduğunu, hücresinde olup olmadığını merak ediyorum. Sanırım öyledir. Geç oldu.

Acaba uyuyabiliyor mu? Korkuyor mu? Bir planı var mı?

Seçeneklerini sormak için avukatı John Higgins'i aradığımda, bana zaten bildiğim Şeyi söyledi. Son anda babam ifadesini değiştirmişti. İtiraf anlaşmasını kabul etmiş. Bunun temyizi yok.

Gerçek şu ki, olmam gerektiği gibi onun yanında olamadım. Suçlamalar hakkında, kayıp para hakkında, babamın zimmetine geçirdiği ve pek çok insanın birikimini çaldığı iddiaları hakkında bildiklerimi bilmek zordu.

Üstüne üstlük bir zamanlar en iyi arkadaşı ve iş ortağı olan Sullivan Fox'a yapmaya çalıştığı şey - nişanlımın babasından bahsetmiyorum bile. Sullivan'ın adını çamura buladı, neredeyse onu yok ediyordu.

Bu karmaşık bir durum ve üstesinden gelmekte zorlanıyorum.

Derin bir i çekerek yatağın kenarına oturuyorum ve nişan yüzüğünü parmağımda çeviriyorum. Platin kordonun üzerindeki prenses pırlanta ağır ve kendim için seeceğimden daha büyük. Ethan'ın onu bana verdiği geceyi ve sonrasında olanları hatırlıyorum.

Karmaşık kelimesi bunu anlatmaya yetmez.

Ethan'la nişanlı olmam bir yana, her şeyimizi kaybettiğimizde Sullivan Fox beklediğim gibi bana sırtını dönmedi. Onun yerine, beni kendi kızıymışım gibi kabul etti.

Babam onu suçladığında, Bay Fox bana farklı davranmadı. Üniversite harcımı ödedi ve Boston'da sahip oldukları dairede yaşamama izin verdi. Kitaplarımı aldı ve ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin oldu. Bana evinde bir yer, başvurabileceğim bir aile verdi. Benimle kendi ailesiymişim gibi ilgilendi, bana derslerime odaklanmamın önemli olduğunu ve başka hiçbir şey için endişelenmemem gerektiğini söyledi. Ona borcumu ödeme tekliflerimi elinin tersiyle itti ve babam ne yapmış olursa olsun, onun için her zaman bir kız evlat gibi olacağımı söyledi.

Evet. Karmaşık kelimesi bunu anlatmaya yetmez, gerçekten.

Telefonum çalıyor, bir mesaj uyarısı veriyor. Bakıyorum ve saati kontrol ediyorum. Bir saat içinde Fox'larla akşam yemeğinde olmam bekleniyor. Ethan trafiğe takıldığını ve beni almaya geç kalacağını mesaj atıyor. Hızlı bir cevap yazıp benim de geç kalacağımı ve endişelenmemesini söylüyorum. Geç kaldığımdan bahsetmiyorum çünkü eski evimdeyim.

Telefonu arka cebime koyuyorum ve komodinin çekmecesini açıp almaya geldiğim şeyi, annemle babamın çerçevesi fotoğrafını çıkarıyorum. Ona bakıyorum, babamın ve annemin gülümseyen yüzünü görüyorum, ama annemin gülümsemesi daha az geniş. Gözlerinde bir hü­zün var, bana miras kalan gözler. Bana miras kalan bir yüz. Gözlerinin boş olması dışında, sanki bir şey eksikmiş gibi. Yüzlerine dokunuyorum ve bir damla gözyaşımı siliyorum çünkü zamanı geri alabilmeyi ne kadar isterdim. Keşke son üç yılı geri alabilsek ve yeniden başlayabilsek.

Ama gerçek hayatta böyle şeyler olmaz.

Kendime "Kabullen Phee," diyorum çünkü hayatının önümüzdeki on yılını parmaklıklar ardında geçirecek olan ben değilim. Her şeyini kaybeden ben değilim.

Ayağı kalktım ve eski yatak odama gittim. Cumbalı pencerede ay parlıyor. Çocukken burada saatlerce kitap okurdum.

Koltuğun altındaki küçük saklanma yerinden dürbünümü çıkarıp Tilki evine doğrultuyorum. Tilki evine değil. Cruz'ların kulübesi. Gerçi teknik olarak Tilki'nin evi sayılır ama uzun zamandır orada Cruz yaşamıyor.

Bir umutsuzluk, mutlak bir kayıp hissi karnımı büküyor. Silas'ın onunla tanıştığım ilk gün bana söylediğı sözleri hatırlıyorum. On yedi yaşındaydı, huysuz ve kızgındı. O günden beri onunla her karşılaştığımda aynı şekilde davranıyor.

En azından çoğu zaman.

Kulübede bir ışık yanıyor ve ben sıçırıyorum, taşındıkları ilk gün beni onları izlerken nasıl yakaladığını hatırlıyorum. Bana söylediklerini, on iki yaşındaki bir kıza verdiği şifreli mesajı:

Bazı şeylerin bilinmemesi daha iyidir.

Şimdi düşününce, sanki geleceğimi okuyor gibiydi.

İçeride birileri dolaşıyor. Sanırım tesiste yaşayan yeni personel. Esmerelda Cruz personeldi ve çoğu zaman Silas'a personel gibi davranılırdı. Mira'nın onların mülkünde kalmasına nasıl katlandığından emin değilim.

Gitmek için dönüyorum, burada daha fazla kalmak istemiyorum. Her şey çok fazla. Dürbünü kutulardan birinin üzerine koyuyorum ve artık onu istemediğime karar veriyorum. Fotoğrafi yanıma alıp evden çıkıyorum ve arabama biniyorum. Eşyaları arabaya koyuyorum, arkadan elbisemi alıyorum ve Fox'un evine doğru yürüyorum.

Orada, merdivenlerden heybetli ön kapıya çıkıyorum. Yanındaki heykele baktığımda, Tilkiler taşınırken babamın o ağır şeyi, onunla boğuşan kadınların kollarından nasıl kaldırdığını hatırlıyorum.

Babamı özlüyorum. Eski halimizi özlüyorum. Şimdi, Tilkiler ve babam arasında kaldım çünkü onlar birbirlerine sıkı sıkıya düşmanlar ve ben tam ortada sıkışıp kaldım.

Başımı sallayarak kendime geliyorum ve kapıyı açıyorum. Uzun zamandır buraya evimmiş gibi davranmamı söylüyorlar ve ben de içeri girip çıkmaya alışkınım. Burada kaldığım zamanlar için kendi anahtarım ve bir odam bile var.

İçeri girdim. Ev sessizdi. Bay ve Bayan Fox çoktan şehre gelmişlerdi ve Ethan ile benimle restoranda buluşacaklardı.

Mutfakta ocağın üzerindeki ışık yanıyor ama onun ve havuzdan yansıyan ay ışığının dışında her yer karanlık. Sürgülü kapı bir aralık açık, içeri serin hava giriyor. Birisi kapatmayı unutmuş olmalı.

Elbisemi bir sandalyenin arkasına asıyorum ve salondan oturma odasına geçiyorum. İçeri esen meltem yüzünden hava daha serin. Salonun ötesindeki sık ağaçlık koruda bir baykuş ötüyor.

Yazlık. Şehirde bu sesi pek duymuyorum ve kapıyı kapatmadan önce durup dinliyorum.

"Uzun zaman oldu," diye derin bir ses geliyor köşeden.

Yerimden sıçradım ve Bay Fox'un koltuğunda oturmuş beni izleyen adamla yüzleşmek için döndüm.

Midem bulanıyor, kalbim küt küt atıyor.

Kadehini bir çeşit şerefe kaldırıyor. Kadehi ağzına götürürken buz kristale çarpıyor, gözlerini benden hiç ayırmıyor, bakışları tüylerimi diken diken ediyor.

Kendimi çelikleştiriyorum. O gözler artık acımasız. Bir zamanlar çok güzel olduklarını düşünürdüm.

"Burada ne halt ediyorsun?" Tekrar konuşabildiğimde soruyorum. Ay, Silas Cruz'un yüzünü aydınlatıyor. Şu anda yirmi yedi yaşında. Yine de daha yaşlı görünüyor, siyah saçları kısacık kesilmiş, böylece çocukken o l d u ğ u gibi gözlerine dökülmüyor. Gerçi hiçbir zaman çocuk olmadı, gerçekten.

İçkisini bırakıyor ve ayağa kalkıyor. "Yakında kayınbiraderin olacak kişiyi böyle karşılayamazsın, değil mi *Phee*?" Odayı o şekilde geçiyor, sanki alanı yiyip bitiriyormuş gibi.

Sırtımı kapıya yaslıyorum, ellerim hâlâ arkamdaki tutamağa sarılı. "Bu konuda hâlâ kızgın mısın?" Sesimdeki acıyı duymamasını umarak soruyorum çünkü acı hâlâ orada. Ondan ne kadar nefret etmek istesem de, o acı hâlâ orada.

Silas gelip benden bir adım ötede duruyor. Ona bakıyorum. Haklıydı. Uzun zaman oldu. Onu en son neredeyse bir yıl önce görmüştüm. Benimle konuştuğu son sözler beni aşağılamak içindi.

Siyah gömlekli siyah bir takım elbise giyiyor. Uyuyor. Şeytan siyah giyer, değil mi? Turkuaz gözleri gözlerime yerleşmeden önce yüzümü tarıyor ve işte yine aynı his. On yıl önce onunla ilk tanıştığımda, yüzme havuzunun kenarında durup o aptal teneke kutuyu tuttuğumda hissettiğim duygu.

Kurabiyeler. Karnımdaki o çırpınış, kalbimin sıkışması.

Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Silas'la aramızda anlamadığım, adını koyamadığım bir şey var. Ya da belki de sadece adını koymak istemiyorum çünkü bu adama karşı hissettiklerimi hissetmem tamamen yanlış.

"Sanırım aptal yerine konulduğum için kızgınım. Ama bu benim suçum, değil mi? Tuttuğun arkadaşların sonunda sana da bulaştı, değil mi Barbie?" Silas'ın gözleri sonsuz derecede kısıldı.

Onları en son ne zaman o gülümsediğinde - gerçekten gülümsediğinde ve bu gülümseme gözlerine dokunduğunda - parıldarken gördüğümü hatırlamıyorum. O zaman çok güzel oluyor ve bunu görmek nefesimi kesiyor.

Annesi Esmerelda'yı hatırlıyorum ve ona karşı yumuşuyorum çünkü Silas Cruz dünyada yalnız. Bir parçam, ne olmuş ya da ne yapmış olursa olsun, bu düşünceyle onun için acı çekiyor.

"Silas," diye başlıyorum, ona annesinin vefatını duyduğumu söylemek istiyorum, nazik bir şeyler söylemek istiyorum. Ama ben daha tek kelime edemedem, göz temasını kesmeden arkamdan uzanıp elimi tutuyor. Karnımdaki o ırpınma, Silas Cruz söz konusu olduğunda birbirinin yerine geçen endişe ya da heyecan hissi yine orada. İçimizdeki elektrik yükü arttıa ısı boynumdan yukarı doğru süzülüyor ve yanaklarıma yerleşiyor.

"Görüyorum ki henüz aklın başına gelmemiş," diyor ve ikimizin de bakışları elimdeki taşa kayıyor. Yüzüğü çeviriyor, elmasa dokunuyor. Ona tekrar baktığımda, kalın, siyah kirpiklerinin altından beni izliyor. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, O."

"Barbie'yi kastetmiyor musun?" Bu onun benim için nefret ettiği bir isim, birkaç tanesinden biri. O, yıllardır duymadığım bir evcil hayvan ismiydi. Elimi çekmeye çalışıyorum ama bırakmıyor. "Ve ayrıca, herkes sonunda seni hayal kırıklığına uğratır. Öyle değil mi Silas? Kimse senin için yeterince iyi değil, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Ben tam olarak öyle demezdim. Ama sen? Bir zamanlar senden daha iyisini beklerdim."

Bakışları yüzümü tararken sessizleşiyor ve kendimi gözlerinin turkuazında kaybediyorum. Kalbi benimki kadar sert mi atıyor? Bundan şüpheliyim.

Atması için bir kalbi olması gerekirdi.

Ayrıca, Silas Cruz kontrollü bir adamdır. Onu tanıdığım on yıl boyunca bildiğim tek gerçek bu. Kontrol her zaman ondadır ve son birkaç yıldır onunla her karşılaştığımda bunu tekrar tekrar kanıtladı. Benim onun hayatında bir piyondan başka bir şey olmadığını, kendi eğlencesi dışında hiçbir neden olmadan istediği gibi manipüle edebileceğini ve manevra yapabileceğini kanıtladı.

Ama tüm bunlara rağmen, onun yanındayken hissettiklerim hiç değişmiyor.

İçimi görüyor olmalı, çünkü ağzının bir köşesinde bir ip çekiliyor. Tam olarak gülümseme sayılmaz ama.

Birbirimizi en son gördüğümüz zamanı hatırlıyorum. O gecedен sonraki sabah.

Yüzüm yanıyor.

"Seni bir kitap gibi okuyabilirim, küçük kız." "Ben-"

Kulağımın arkasındaki bir tutam saç okşuyor ve onun dokunuşuyla kelimelerim boğazımda düğümleniyor. O tek taraflı sırtış genişliyor. "Düşüncelerini saklamakta daha iyi olsan iyi edersin, arkadaşlarına bakılırsa," diyor, sesi alçak.

O eli tokatlayarak uzaklaştırıyorum ama diğerini hâlâ rehin tutuyor. "Siktir git, Silas."

Kıkırdıyor "Evi satmışsın, anlıyorum. Seni tebrik ediyor muyum?"

"Fazla seçeneğim yoktu ve sen de bunu biliyorsun."

Bir kez başını sallıyor, o sırtış yok oluyor. Derisi nasırlı ve pürüzlü büyük, sıcak elinin benimkini hafifçe sıktığını hayal ediyor muyum bilmiyorum. Şimdi bir iş adamı ama elleriyle çalışmayı, bir şeyler inşa etmeyi hep sevdi. Bahçeyle uğraşmayı. Her şeyi. Acaba hâlâ vakit bulabiliyor mu?

"Burada ne işin var? İçeri nasıl girdin?" diye sordum.

"Sly'ın güvenlik sistemi arzulanan bir şey bırakıyor." Elimi bırakıp uzaklaşıyor ve az önce açık kapıdan içeri giren soğuğu hissettiğim gibi onun yokluğunu hissediyorum. Sanki sıcaklığını da beraberinde götürüyor bu adam. "Babam nasıl?" diye soruyor, hem yüz ifadesi hem de ses tonu nötr. Silas babamı hiç sevmezdi ama ondan, Sullivan Fox'tan nefret ettiği gibi nefret ettiğini sanmıyorum.

Aşağı bakıyorum ve sağ elimin yüzük parmağında duran annemin yüzüğünü çeviriyorum. Evlendikleri gün babam tarafından anneme hediye edilmiş mütevazı bir altın yüzük. Babam onu bana on yedinci yaş günümde vermişti. Evlendiklerinde annem o yaştaydı.

"Onu yakında göreceğim," diyorum, söylemediğim şeyi duymamasını umarak.

Silas'ın kaşları kalktı. "İçeri girdiğinden beri onu görmedin mi?"

Çenemi tuttum. Silas Cruz her şeyi bilmiyor. "Sanırım bu senin için de hayal kırıklığı oldu."

"Evet, öyle. Seni bu kadar çok seven bir babayı terk etmene şaşırdım, O. Hatırladığım kadarıyla o adam küçük kızını için kızgın kömürlerin üzerinde yürüyordu ve sen işler sarpa sardığında böyle sırtını mı dönüyorsun?"

"Bundan biraz daha fazlası var."

"Bu konuda haklısınız. Unutmayın, mahkemeler gerçeğin sadece küçük bir bölümünü görürler."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Kızına en çok ihtiyaç duyacağı zamanın şu an olduğunu düşünüyorum." Ona sırtımı dönerek uzaklaşıyorum.

"Bana ders verme.

Karmaşık bir durum."

"Hiç de karmaşık değil. O senin baban ve eminim sana ihtiyacı vardır."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Neden umursuyorsun? Sana ne bundan? Seni son gördüğümde benim ve bizim hakkımızda ne hissettiğini açıkça belirtmiştin."

"Şimdi, şimdi." Ağzının bir köşesi o sinir bozucu sırtıtışına doğru kalkıyor. Aramızdaki boşluğu kapatıyor. "Seçimlerini göz önünde bulundurarak *senin* hakkında ne hissettiğimi söyledim Barbie. Yalanlarını." Uzaklaşmak istediğimde, beni durdurmak için kollarımdan tutuyor.

"Ben asla yalan söylemedim-"

"İhmal de bir yalandır-"

"Benim seçimlerim seni ilgilendirmez." Omuz silkmeye çalışıyorum ama o sadece elini sıkıyor.

"Ama sürekli kötü şeyler yapıyorsun." Ön kapının açıldığını duyuyorum ve anahtarlar masanın üzerinde şingirdiyor.

"Phee?" Ethan seslenir.

I Römorkör ama Silas tutarSıkı, onun Çene Gerginlik, Ethan'ın sesini duyunca yüzü sertleşti.

"Phee, burada mısın? Gitmemiz gerek," diyor Ethan içeriden. "Bırak gideyim," diye tıslıyorum Silas'a.

"Seni benden kurtaramaz," diye uyarıyor Silas.

"Phee, geç kaldık."

"Buraya!" Silas'ın tutuşuna karşı mücadele ederek sesleniyorum.

Artık o kadar yakın ki, çenesindeki kirli sakalın yanağıma değdiğini hissedebiliyorum ve fısıldamadan önce derin bir nefes aldığına yemin edebilirim:

"Nişanlının adliyeye yaptığın ziyaretten haberi var mı?"

Geri çekildiğinde, yüzümdeki paniği okuyabildiğinden eminim.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu iyi bir seçimdi. Daha fazlasını yapmaya çalışın."

"Siktir git."

"Merak etme, sırrını saklayacağım. Tıpkı seninle son tanıştığımızda yaptığım gibi." Bakışlarını kasıtlı olarak göğüslerime indiriyor, sonra göz kırpıp geri çekiliyor, tam Ethan elektrik düğmesini çeviriyor ve ben kurtuluyorum ya da Silas beni serbest bırakıyor. Hangisi olduğundan emin değilim. Geriye doğru tökezliyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?" Ethan üvey kardeşine doğru

yaklaşır ve tıpkı küçükken olduğu gibi

iter Onu, hariç Bu farklı gelen ne zaman onlar daha gençti. Ethan neredeyse Silas kadar oldu.

Neredeyse.

Yine de Silas'ı hareket ettirmek kolay bir iş değildir ve Silas kıkırdar. "Hey, evlat," der, Ethan'ın saçlarını sinir bozucu bir şekilde karıştırarak

Her zaman yaptığı gibi. Ethan'la arasında hala birkaç santim var.

Ethan bana bakmadan, "Polisi ara, Phee," diyor. "Buraya nasıl girdin?"

Elimi Ethan'ın koluna koydum. Polisi aramak istemiyorum. Silas'ı alıp götürecekler, bundan eminim.

"Babamı tebrik etmeye geldim," diyor Silas.

Ethan'ı biraz geri çekmeyi başardım. "Hadi ama. Gidelim Ethan. Üstümüzü değiştirmemiz gerek. Boş ver onu."

"Yani, Hart şirketin neredeyse tamamının sorumluluğunu üstlendiğine göre tüm şirket onun değil mi? Tüzük böyle yazılmış, değil mi?"

"Sen tüzük hakkında ne bilirsin ki?"

"Demek Sly artık düşük gelirli konutlar inşa etmeyi bırakacak, ha? Kayıplarını azaltacak."

"Ne?" Ellerimi Ethan'ın kolunun üzerinde sıkıca tutarak Silas'a soruyorum.

Silas bana bakıyor, kafasını alaycı bir şaşkınlıkla eğiyor. "Oh, kahretsin. Ona söylemedin mi?"

Ethan, "Defol git buradan, Silas, seni bok parçası," diyor.

Silas homurdanıyor. "Mutlu bir evliliğe sır saklayarak başlayamazsın evlat." Saatini kontrol ediyor. Bir Rolex olduğunu fark ediyorum. Tüm *para kötüdür* saçmalığına rağmen, Silas Cruz lükse yabancı değil. "Her neyse, selamlarımı iletir misin? Düğün pastası falan konuşmakla meşgul değilseniz tabii. Gitmem gerek." Bana baktı. "Otelimde biriyle buluşacağım."

Bunun neden acıttığını bilmiyorum. Silas Cruz ve ben bir şey değiliz. Hiç olmadık, gerçekten. Ama yine de, işte bu.

Göğsüme bastırıldığı hayali bıçağın keskin kenarı acıtıyor.

"Bir daha asla buraya gelme, seni aşağılık piç!" Ethan, Silas iki adım uzaklaşırken kendini benden kurtarmaya çalıştığını söylüyor.

"Ethan!" Sesleniyorum ama artık çok geç. Silas'ın nasıl durduğunu, sırtının nasıl gerildiğini görüyorum. Bu ona söylenebilecek en kötü şeydi. Ethan'ın yüzüne bir anlık bakışım, yüzündeki alaycı ifade, bunu bildiğini doğruluyor. Dahası, Silas'ın tepkisinden zevk alıyor.

Silas döner. Yüzünde tam bir öfke vardır.

"Sorun nedir? Her şeyin gerçekte ilgili olduğunu sanıyordum, Silas. Sen bir piçsin. Annen bir fahişeydi. Ne yaptığını hepimiz biliyoruz."

"Tanrım! Ethan, neyin var senin?" Silas onun üzerine atılıp kolunu Ethan'ın yüzüne doğru savurarak onu geriye, cam duvara çarptırdığında sözlerimi daha yeni söyleyebilmişim.

"Polisi arayın!" Ethan bağılıyor.

"Silas, dur!" Tekrar sallamaya hazırlanırken Silas'ın kolunu tutarak çığlık atıyorum. Onu durdurmak, aralarına girmek için kollarımı boynuna doluyorum. "Dur, Silas, dur!"

Silas duraksayıp bana baktığında Ethan gülüyor, bir kolu bana sarılmış, bir anlığına bana tutunuyor. Vücudu sıcak, kokusu tanıdık. İçimde bir sızı uyandırıyor.

"Yoldan çekil O. Yaralanmanı istemiyorum," diyor, kendine geliyor ve beni yerinden oynatmaya çalışıyor.

Yine de, başparmağını kanlı dudağına dokunduran Ethan'a doğru ilerlerken ona tutunuyorum.

"Sorun ne, sinirlendin mi? Piç kurusu mu?" Ethan telefonunu çıkarıp soruyor, ben yapmayınca 911'i kendisi arıyor. "Seni lanet olası-" diye söze başladı Silas. Onu.

Geriye doğru tökezliyorum ama Silas'a tekrar saldırıyorum. "Silas, hayır! Onu öldüreceksin!" Dikkatini başka nasıl çekeceğimi bilemediğim için ona sertçe vuruyorum. Lanet olası bir duvar gibi olan göğsünden geriye doğru sıçradığımda beni yakalıyor ama bu işe yarıyor.

Ethan 911 operatörüyle konuşmaya başladığında Silas'ın bana bakmasını sağlıyorum. Ellerimi yüzüne koyup beni görmesini sağlıyorum. "Yapma, Silas. Yapma. Buna değmez. Sadece evine git. Buraya ait değilsin. Evine git."

Gözleri yüzümü arıyor ve işte orada, annesinin çok yakın zamanda kaybından dolayı hissettiğini bildiğim acı, Ethan'ın alayları çok acımasız. Bir damla gözyaşının kendi yanağımdan aşağı süzüldüğünü hissettiğimde duruyor, öfkesi başka bir şeye dönüşüyor, dikkati tamamen bana geliyor, gözleri o gözyaşına odaklanıyor. Yavaşça başparmağını yüzüme götürüp gözyaşımı siliyor ve Silas Cruz'dan çok özlediğim, kısa süreli bakışlar gördüğüm nadir bir nezaket anı geliyor. İşte bu anlar nefesimi kesiyor.

Ama sadece bir an, o kadar hızlı geçen bir zaman kayması gibi, neredeyse hayal edip etmediğimi merak ediyorum.

Silas beni kabaca bir kenara bırakıp Ethan'a doğru ilerliyor ve o da telefon bağlantısını kesiyor. "Polisler yolda," diyor Ethan.

"Silas, git. Git buradan," diyorum.

"Evet, Silas, git. Git buradan." Ethan beni yanına çekti ve sahiplenici bir kolla etrafımı sardı.

Silas'ın bakışları o kola düşüyor, eli belimi sarıyor.

"Sen babanın izinden giden değersiz bir pisliksin. Uzun zaman önce bunu istemeyeceğini düşünmüştüm. Ama yanılmışım. Ve sen," Silas bana dönüyor, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir acımasızlık var, onu son gördüğümde bile. "Sen de tıpkı onlar gibisin, değil mi Barbie? Buna değmeyecek olan sensin. Daha iyi bilmeliydim," diye tükürdükten sonra arkasını dönüp evden çıktı.

OPHELIA

"H beni öldürmezdi. Nişanlına biraz inancın olsaydı iyi olurdu, Phee," dedi Ethan.

şehre çok hızlı giriyor. Ailesiyle buluşmaya geç kaldık ve çenesinde açıklamak zorunda kalacağı bir çürük oluştu.

"Annesi daha yeni öldü, Ethan. Onu rahat bırak."

"Annesi altı ay önce öldü."

"Ciddi misin sen?"

Bana bakıyor, koyu yeşil gözleri niyetli. Sarı saçları alnına dökülüyor ve onu olduğundan daha genç gösteriyor. Olduğundan daha genç. "Beni deli ediyor."

Uzanıp saçını fırçalıyorum ve kurumuş kanı silmek için kesiğe bir mendil dokunduruyorum. "Sen de aynısını ona yap."

"Sen kimin tarafındasın, O?"

Ethan, Silas'ın büyürken bana taktığı bir isim olmasından nefret ediyor. İçimi çekiyorum ve koltuğuma yaslanıyorum. "Gerçekten uzun, gerçekten zor bir hafta oldu, tamam mı? Biraz ara verebilir miyiz?"

Şöyle bir bakıyor, sonra elini uzatıp omzumu sıkıyor. "Evet, kusura bakma. Sen nasılsın?"

Bakışlarımı yan camdan dışarı kaydırıyorum. "Ona en yüksek cezayı verdiler. Hapisten çıktığında 66 yaşında olacak."

"Babama, Phee'ye, ona güvenen tüm o insanlara yaptıkları affedilemez."

Babamın seçimlerinden utanarak kucağıma bakıyorum. Onun eylemleri.

"Ah kahretsin," diyor Ethan, bir kolunu omuzlarıma doluyor ve arabayı park ederken beni kendine çekiyor. Motoru durduruyor ve yüzünü bana dönüyor. "Seni incitmek istemediğimi biliyorsun ve bunu duymanın zor olduğunu da biliyorum ama gerçekten yüzleşmelisin. Baban yatırımcılarından çaldı. Babamdan, sözde en iyi arkadaşından. Ve yakalandığında babamı da kendisiyle birlikte dibe çekmeye çalıştı. Bu arada babam sana kızı gibi davranıyor. Okul masraflarını ödemedi mi?"

"Her şeyin oluş şekli, geri dönüş, savunma-" "Savunma anlaşmasını kabul etti çünkü onu köşeye sıkıştırmışlardı.

Yapmasaydı yirmi yılını hapiste geçirecekti. Gerçek her zaman kazanır. Bunu kabul etmelisiniz."

Buna söyleyecek bir şeyim yok.

"Babam sana bir kez bile farklı gözle bakmadı ve karşılığında senden sadece bir şey istedi - ısrar etmedi, ekleyebilirim, ama kendi güvenliğinin için bir şey istedi. O adamla bağlarını kopar. Unut onu. Artık senin ailen biziz, Phee. Biz."

"O benim babam, Ethan. Ve yapayalnız."

"Lanet olsun, Phee! Yeter artık!" Direksiyonu yumrukluyor ve ben sığıyorum. "Kahretsin." Başını sallıyor, yüzünü ovalıyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor ellerine doğru. "Bunun zor olduğunu biliyorum. Biliyorum bebeğim."

Bebeğim. Bana ilk kez böyle seslendiğini ve sonrasında ne olduğunu hatırlıyorum.

Omzuna dokunuyorum. Ethan iyi niyetli, bunu biliyorum. O da benimle ailesi arasında zor bir durumda. Ethan'a bakarak, "Ne yapmam gerektiğini biliyorum," diyorum.

Sokak lambasının altında yorgun düşen yakışıklı yüzü. "Babanın benim için ne yaptığını biliyorum. Tüm ailenin neler yaptığını. Ben biliyorum."

Başını salladı. "Doğru şeyi yapacağını biliyorum." Gülümsediğinde yüzünü buruşturuyor. Silas'ın aldığı darbenin canını yaktığına eminim. Gülümsemesi yanaklarını çukurlaştırıyor ve gözlerini yumuşatıyor. Bu yumuşaklık Silas'ın taştan dış görünüşünden çok farklı. Benim için yaptığı onca şeyden sonra, bir parçam Ethan'ın gözlerine baktığımda karnımda kelebeklerin kanatlandığını hissetmeyi diliyor. Ama dilemek gerçeği değiştirmiyor.

"Sana yakışmış," diyor, bir yıl önce bana verdiği nişan yüzüğüne dokunarak, sadece onu ya da ailesini görmeden önce taktığım yüzüğe.

"Teşekkürler," diyorum, midem sıkışıyor. Babamın nişandan haberi yok. Bunu bir sır olarak sakladım ama düğün bir süre daha olmayacak olsa da yakında ortaya çıkmak zorunda kalacak.

Daha bir tarih bile belirlemedik. Ben ayak sürüyordum, Ethan da olan biten her şeye rağmen sabırlı davrandı. Ama şimdi duruşma bittiğine ve Haziran'da okulum biteceğine göre, zamanım tükeniyor. Hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim adama bağlanmadan önce zaman kazanmak istememin ne kadar sıkıntılı bir düşünce süreci olduğunu anlıyorum. Sonunda çocuk sahibi olacağım adama.

Başımı sallıyorum ve Ethan dışarı çıkmak için kapısını açıyor. Ben inerken yanıma gelip elimi tutuyor. "Silas ne demek istedi?" Gitmeden önce durup soruyorum

İçeride. "Babanın tüm şirketi aldığını söylediğinde mi?" Bay Fox, annem hayattayken babamın sıfırdan kurduğu şirketi satın almıştı. Babam bir inşaat işçisiyken hem düşük gelirli aileler hem de sonunda zenginler için lüks ikinci mülkler için gayrimenkul geliştiricisi olmuştu. Üst düzey satışlardan elde ettiği parayı, düşük gelirli ailelerin masraflarını asgari düzeyde tutmak için kullanıyordu. Bu onun geri verme şekliydi.

Babam paradan gelmiyordu. Aslında o ve annesi birkaç ay evsiz kalmışlardı. Sanırım onu bu kadar alçakgönüllü ve nazik yapan da buydu. Milyonlarını kazandığında, paylaşmayı ihmal etmedi.

Sullivan Fox'un yatırımı şirketi başka bir seviyeye taşıdı ve zenginler için mülklerin yanı sıra yoksullar için daha fazla ev inşa etmelerini sağladı. Evraklar imzalandı ve ortak girişim, Fox'ların yan daireye taşınmasından bir yıl sonra resmiyet kazandı. Bunu bilmek, babamın savunmasını, suçunu kabul etmesini daha da zorlaştırıyor. O asla açgözlü bir adam olmadı. Asla. O parayı çalmış olması hiç mantıklı değil.

Ama belki de Bay Fox'un dediği gibidir. İnsanlar değişir. "Hiçbir şey. O sadece bir karıştırıcı." Ethan silkinir, sonra beni girişe doğru itiyor.

Hava soğuk ve hafif bir kar yağışı başladı. Yılın ilk kar yağışı geldi ve sadece birkaç santim olacak olsa da, Sinistral'de kışın resmi başlangıcı, bu da New England kıyılarında uzun, soğuk ama güzel aylar anlamına geliyor.

"Hayır, söyle bana, ne demek istedi?"

"Zaten olan şey buydu. Babam ikisinin de yerine geçti. Buna zorlandı. Ve değişiklik yapması gerekecek. Artık her şey değişti, biliyor musun?"

"Ne demek istiyorsun? Ne değişti?"

"Bak, eğer mirasın için endişeleniyorsan, benim olan senindir. Bunu biliyorsun."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Miras konusunda endişeli değilim. Benim bir mirasım yok. Bunu biliyorum. Babamın hiçbir erkeğin, kadının ya da çocuğun bir gece bile sokakta yatmasına izin vermeme vizyonuna ne olacak?"

Arabalarına doğru yürüyen bir çift bize doğru bakıyor. "Sesini alçalt, Phee. Olay çıkarıyorsun." Beni girişe doğru çekti. "Burada donuyorum."

"Ethan. Baban ne yapmaya niyetli?"

İç çekti, yüzünü bana döndü. "Giden para, babanın çaldığı para, düşük gelirli projelerden geliyor. Bunları devam ettirip herhangi bir kâr elde etmeyi bekleyemeyiz."

"Kâr mı? Ne hakkında-"

"Tanrım, bırak artık. Yeter dedim." Beni bir kez salladı. "Babanın parlak zırhlı bir şövalye olduğunu düşünüyorsun ama parmaklıklar ardında olmasının bir nedeni var."

Ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum. Buna tüm kalbimle inanıyor muyum? Babamın bir hırsız olduğuna? Horatio Hart'ı tanıyorum. Onu tanıyorum, değil mi?

"Özür dilerim tatlım," diyor Ethan, bana sarılıp sırtımı okşayarak. "Seni seviyorum ve sana göz kulak olacağım, bunu biliyorsun, değil mi? Evlilik sözleşmesi yok, hiçbir şey yok, yani söylediklerimin gerçek olduğunu biliyorsun. Hadi, ailem bekliyor olacak. İçeri girelim, tamam mı?"

Başımı sallıyorum, sersemlemiş, şok olmuş ve donakalmış bir halde. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diyorum güzel küçük restorana girdiğimizde. Bay ve Bayan Fox'un çoktan kükreyen ateşin yanına oturduklarını görüyorum, adam şarap kadehinden yudumluyor, kadın ise tek zeytinli votka martinisini içiyor.

"Evet, devam et. Kendine çeki düzen ver. Kendini güzelleştir. Bu güzelliği açıklayacağım," diyor çenesini göstererek. Beni kendine çekiyor ve alnımdan öpüyor.

Gülümsemeye zorluyorum ve kendimi kaybetmeden önce aceleyle banyoya giriyorum.

o.

SILAS

I çıkmaz sokağın dışına fırlıyor, oradan uzaklaşmak için gaz pedalına basarken direksiyonu defalarca yumrukluyorum. O evden. İkisinden birlikte Bunun gibi.

O haklı. Ben oraya ait değilim. Bunu biliyorum. Her zaman biliyordum. Ama onun söylemesi? Acıtıyor.

Ethan küçük bir amcık. Zaman ayırmaya değmez. Bunu ben de biliyorum. Sebep olduğu üzüntüye kesinlikle değmez, ama o orospu çocuğu derimin altına girebilir ve dayanamadığım şey de bu.

Bir zamanlar, uzun zaman önce, bir parçam çocukta kurtarılacak bir şeyler olduğunu düşünmüştü. Denemeliydim. Onlarla aynı evde yaşarken, neler olup bittiğini gördüm. Sly'ın yaptığı şeyleri, düzeni nasıl sağladığını. Ama kurtarılacak bir şey yoktu. O babasının oğlu.

Gökyüzünden süzülen kar taneleri ön cama çarptıkları anda eriyor. Sinistral'e kış geldi.

Bunun için burada olmak zorunda değilim. İstediğim yere gidebilirim. İstediğim her şeyi yapabilirim. Neden geri döndüğümü hiç bilmiyorum ama uzak duramıyorum. Hatta

Yıllar geçse de hep geri geliyorum. Ophelia'yla karşılaşma ihtimalim olduğunu bile bile. Belki de bunu yapmamın sebebi budur.

Ama bu sefer farklı. Bu sefer, Sullivan Fox'tan bir şeyler almaya geldim.

En azından kendime bunu söyleyip duruyorum. Gerçek şu ki, Horatio her şeyi Sly'a bırakan o savunma anlaşmasında geri adım attı, berbat kokuyor ve lanet olası bir nedenden dolayı, konu Ophelia Hart olduğunda kendi işime bakamıyorum.

Kasabaya giden sapağa geldim. Ophelia ve şerefsiz nişanlısına ima ettiğimin aksine, otelimde beni bekleyen tek şey bir şişe viski. Fikrimi değiştirip kasabanın dışına doğru sola sapmadan önce bir saniye kadar düşünüyorum. Çift şeritten geçip üç arabanın önünü keserken korna sesleri beni takip ediyor. Geç olmuştı. Muhtemelen bu havada kayalıklara gitmemeliydim ama buradayım ve sadece bir saat uzaktayken annemi ziyaret etmediğim için Ophelia'yı babasını ziyaret etmediği için kınarsam ikiyüzlü davranmış olmaz mıyım?

Yani, büyük fark var. Annem öldü. Ama aynı şey sayılır, değil mi? Kendime her zaman yemin ettiğim bir şey varsa, o da babam gibi olmayacağımdır. O bir ikiyüzlü, yalancı, hırsız, zinacı ve eminim ki bunların yarısını bile bilmiyorum.

Yakında Maine'in kayalık uçurumları boyunca kıvrılmaya başlayacak olan ıssız, karanlık yollar boyunca SUV'u sınırlarına kadar zorluyorum.

Gerçek şu ki, nişanlanmaları beni rahatsız ediyor. Ethan lanet olası bir pislik. Bunu göremiyor mu? Sanırım henüz Horatio'ya söylemedi. Nasıl karşılayacağını tahmin edebiliyorum.

Sly'ın bunu nasıl yaptığını, Horatio'nun o anlaşmayı kabul etmesini ve kendisini temize çıkarmasını nasıl sağladığını bilmiyorum. Tek bildiğim Horatio Hart'ın başına gelenlerde parmağı olduğu çünkü her şey berbat kokuyor.

İlk günden beri planının bu olup olmadığını merak ediyorum. Hart'ın şirketine sinsice girecek, sonra da onu elinden alacaktı. Ama neden Ethan'ın Ophelia'yla evlenmesini istesin ki? Daha da önemlisi, neden onun okul ve ev masraflarını karşılayıp evinde bir oda verdi? Çünkü Sly, lakabı gibi kurnaz bir adamdır ve hiçbir şeyi kalbinin iyiliğinden dolayı yapmaz. Kalbi bile yok.

Ophelia'nın hiçbir şeyi yok. Federaller Hart'ın çeşitli banka hesaplarındaki paraya el koyunca mirası bir gecede yok oldu. Kızın tek kuruşu bile yok. Peki Ethan ve Ophelia arasındaki bu nişan neden?

Belki de aşıktırlar, hain zihnim alay ediyor.

Yok artık! Onu sevmiyor. Sevemez. Ve Ethan Fox da anne ve babasından daha fazla sevme yeteneğine sahip değil. Siktiğimin sosyopat ailesi.

O zaman neden?

Neden umursuyorsun ki?

İşte yine oldu. Lanet kafam benimle dalga geçiyor.

O onlar gibi değil. Olamaz da. O garip, nazik küçük kızıdan, güvensiz, nazik bir gence dönüşecek kadar değişmiş olamaz. Yoksa Ophelia Hart söz konusu olduğunda ben kör müyüm? Onlar kadar taş kalpli mi oldu?

Barbie.

Bu ona verdiğim nefret ismi. Kızgındım. Hâlâ da kızgınım. Ama onun da onlar gibi olduğu düşüncesi? Buna dayanamıyorum.

Yine de parmağında onun yüzüğü var, değil mi? Bu bana bilmem gereken her şeyi anlatmıyor mu? Aramızda olanlar onun için önemli değildi. Unutmam gerek. Onu unutmalıyım. O buna değmez. Bunu ne zaman kafama sokacağım?

Dar şeritten bir araba geliyor, uzun farları parlıyor, dönüşü çok dar ve çok hızlı aldığım da korna çalıyor.

"Siktir git!" Beni duymasa da bağıriyorum. Yavaşlamama rağmen devam ediyorum. Aptalca davranıyorum. Bu gece kimseyi öldürmek istemiyorum.

Şey, Ethan Fox belki.

Pencereden aşağıdaki Atlantik'in karanlık sularına bakıyorum. Kar yüklü bulutlar yüzünden ay ışığı neredeyse tamamen kaybolmuş durumda ama ara sıra siyah suları görebiliyorum. Bu annemin en sevdiği yolculuktu. Sonlara doğru her hafta sonu onu buraya getirmemi isterdi. Onu o kadar çok battaniyenin altına sokardım ki neredeyse onu göremezdiniz ve arabayı sürerdim, o da sadece manzarayı izler ve gülümserdi. Sanki dünya ona boktan bir kart daha dağıtmamış gibi gülümserdi. Ölmüyormuş gibi gülümserdi.

Anısı beni boğuyor ve içime sıkı bir nefes çekiyorum. Esmerelda Cruz iyi bir kadındı. O pislik Sly Fox'un piç oğluna babalık etmesinden daha iyisini hak ediyordu. Ethan benim hakkımda haklıydı. O sadece bir gerçeği söyledi. Ama ona fahişe demek? Hayır dostum. Hayatta olmaz.

Mezarına koyacak bir şeyim olmadığını fark ederek son dönüşü yapıyorum. Aldırmayacaktır. Beni gördüğüne sevinecektir. Ben yükseldikçe yol daralıyor, benim farlar ve sadece kaynak . Işık.

Onlar Yapma. Buraya korkuluk ya da sokak lambası koymuşlar. Yavaşça yolun dışına çıkıyorum ve orada, uzakta, küçük şapelde yanan loş kırmızı ışığı seçebiliyorum. Peder Emiliano ve kız kardeşi Lourdes dışında, her iki kilisenin de bakıcıları olan Şapel ve mezarlık.

Cipi kısa, çarpık ahşap kapının yanına park edip dışarı çıkıyorum. Yolcu koltuğundan atkımı alıp boynuma doluyorum, mont giyme zahmetine girmeden kapıdan geçiyorum. Kar şimdi daha kalın, yüzüme ve saçlarıma iniyor ve görüşümü çarpıtıyor.

Şapele vardığımda, her zaman kilitli olmayan kapıyı açıp içeri giriyorum. İçerisi sadece biraz daha az soğuk. Bir an için mihraba bakıyorum.

Orada ha vardı. Annem bayılırdı. Hepsini. Ben uzaktan yakından dindar değilim ama o inanmaktan hiç vazgeçmedi.

Cebimden cüzdanımı çıkarıyorum, parayı saymıyorum bile ama annem için bir mum yakmadan önce bir tomar parayı kilitli adak kutusuna koyuyorum. Bir zararı olmaz.

I al a An, benim Boğaz yapıyor o Şey tekrar, yutkunmayı zorlaştırıyor. Nefes almayı.

Buradaki tek yanan mum bu. Peder Emiliano ve kız kardeşi dışında artık buraya kimse gelmiyor. Bunu, onun burada yalnız olduğunu dışınmemeye çalışıyorum ve dışarı ıkıyorum. Uçurumun kenarına, annemin mezarını işaretleyen taşın yanına gidiyorum. Diz çökmüş bir melek, kanatlarını açmış, başını eğmiş, onu izliyor. Her zaman meleklerin

Her yerde bizi izliyorlar.

Sly Fox'un babam olduğu gerçeği onun iddiasını desteklemiyordu, ama bunu her söylediğimde beni sustururdu. Kapımızın önünde bulduğu her başboş tüyü alır ve saklar, bana bir meleğin kapımızı ziyaret ettiğini söylerdi.

O tüylerin her biri hâlâ evimde saklı.

İsminin oyulmuş harflerinin üzerine biriken karı temizlemek için eğildim ve orada, meleğin dizlerinin üzerinde, tertemiz beyaz bir tüy duruyordu. Onu alıyorum. O da artık bir melek, beni izliyor. O da böyle söylerdi.

Tüyü cebime koyuyorum ve onun hayatını hatırlayarak kalbimi katılaştırıyorum.

Esmerelda Cruz'un Sly Fox'la tanışma talihsizliği, çalıştığı temizlik şirketi onu düzenli çalışanlarından birinin yerini doldurması için gönderdiğinde oldu. Uzun siyah saçları, zeytin rengi teni ve siyah gözleriyle çok güzel bir kadındı annem.

O da henüz on yedi yaşındaydı.

Fox'u tanıdığım kadarıyla, ona sahip olmaya karar vermesi için ona bir kez bakması yeterliydi. Nokta. Son. Onu mahvedecek olması önemli değildi. Zina yapan adam annemi kendi evine götürmeye karar verdiğinde Mira ile nişanlıydı.

Yatakta. Mira Fox'tan on yaş küçüktü ama zekiydi - tahminimce onun beklediğinden daha zekiydi, çünkü hamile kaldığında onun istediği gibi kaçmadı ya da ortadan kaybolmadı.

Yerinde kaldı ve reşit olmayan bir kızla yattığını ve hamile bıraktığını açıklamaması karşılığında ona ödeme yaptı. Onun oğlu olduğumdan şüphesi olan varsa, tek yapması gereken bana bir kez bakmaktı. Bu gerçekten nefret ediyorum ama öyle. Ne zaman gözlerimi bir yansımada görsem, sanki Sly Fox bana bakıyormuş gibi hissediyorum.

Rüzgar hızlanıyor.

"Tamam, tamam anne. Duracağım."

Uzun, çok uzun bir dakika boyunca hareketsiz duruyorum ve zihnimin bana küçükken öğrettiği bir duayı okuduğunu duyuyorum. Bilinçli değil ama işte orada. Bitirdiğimde rüzgâr daha da sessizleşiyor, o kadar sessiz ki çok aşağılardan çarpan dalgaları duyabildiğimi hayal ediyorum.

"Seni özledim. Umarım her neredeyse iyisindir," diyorum ona.

Gitmek için dönüyorum, boğazım yine düğümleniyor. SUV'ye geri dönüyorum, derin bir nefes alıyorum ve Sinistral'e gitmeden önce biniyorum, orada çatı katı süitimde Cecilia beni beklemesi için bir şişe viski sipariş etmiş olacak. Son damlasına kadar içeceğim ve Ophelia'yı gördüğümü unutacağım. Onu bir anlığına bile olsa kucağıma aldığımı unutacağım. Kollarımda nasıl hissettiğini unutacağım. Gözünden düşen tek damla yaşı unutacağım.

OPHELIA

Geçmiş Yüzme Dersleri

I Suyu seviyorum. Denize ya da herhangi bir havuza girmeyi seviyorum - ne kadar mavi olursa o kadar iyi, ne kadar derin olursa o kadar iyi, ama sadece sığ yerlerde kalıyorum.

Teknik olarak yüzebiliyorum. En azından suyun içinde nasıl hareket etmem gerektiğini biliyorum. Babam ders almam için ısrar etti. Beş yıl boyunca. Ama içimde daha derine inmemeye izin vermeyen bir şey var. Şu anda bir metre dört santimim ve suyun altına girip paniğe kapılacak olsam tek yapmam gerekenin dibe vurmak olduğunu ve yüzeye çıkacağımı bilmeme rağmen bir metreye kadar bile yüzmüyorum. Bunu kafamda biliyorum ama ne olursa olsun, dibi hissedemediğim anda uzuvlarımı hareket ettiremiyorum, nasıl yapılacağını bildiğim şeyi yapamıyorum.

Bu çok garip. Herkes yüzüyor. Utanç verici.

"Phee," diyor Ethan, arkamdan gelip havuzda yanıma yerleşerek. Bana bir bira uzatıyor, ben de pek istemesem de alıyorum. Bazen ondan iki yaş küçük olduğumu unuttuğunu düşünüyorum.

Şişesini benimkine vuruyor ve büyük bir yudum alıyor. Tilkilerin evlerin arasına diktiği uzun çitin üzerinden görebildiğim evimin tepesine bakıyorum ve küçük bir yudum alıyorum. Babam bira içtiğimi bilmek istemezdi, özellikle de suyun yanında, ama kendime onun evde olmadığını hatırlatıyorum. O Tilkilerle birlikte dışarıda, Tonia ise Portsmouth'taki kız kardeşini ziyaret ediyor. Kız kardeşi bir boşanma sürecinden geçiyor ve Tonia da ona yardım ediyor, bu yüzden çoğu hafta sonu evde olmuyor.

"Yeterince sıcak mı?" Ethan birasını yere bırakıp kolunu bana dolayarak soruyor.

Başımı sallıyorum, onun bu kadar yakın olmasından hoşlanıyorum. Saat neredeyse dokuz ama Ağustos ayındayız, yani sıcaklık yüzme dersleri için mükemmel. Bugün benim on beşinci yaş günüm ve bu Ethan'ın bana doğum günü hediyesi. Doğum günüm olduğunu unuttuğu için bu fikri son anda bulduğunu hissediyorum ama artık on yedi yaşında ve üniversiteye hazırlanıyor, o yüzden anlıyorum.

"Güzel. Bu arada takımın güzelmiş."

Yeşil gözleri üzerimde geziniyor ve biraz kızardığımı hissediyorum. Ethan'ın okuldaki ününü biliyorum. Buldukları her fırsatta onunla flört eden daha yaşlı, daha güzel ve gerçek memeleri olan kızların sayısı hiç de az değil. Flört ve daha fazlası. Hikayeleri duymuştum.

"Teşekkürler," diyorum. "Annen doğum günüm için beni alışverişe götürdü. Dürüst olmak gerekirse babamın pek memnun olduğunu sanmıyorum." Gökkuşağı renklerinde iki parçalı tığ işi bir takım elbise ama çok dar. Sanırım bugün öğleden sonra beni bunun içinde görünce babam artık küçük bir kız olmadığını anladı.

Ethan'ın sırtışı genişler. "Nedenini anladım." Kaşlarını sallıyor ve benim kızarmam derinleşiyor. "Çocuklara dikkat etsen iyi olur, Phee. Sana nasıl baktıklarını görüyorum." Birasından bir yudum içiyor ve havuza doğru kayıyor, su burada karnına geliyor.

"Hiçbir erkek bana bakmıyor, Ethan."

Yüzünü bana dönüyor, sonra dizlerimi ayırıyor ve aralarında durup kaslarını esnetiyor. Antrenman yapıyor ve bunu gerçekten görebiliyorsunuz.

"Tek yapman gereken bunları kaybetmek." Uzanıp gözlüğümü yüzümden çıkarıyor ve bir kenara koyuyor. "İşte böyle. Böylesi daha iyi. Çok güzel gözlerin var, Phee. Lens takmalısın."

"Belki," diyorum gözlerimi biraz kısarak. Kör değilim ama gözlüklerim olmadan çok fazla bulanıklık oluyor ve lensler gözlerimi tahriş ediyor.

Ellerini kalçalarımın koyuyor, başparmakları kalça kıvrımlarıma geliyor, dudaklarını yalarken yüzü çukurlaşıyor. Sonra göz temasını kesmeden birasına uzanıyor ve şişeyi boşaltıyor. "Ders için hazır mısınız?"

"Sanırım öyle," diyorum ve beni kaldırıp kaslarımı şişirerek havuza doğru çekerken ellerimi omuzlarına koyuyorum. Soğuk su karnıma ulaştığında nefesim kesiliyor ve ayaklarım yere değdiğinde kollarını belime doladığında ona sarılıyorum.

Ethan ve ben yakınlaşıyoruz - yakın değil, ama son birkaç aydır kesinlikle benimle daha fazla ilgileniyor. Sadece arkadaşız tabii ki. Onun gözünde çok gencim. Ama arkadaşlarının olmadığı zamanlarda birlikte takıldığımız birkaç seferde, tüm ilgisini bana verdiğini hissediyorum ve bu güzel bir duygu.

Kuşkusuz, özellikle babam ve Bay Fox birlikte çok fazla iş yaptıkları ve Tonia kız kardeşine yardım ettiği için, ben ondan daha sık onun evindeyim. Buna aldırmıyorum. Silas'ın annesi Esmerelda, Tonia'ya çok benziyor ve onunla mutfakta oturup çoğunlukla ev ödevlerini yapıyor ve sadece konuşuyoruz.

"Tamam, işte başlıyoruz, Phee," diye başlıyor Ethan, havuzda geriye doğru yürüyerek.

Su derinleştikçe kollarımı boynuna doluyorum. Gülümsüyor, ellerini arkamda birleştirmiş. Ben de gülümsüyorum ama biraz da gerginim.

"Fena değil, değil mi?" diyor.

Başımı suyun üstünde tutmak için parmak uçlarımda duruyorum. "Sığlığa geri dönebilir miyiz?"

"Sıgılıklarda kalırsan yüzmeyi asla öğrenemezsin, Phee." Bir adım daha geri atıyor ve artık dibe dokunamadığımda ona daha sıkı sarılıyorum. "Her şey yolunda. Seni tuttum, bebeğim."

Bebeğim.

Bu yeni bir şey.

Başımı sallıyorum, gülümsemeye çalışıyorum, birlikte takılmaya alıştığı kızlar gibi biraz daha yetişkin olmaya çalışıyorum.

"İşte, seni kaldıracağım, böylece sırt üstü yüzeceksin."

"Gitmeme izin verme!" Ellerini sırtıma koyup ben süzülürken orada dururken nefesimi tutarak söylüyorum.

"İşte bu kadar. Çok zor değil, değil mi? Sadece rahatla. Nefes almayı unutma."

"Gökyüzüne hiç bakmıyoruz," diyorum.

"Mhm," diyor dalgınca ve göbek deliğimin izini sürüyor.

"Garip, değil mi? İnsanoğlu yani. Biz her zaman Aşağıya ya da ileriye bakıyoruz ve yukarısı çok güzel. Başımızın üzerinde çok güzel bir dünya var."

Bana bakıyor ama başımı çevirmeye cesaret edemiyorum. Rahatlamaya çalışarak nefes almaya odaklanıyorum.

"Hiç öpüldün mü, Phee?" diye soruyor, elleri beni dikleştirmek için kalçalarıma geliyor. Şu anda havuzun en derin yerindeyiz ve ben nefes nefese boynuna sarılıyorum, dibin ne kadar uzak olduğuna bakmamaya çalışıyorum.

"Ne?"

Bizi duvara doğru yüzdürüyor ve sırtımdaki sağlamlığıyla kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

"Bir saniye," diyor ve biraz uzaklaşıyor. "Ethan!"

Havuzun kenarına sıkıca tutunuyorum.

Havuzdan uzanıp bira şişemi alıyor ve büyük bir yudum içiyor. "Senin için sakıncası yok, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Artık çıkmak istiyorum. Orada yüzen ayaklarıma bakarsam, sanırım paniğe kapılacağım,

ve bu çok utanç verici olurdu.

"Çıkabilir miyiz?" O bana doğru yüzerken soruyorum.

"Bebegim, üşümüştün." Kollarını bana doladı. "Dışarı çıkmak istiyorum."

"Önce bana cevap ver," diyerek çeneme dokunuyor ve yüzümü çevirip ona bakmamı sağlıyor.

"Ne?"

"Hiç öpüldün mü?"

Gözlerine bakıyorum, yeşil artık daha koyu, çenesi güçlü ve sarı sakalları tozlanmış. Rengi annesinden kalma ama çene çizgisi ve burnu tamamen Bay Fox'a ait. Gülümsediğinde oluşan gamzesi ise Ethan'a özgü.

Başımı sallıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Olmak ister misin?"

"Şimdi mi?"

Bir omzunu silkiyor, tek kaşı kalkıyor, gülümsediğinde dişleri bembeyaz oluyor.

"Sanırım öyle," diyorum.

"Ben de," diyor ve eğilip ağzımı öpüyor. Gözlerimi kapatıyorum, soğuk suyu hissediyorum, klor ve bira tadı alıyorum. Başka bir şey daha hissediyorum, karnıma sertçe vuruyor. Bir iniltiyle geri çekiliyor ve alnını alnıma bastırıyor. "Senden hoşlanıyorum, Phee. Çok tatlısın," diyor. "Ama aynı zamanda hapisane yemisin, bu yüzden bir süre beklememiz gerekecek."

Gözlerimi kırıştırıyorum, açıkçası biraz şaşkınım. Ethan teknik olarak neredeyse bir yetişkin ve istediği her kıza sahip olabilir. Benden hoşlanıyor mu?

Bir telefon çaldı ve Ethan'ın olduğunu fark ettim. Şezlonglardan birinin üzerinde bırakmıştı. Duvardan geriye doğru itiyor, diğer uca yüzüyor ve dışarı çıkıyor. Telefona cevap veriyor, bir dakika boyunca bana sırtını dönüyor.

"Hey Anya." Bana bakıyor, sonra hemen döneceğini söylemek için bir parmağını kaldırıyor.

"Bekle!" Sesleniyorum ama o çoktan evin yolunu yarılamış ve beni duyduğundan emin değilim çünkü Anya'nın söylediği bir şeye gülüyor. "Ethan, bekle!" Boynumu büküyorum.

dirseklerim havuz kenarının dışında beni tutuyordu. "Ethan!" Ama arkasına bakmadan içeri girdi.

Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Bunu yapabilirim. Sorun yok. Hemen geri dönecek. Tek yapmam gereken arkamı dönmek ve dışarı tırmanabilirim. Çok kolay, yapabilirim.

Sertçe yutkunarak gözlerimi açıyorum ve aşağı bakmama izin vermiyorum. Panik hep o zaman başlar. Suyun ne kadar derine gittiğini gördüğümde.

Titriyorum ve kendimi hareket ettirmeye çalışırken gözyaşlarımın tuzunu tadıyorum. Küçük bir hareketi bir diğeri ve bir diğeri takip ediyor. Bunu yapabilirim.

Ancak dönmeyi başardığımda paniğim daha da artıyor çünkü aşağı bakmadan edemiyorum. Donmuş bir halde parmak uçlarımla duvara tutunuyorum ve gözlerimi kapatıp hiperventilasyon geçirmemeye çalışıyorum.

Bunu yapamam. Yapamam.

"Ethan?" Seslenmeye çalışıyorum ama sesim boğuk çıkıyor.

Bir yerlerde bir araba kapısı duyuyorum ama yine de gözlerimi açmıyorum. Ayak sesleri. Tanımadığım bir kadının yumuşak kahkahası. Gözlerimi açtığımda gördüğüm Ethan değil. Silas Cruz'du.

Beni görünce durdu, sanki orada olmamı beklemiyor gibiydi. Yanındaki kadın hâlâ konuşuyor ama onun yüz ifadesini görünce gülümsemesi kayboluyor.

"Ophelia? Bu da ne..." diye başlar, sonra sanki beyninde bir şey tıklanmış gibi çimenlerin üzerinde yırtılır, tişörtünü çıkarır ve derinlere atlar.

Ellerim havuz duvarından kayınca bir çığlık atıyorum ve panik beynimi ele geçiriyor, bacaklarım ve kollarım her şeyi yanlış yapıyor. Güçlü kollar beni sarana kadar çırpınarak su yutuyorum ve güçlü bir tekme bizi yüzeye fırlatıyor.

"Aman Tanrım! O iyi mi?" diye soruyor kadın, Silas beni havuzdan çıkarıp kendisi de çıkarken.

Öksürüyorum, boğuluyorum ve gözlerimdeki suyu silmeye çalışıyorum.

"Ophelia? Bir şeyin yok. Hey. İyisin. Bana bak. Bana bak, O." Silas'ın elleri üzerimde, saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor ve gözlerimi açtığımda onunkileri görüyorum. Deniz rengindeki güzel gözleri endişeyle doluydu ve sonra göz bebeklerim odaklanıp gözlerimi kırptığımda rahatlardım.

"Ambulans çağırayım mı?" diye soruyor kadın ve elindeki telefonu seçebiliyorum.

Başımı sallıyorum, utanıyorum, yerin beni yutmasını istiyorum.

"Gözlüklerim," diyorum, onları ararken.

Silas etrafına bakınıyor, arkama uzanıyor. "İşte. İşte buradalar," diyor ve bana uzatıyor. Onları alıyorum, utanarak arkamı dönüyorum. Çok utanıyorum. Doğrulamaya çalışırken ona bakamıyorum ama hâlâ su öksürüyorum ve klor gözlerimi yakıyor.

"Bana bak Ophelia," diyor Silas, doğrulmama yardım edip yüzümü ellerinin arasına alarak.

Saçları yüzüne yapışmış, gömleksiz, pantolonu ve ayakkabıları sıırılsıklam.

"Özür dilerim," diyorum, ne için özür dilediğimden emin değilim. Gözlerimi siliyorum.

Gözlüklerimi benden alıp takıyor. "Daha iyi misin?"

Başımı salladım, aşağılanmışım.

"Havuzda tek başına ve gece vakti ne yapıyordun?"

Başımı sallıyorum, utanç duygum Silas ortaya çıkmasaydı neler olabileceği bilgisiyle savaşıyor.

"Ne oluyor be?" Ethan koşarak Silas'ın arkasından gelir.

Silas ona mayosuyla, bir elinde birası, diğer elinde telefonuyla bir kez bakar ve gözlerindeki endişe başka bir şeye dönüşür. Doğruldu ve ayağa kalkarak Ethan'a doğru yürüdü.

"Ne halt ediyordun sen?" Silas, Ethan'ın göğsünü iterek talepte bulunur.

"Siktir git. Ona yüzme dersi veriyorum."

"Lanet evin içinden mi, seni embesil? Sudan korkuyor ve sen onu suda yalnız mı bıraktın? O kadar aptal mısınız? İçeride herhangi bir hareketlilik var mı?" Silas eklemlerini Ethan'ın kafasının yan tarafına vurur.

Onları izliyorum, Silas ve Ethan arasındaki fiziksel farklılıkları görüyorum ama bundan daha fazlası var. Çok daha fazlasını. Silas benim su korkumu nereden biliyor?

Ethan, "Neden hizmetçinin odasına dönüp kendi işine bakmıyorsun, piç kurusu," diyor.

Silas'ın elleri yumruk olur ve tehditkâr bir şekilde küçük kardeşine doğru eğilir. Üvey kardeş mi? Onlara ne diyorsunuz bilmiyorum ama artık biliyorum ki, kimse bahsetmese de, Silas Bay Fox'un Esmerelda'dan olan gayrimeşru oğlu. Aralarındaki dinamikleri, Mira'nın Esmerelda ve Silas'ın kapılarının önünde olmasından nasıl memnun olabileceğini gerçekten anlamıyorum.

"Silas, tatlım," diyor kadın, güzel, manikürlü ellerini Silas'ın koluna dolayarak. "O daha çocuk," diye fısıldıyor.

Ethan'a "Daha iyisini bilecek kadar yaşlı," diyor ve bana dönüyor. Havuz alanını tarıyor ve havlumu bulunca getirip omuzlarıma sarıyor ve beni kollarının arasına alıyor.

Şok oldum, nefesim kesildi. Ona hiç bu kadar yakın olmamıştım. Silas'ı etrafta çok görmeme rağmen onunla nadiren iletişim kurarım. Dürüst olmak gerekirse, beni biraz geriyor, ne diyeceğimi bilemiyorum ve sadece bakakalıyorum. Eğer etkileşime girersek, bu ya geçerken ya da ben etraftayken annesiyle konuşmaya geldiğinde oluyor. Taşındıkları gün muhtemelen şimdiye kadar yaptığımız en uzun konuşmaydı.

Şimdi ona bu kadar yakınken tek yapabildiğim, beni eve taşıırken omuzlarına yapışmak, çıplak göğsünü göğsüme yaslamak, klor kokusunun altında tıraş losyonu kokusu. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

Bana bakıyor, kaşlarını kaldırıyor.

Bakıyorum. Gözlerimi kırıştırdım başka tarafa bakıyorum.
"Ben iyiyim. Beni yere bırakabilirsin."

Beni görmezden geliyor ve sandığım gibi beni ana eve değil, karanlık olan kulübeye götürüyor. Işığı açıyor ve kadınla Ethan beni takip ederken etrafa bakıyorum. Silas beni banyoya götürüyor; basit bir oda, basit eşyalar, havlu askısında asılı iki havlu ve lavabonun yanında iki diş fırçası var. Esmerelda'nın saç bağlarından birini görüyorum ve bir şişe tıraş losyonunu fark ediyorum. Onun olduğunu biliyorum çünkü alışveriş merkezinde kokladım ve onda da kokladım. Banyoyu paylaşıyor olmalılar.

"Ayakta durabilir misin?"

Tekrar Silas'a bakıyorum ve başımı sallıyorum.

Beni yere bırakıyor ama duşu açmak için uzanırken bir kolunu etrafımda tutuyor.

"Ben iyiyim," diyorum titreyerek, kadın ve Ethan'ın bizi izlediğini görünce yüzüm kıpkırmızı oluyor.

"Isınacaksın, sonra seni eve götüreceğim." Suyu test eder ve Ethan'a dönmeden önce duş moduna geçirir. "Bir işe yara ve onun kıyafetlerini getir, aptal."

Ethan onu tersledi ama o gitti. O uzaklaşırken telefonunun çalmasını ya da cevap vermesini kaçırmıyorum. Arayan Anya'ydı. Yine Anya.

Silas nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve bana dönüyor. "Duşa gir, O. Girdikten sonra mayonu bana verebilirsin. Hemen döneceğim."

"Ben iyiyim. Ben gerçekten... Evde duş alabilirim."

"Sanırım babanın neredeyse boğulduğunu öğrenmesini istemezsin, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

Duşa işaret etti, ben de girdim. Başını salladı, sonra kadını gönderdi. Minnettarım.

"Tek başına iyi olacak mısın?" diye soruyor. "Hepsi su değil," diyorum.

Kaşlarını kaldırıyor.

"Sadece derin su. Sadece derin sudan korkuyorum."

Sonra gülümsüyor ve gözlerinin nasıl parladığını görüyorum. "O zaman duşta iyi olursun," diyor ve kapıyı arkasından kapatarak gidiyor.

Bikiniyi çıkarıp ısınıyorum. Haklı; donuyorum. Muhtemelen şoktan. Başımı duvara yaslıyorum ve neredeyse olacakları düşünmemeye çalışıyorum. Babamı ve bana bir şey olursa nasıl yalnız kalacağını, Ethan ve Silas'ı ve ne kadar farklı olduklarını düşünüyorum.

Su nihayet soğumaya başladığında kapatıyorum ve Silas'ın -en azından muhtemelen Silas'ın- duşun yanındaki kancaya yerleştirdiğini gördüğüm havluya uzanıyorum. Kurulandım ve elbiseyi sıktım. Banyonun kapısını açtığımda, Esmerelda'nın kollarını açmış, beni kocaman, sıcak bir kucakla sarmaya hazır bir şekilde beni beklediğini görünce rahatlıyor muyum yoksa hayal kırıklığına mı uğruyorum emin değilim.

OPHELIA

Günüümüz

Mr. Masaya ulaştığımda Fox ve Ethan ayağa kalkıyor. Bayan Fox içkisini bırakıp elimi sıkarken Bay Fox da beni kucaklıyor.

"Nasılsın tatlım?" diye soruyor ben otururken.

"Ben iyiyim." Bunu inanarak söylersem, öyle olacak mı? Gülümsemeye zorluyorum ama Bayan Fox'un beni nasıl izlediğini görebiliyorum. "Zor birkaç gün oldu."

"Ama artık bir sayfa kapandı canım. İlerlemeye başlayabilirsin. İyileşmeye başlayabilirsin," diyor.

İşlerin bu şekilde yürüdüğünden emin değilim. Sevdiğiniz birinden uzaklaşıp onu öylece unutamazsınız. Deneyebilirsiniz ama bu o kadar basit değil.

Yine de bunların hiçbirini söylemiyorum. Sadece başımı sallıyorum.

Tilkiler geçen hafta mahkeme salonunun dışında olduğumu bilmiyorlar. Tilkiler ve babam arasında iki yöne çekilerek bir denge oyunu oynuyordum. Birkaç hafta önce babam işimi kolaylaştırdı. Benden uzak durmamı söyledi, çünkü

Yaptığı şey yüzünden herhangi bir tepkiyle karşılaşmak istemiyordu. Avukatı babasından gelen çok kısa mektubu elden teslim etmişti.

Bu, itiraf anlaşmasını kabul ettiğinin ve Sullivan Fox'un tüm suçlamalardan beraat ettiğinin açıklanmasından hemen önceydi. Onu aramaya, görmeye çalıştım ama ziyaretlerimi kabul etmedi. Bu geri dönüş savunma anlaşmasıyla aynı zamana denk geldi ve bilmiyorum, bunun onun hakkındaki hislerimi değiştirdiğini mi düşünüyor?

Bu onun hakkında hissettiklerimi değiştirir mi?

Bir garson Ethan ve benim için şarap doldurup Bay ve Bayan Fox'un içkilerini tazelerken Bayan Fox, "Size en sevdiğinizden sipariş ettik," diyor. "Umarım sorun olmamıştır. İkiniz çok geç kaldınız."

"Evet, elbette," diyorum, ne yediğimi pek umursamadan ve olanlardan sonra yemek yiyebileceğimden bile emin olmadan. Silas'ın söylediklerinden sonra. Sözleri birbiri ardına canımı yaktı. Üstüne üstlük, şirket ve Tilkilerin şirkete yapacaklarını duymak... Tüm bunları düşününce midem bulanıyor. Olayların bu şekilde gelişmesini anlamak için babamı görmem gerekiyor.

Ve her ne kadar bundan korksam da, ona nişandan bahsetmek.

Garson ayrıldıktan sonra Ethan kadehini kaldırır. "Hepimiz için yeni başlangıçlara," diyor. "Babam için Fox tarzı normale dönen bir hayata ve sevdiğim kadınla yeni bir başlangıca." Bana dönüyor ve gülümsemesini çarpıtan şeyin morluk olduğundan eminim.

Bay ve Bayan Fox kadehlerini kaldırarak "Yeni başlangıçlara," diye tekrarlıyorlar. Hepsi bana dönüyor.

Elimin nasıl titrediğini görüp görmediklerini merak ederek bardağımı kaldırıyorum ve onlarınkine dokunduruyorum, sonra küçük bir yudum içiyorum.

"Şimdi," diye başlıyor Bayan Fox garson mezeleri getirirken. "Düğün. Gelinliğiniz evde. Tek yapmamız gereken, terzinin teslim alabilmesi için sana giydirmek. Kilo vermişsin, Phee. Artık bu kadar yeter. Aksine

Popüler inanışa göre çok zayıf diye bir şey var," diyor ve sanki bir şey anlatmak istermiş gibi ağzına bir karides atıyor.

Bay Fox, "Kilise bizim seçtiğimiz bir tarihte bizim için konaklama ayarlayacak," diyor. "Tek yapmamız gereken o tarihi belirlemek ve davetiyeler önümüzdeki hafta sonu gibi kısa bir sürede gönderilebilir."

"Gelecek hafta sonu mu?" Şaşkınlıkla soruyorum. Bardağını alıp içen Ethan'a bakıyorum ve bunu başından beri bildiği hissine kapılıyorum.

"Nişanımızı galada resmen ilan edeceğiz," diyor sonunda. "Bence hoş bir dokunuş olacak."

"Noel'de mi?" Tilkiler Noel'e doğru bir maskeli balo düzenlerler. Sinistral kasabasında bu bir gelenektir, ancak son birkaç yıldır zimmete para geçirme soruşturması herkesin üzerine çökerken iptal edilmişti.

Bay Fox elini benimkinin üzerine koyuyor ve ben de ona dönüyorum. "Ophelia," dedi, tam adımı kullanarak, ki bu nadir görülen bir şey. "Bir tarih belirlemeyi erteliyordun ve nedenlerini anlıyorum, inan bana. Ama artık ilerlemenin zamanı geldi. Senin için. Oğlum için. Ve ayrıca, karım ve benim için. Bu düğün, her şeyden sonra, topluma birleşmiş bir aile olduğumuzu gösterecek. Benim seni, senin de bizi kabul ettiğimizi ve çirkin geçen birkaç yılın ardından ilerlediğimizi. Bu artık sadece seninle ilgili değil, anladın mı?"

Bayan Fox'a bakıyorum, o da kocasını onaylarcasına başını sallamakla yetiniyor. Ethan'a baktığımda o da aynı şeyi yapıyor. Bir ihanet duygusu hissediyorum. O biliyordu. Başından beri bir tuzağa doğru yürüdüğümü biliyordu.

"Düğün bu hafta sonu olacak demiyoruz ki Phee," diye beni rahatlatıyor Bayan Fox.

Bay Fox onu uyarırcasına bakar ve o da susar. "Altı ay, Ophelia. Tarihi bugünden altı ay sonrası olarak belirliyoruz. Eminim onur derecesiyle mezun olacaksın ve çifte kutlama yapacağız."

Boğazımı temizliyorum, biraz daha dik oturuyorum ve ona dönüyorum. Gözlerine bakıyorum, Silas'inkilere çok benzeyen ama ne olduğunu anlayamadığım bir şey eksik olan gözlerine.

"Bir şey istiyorum."

Başını eğiyor, kafası karışmış gibi göz kırptıyor, sonra gülümsüyor. Şarabını dudaklarına götürüyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Bir şey *ister misin*?" diye soruyor sonunda.

Bu kelimeye bir vurgu var. Bir ağırlık. Bu, okul ve barınma, kitaplar, giysiler ve onun deyimiyle küçük nakit paranın toplamı olan son üç yıl. Bunu hiç istemedim, kendime hatırlatıyorum, ama aldım.

Ama eğer kabul edeceksem, bir şey istiyorum ve taviz vermeye niyetim yok.

"Şirket. Düşük gelirli konut projesi. Devam etmek zorunda. Mezun olduktan sonra devralacağım. İşin o kısmını ben devralacağım."

Bayan Fox elini ağzına götürüyor ama kıkırdamasını gizleyemiyor.

"Phee-" diye başladı Bay Fox ama sözünü kestim.

"Bu sadece babamın mirası değil. Benim de mirasım olacak."

"Yani, tüm yaptıklarımızdan sonra, benimle pazarlık mı yapacaksın? Oğlumla evlenmeyi koz olarak mı kullanacaksın?" Bay Fox soruyor.

"Öyle bir şey değil. Demek istediğim..."

"Baba," diye araya giriyor Ethan, bir elini omzuma koyup sıkıyor. "Ne olursa olsun o onun babası. Phee'ye bunu verelim. Ben sadece onunla evli olmak istiyorum ve bunun için bu gerekiyorsa..." Sözünü kesiyor ve beni öpmek için eğiliyor. Bu öpücüğe karşılık vermiyorum çünkü pazarlık mı yapıyoruz? Evliliğimin, hayatımın pazarlığını mı yapıyoruz? Bunu aktif olarak yapıyor muyum?

"Tamamdır," diyor Bay Fox.

"Evet!" Bayan Fox parmaklarını şıklatır ve şampanya ister. Garson elinde şişeyle belirir ve sanki başından beri hazırmış ve onun işaretini bekliyormuş gibi şampanyayı doldurur.

"Sıkı pazarlık yapıyorsun, Phee," diyor Bay Fox ve bir an için bana gülüp gülmediğini merak ediyorum. Ama sonra bana yaklaşıyor ve yanağımdan öpüyor. "Aileye resmen hoş geldin tatlım."

SILAS

Geçmiş Tatlı Onaltı

A Yirmi bir yaşındayım ve hâlâ Tilkiler'in arazisindeki kulübede yaşıyorum. Annemle yaşamak için çok yaşlı olduğumun farkındayım, ama bunun için üç iyi nedenim var

Kalıyorum.

Sly Fox, Mira Fox ve Ethan Fox.

Sly tam bir pislik ve ne zaman saldıracağını asla bilemiyorum. Mira annemden nefret ediyor çünkü annem o zamanki nişanlısının -çok orijinal- birlikte olduğu ve herkesi şaşırtarak bir çocuk sahibi olduğu genç ve güzel hizmetçi.

Babalık çok büyük bir kelime. Sperm bıraktı.

Ethan benden nefret ettiği kadar ondan nefret etmiyor. Anlıyorum. Küçüklüğünden beri Mira onun kulağını annem ve benim hakkımda zehirle dolduruyor, personel ve kendisi arasındaki farkı anlamasını sağlıyor. Soyum ne olursa olsun, onunla eşit olmadığımı bilmesini sağlıyor.

Uzun süre annemin kalmayı seçmesini anlamadım çünkü bu onun seçimiydi. Piç oğluyla birlikte ortadan kaybolması en çok Tilkileri mutlu ederdi ve Tilki ona bunu yapması için bir çek teklif etmişti.

Ama annem, sınırı yasadışı yollardan geçen ve hayatlarının büyük bir bölümünü yakalanma, hapse atılma ya da ülkelerine geri gönderilme korkusu içinde geçiren ebeveynlerin çocuğu olarak dünyaya gelmiş birinci kuşak bir Amerikalı. Hangisinin daha kötü olduğunu düşündüklerinden emin değilim. Sormak için büyükannem ve büyükbabamla tanışma fırsatım hiç olmadı. Annem henüz on dört yaşındayken bir araba kazasında ölmüşler.

Kendi başına iş buldu ve okuyabildiği kadar okudu, ki bu çok fazla değildi. Ama hayatta kaldı ve benim için daha iyisini istedi.

Sanırım onun gözünde kulübede ya da Tilkiler'in çatısı altında yaşamak, ne kadar hoş karşılanmasak da, dışarıda tek başımıza kalıp mücadele etmekten daha iyi. Bu temel ihtiyaçlar karşılandıktan sonra eğitime odaklanabilir, onun sahip olduğundan daha iyi bir hayat kurabilirim.

Bir anlamda haklı. Anneme her gün -özellikle de Mira Fox tarafından- yapılan hakaretleri duymazdan gelebilerseniz, çoğunlukla iyi ve rahat bir hayat yaşıyoruz. Beni en çok rahatsız eden kısım bu. Annem bu nankör herifler için canını dişine takarak çalışıyor ve ben de okula gitmediğim zamanlarda çalışıyorum.

Ama mesele de bu. Benim eğitimim, annemin reşit değilken Sly Fox'un ona olan ilgisi konusunda ağzını kapalı tutması için yapılan anlaşmanın bir parçasıydı. Bu yüzden evde çalışıyorum, yapılması gereken her türlü işi yapıyorum, anneme yardım ediyorum ve bizi buradan çıkarabilmek için kendimi eğitiyorum.

O gün de yaklaşıyor. Sadece bir dönem daha ve sonra bitirmiş olacağım. Diplomamı elime aldığımda, halihazırda görüşmeler yaptığım bir yatırım şirketinden resmi olarak iş teklifi alacağım. Bu da Sly sayesinde, ama onun istediği şekilde değil.

Bakın, Sly Fox her zaman çekici değildir. Geçmişinde düşmanlar edinmiştir. Ben o düşmanları buldum ve onları kendimi "ilerletmek" için kullanacağım, arkadaşlarına eğitim masraflarımı karşıladığını söylerken kullanmayı sevdiği bir terim, sanki bunu kalbinin iyiliğinden yapıyormuş gibi. Acaba onların aptal olduğunu mu düşünüyor, çünkü bana bakan her aptal babamın kim olduğunu anlayabilir. Onun yapısına, onun yürüyüş tarzına sahibim. Konuşma tarzını da aldım ama bunu aştım.

En kötüsü de onun gözlerine sahibim ve aynaya her baktığımda o piçin anneme ne yaptığını görüyorum.

Aralık ayının başlarında bir Pazar akşamı ve ben dışarıda Mira Fox'un Noel ışıklarını asıyorum, o ise elinde kokteyllle sıcak evin içinden yönetiyor. Lanet olası amcık. Kar yağdığından bahsetmiş miydim? Çünkü Sinistral'e bir kez kar yağdı mı, eğer şanslıysak dört ay kalır. Şanslı değilsek beş. Kardan nefret ediyorum.

Horatio Hart arabayı çeker ve Ophelia'yla birlikte arabadan inerler.

"Silas, bu gece Noel ışıkları asmak için uygun bir gece değil evlat. Hava 18 derece."

"Bunu Bayan Fox'a söyle," diyorum ona, Hart'lara el salladığı ve bana ters ters baktığı pencereyi işaret ederek.

Eve bir göz atıyor ve ağzının gerildiğini görüyorum. Gördüğüm kadarıyla Hart oldukça iyi bir adama benziyor, ancak sahip olduğu servetin büyüklüğüne rağmen yüzde yüz emin değilim. Onun ve Fox'un sahip olduğu türden bir para asla birilerinin elleri kirlenmeden gelmez - Sullivan Fox ile iş yaptığı ve dost olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Bu iki kırmızı bayrak.

Annemin durumunu o da biliyor. Tilkilerin ona ve bize davranışlarını onaylamadığını biliyorum ve belki de bu yüzden onu biraz rahat bırakıyorum. Bu konuda yapabileceği pek bir şey yok. Anneme ya da bana karşı da kaba değil, bu da ondan nefret etmemi zorlaştırıyor. Ama o kırmızı bayraklar hâlâ orada duruyor.

"Sorun değil," diyorum. "Zaten neredeyse bitirdim. Hepiniz akşam yemeği için dışarı mı ıkıyorsunuz?"

"Sly, Mira ve ben potansiyel yatırımcılarla yemek yiyoruz. Bize şans dileyin. Phee ve Ethan bir film gecesi planladılar," diyor ve ses tonundan ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin değilim.

şimdi on altı yaşında olan Ophelia'ya dnuyorum. Tatlı ocuk. Sessiz, kitabı bir şekilde güzel. Fazla makyaj yapmıyor ya da onun yaşındaki pek çok kızın giydiği türden kıyafetler giymiyor. Annem ona bayılır, o da anneme.

Gözleri benimkilerle her buluştuğunda yanaklarına bir kızarıklık yayılıyor ve glmsememek için kendimi zor tutuyorum. Onu salak Ethan'ın yüzme derslerinden kurtardığında biraz etkilenmiş olabileceğini hissediyorum.

"Selam O. Sende farklı bir şeyler var," diye başlıyorum. Ne olduğunu biliyorum ama onun yaşındaki erkekler aptal olduğu için pek ilgi görmediğini hissediyorum, bu yüzden konuyu uzatıyorum ve gülümsediğinde yüzünün aydınlanmasını izliyorum. Kalın ve çoğu zaman asi buklelerini kulaklarının arkasına itiyor. Aslında ne kadar güzel olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

"Bu gece gzlklerime ara veriyorum," diyor ve bir gözünü ovuşturmadan önce birkaç kez göz kırıyor. "İnsanlar bunu nasıl sürekli takıyor? Çok rahatsız edici."

Babası gülüyor. "Lensleri ıkarman gerekebilir diye gözlüklerini getirdin mi?"

Ophelia gözlerini devirir. "Yan evde oturuyoruz baba. Gerekirse koşup onları getirebilirim, ama buna ihtiyacım olmayacak."

Sırıtıyorum, Mira'nın cama vurarak acele etmemi işaret ettiğini duyunca dnuyorum. Sanırsın bana saat başı para ödüyorlar.

Kapı açılır ve Ethan verandaya çıkar. Ophelia ona döner ve kocaman gülümser.

Babasını izliyorum ve Ethan ıslık çaldığında gerildiğine yemin edebilirim.

"şu haline bakar mısın? Beğendim, Hart. Beğendim."

"Teşekkürler," diyor Ophelia. "Ben de beğendim." Eve doğru yürür.

"Çocuklara göz kulak ol, olur mu Silas?"

"Kusura bakmayın ama Bay Hart, ben bebek bakıcısı değilim, o da çocuk değil."

Hart bana döndü ve beni inceledi. "Şu çipi omzundan atarsan işler senin için daha kolay olabilir. Hepimiz korkunç insanlar değiliz." Dişlerimi sıkıyorum ve o da iç çekiyor. "Bunu sormakla bir şey ima etmek istemediğimi biliyorsun evlat."

"Hayır, sizinkiler asla yapmaz."

Tekrar iç çekti. "Ophelia yaşına göre biraz genç, Ethan da yaşına göre biraz yaşlı."

Bakışlarını takip ederek Ophelia'nın içeride kayboluşunu izliyorum ve Ethan'ın elini sırtının alt kısmında görüyorum.

"Bak, yardımın için minnettarım Silas ve sana karşılığını vermekten mutluluk duyarım." Cüzdanını çıkarmak için elini cebine attı.

"Buna gerek yok," diyorum sıkıca. Tilkiler ve Hart'lar gibi insanlar için hepimiz satın alınabiliriz. "Ben ona göz kulak olurum," diyorum, Ethan'ın onun yakınında olmasından Hart'tan daha fazla hoşlanmıyorum. Yüzme derslerinden hiç bahsetmedim ve Ophelia'nın da bahsetmediğinden eminim.

"Teşekkür ederim. Annem nasıl bu arada? Biraz rahatsız olduğunu duydum."

"İyileşiyor. Kötü üşütmüş."

"Bunu duyduğuma sevindim ama dürüst olmak gerekirse onun bu konuda çalıştığını görmekten o kadar da mutlu değilim."

"Ona o kadarını söylemediğimi mi sanıyorsun?" Annem inatçı olabiliyor.

"Esmerelda'yı tanıdığım için eminim öyledir."

Kıkırdıyor. "Onu kontrol ettiğimi bilmesini sağla, olur mu?"

"Yapacağım."

"Hazır için çekicilik Onlar,
Horatio?" Fox sorar olarak
yaklaşıyor. Mira onu takip eder ve kollarını

anneme bir ayda ödediklerinden daha pahalıya mal olduğunu hissediyorum.

"Hazırız," diyor Hart, onların yaklaşması üzerine yüz ifadesini düzelterek.

Üçü birden ortadan kayboluyor, Bayan Fox ortadan kaybolmadan önce omzunun üzerinden bana alaycı bir bakış atıyor. Oldukça iyi görüldüğünü kabul ettiğim ışıkların enkazını topladım. Duş almak için kulübeye gidiyorum. Ana evin mutfağında çocuklar için patlamış mısır hazırlamakta olan anneme el sallıyorum.

Çocuklar.

Ethan Fox uzun zamandır çocuk değil. Ophelia'ya bakışını sevmiyorum. On altı yaşında olabilir ama onun için çok genç ve çok iyi.

Duşumu bitirdiğimde, annem kulübeye dönmüş bir fincan çay yapıyordu.

"Bugün yorgunum, Silas."

"Çok fazla şey yapıyorsun," diyorum ona, başının üstünü öperek. "Senin gibi olmayan bir temizlikçi, senin gibi olmayan bir aşçı ya da senin gibi olmayan kirli çamaşırlarını yıkayacak birini tutabilirler. Hepsini sen yapmak zorunda değilsin."

"Sen sadece okulun için endişelen, tatlım. Diplomanı al, sonra konuşuruz. Altı ay daha idare edebilirim."

Başımı salladım. "Gidip Ophelia'yı kontrol edeceğim." Kaşlarını kaldırıyor.

"Bay Hart ona göz kulak olmamı istedi. Ethan'la birlikte."

Ağzının kenarları aşağı doğru dönüyor ve başını sallıyor. "Bence bu iyi bir fikir. Yemeğinizi ısıtayım."

"Döndüğümde bunu yapabilirim. Rahatla. Ayaklarını yukarı kaldır." "Teşekkür ederim Silas," diyor ve uzanıp beni öpüyor.

başımın tepesine. Kendimi bildim bileli hep böyle yapardı ama şimdi uzanabilmesi için eğilmem gerekiyor.

Bahçeyi geçip ana eve doğru yürüyorum. Annem ve ben en yakın olduğu için doğrudan oturma odasına açılan cam kapıları kullanıyoruz. Kapıları çekip açıyorum ve loş ışıklı

Evin alt katındaki on iki kişilik tiyatro salonuna gidiyorum. Kendime gizlice yaklaşmadığımı söylesem de kalın halı yaklaşma sesimi maskeliyor. Sadece Ethan'ın ellerini nerede tutması gerektiğini bildiğinden emin olmak istiyorum, yani Ophelia'dan.

Seslere bakılırsa bir aksiyon filmi izliyor olmalılar. Kapıya varıyorum, bir aralık açıyorum ve bir dinozorun kükremesiyle karşılaşıyorum. Gözlerimi deviriyorum ve karanlık odaya bakmak için kapıyı biraz daha itiyorum. Kapı odanın arka tarafında, yani kafalarını görmem gerekiyor ama hiçbir şey göremiyorum. İçeri girip ön tarafa doğru yürüyorum. Patlamış mısır kokusu alıyorum ve boş bir bira şişesi görüyorum ama Ethan ve Ophelia burada değil.

Odadan çıkıyorum, adımlarım aceleyle atılıyor ve merdivenlerden birinci kata çıkıyorum, sonra müzik sesini duyunca onu da atıyorum. Ethan'ın yatak odasının kapısının altındaki ışığa bakıyorum ve adımlarımı ikişer ikişer atıyorum.

Ophelia'nın bir şeyler mırıldandığını duyuyorum ama ne olduğunu anlayamıyorum ve kapıyı denediğimde kilitli olduğunu görüyorum.

"Dur! Ciddiyim!" diyor, müzikten duyabileceğim kadar yüksek sesle. Duymam gereken tek şey bu.

Bir adım geri atıyorum ve omzumu kapıya çarpıyorum. İki kez denemem gerekti ama tahta kırıldı ve açıldığında kapı çerçevesinin bir kısmını da beraberinde götürdü.

Ethan beni duymuyor. Müziğin sesi çok yüksek olduğu için mi yoksa elindeki sikiyle dikkati çok dağınık olduğu için mi emin değilim. Gömleksiz, kot pantolonu kışının yarısına kadar inmiş, görmek istemediğim bir manzara. İki elini de göğsünde birleştirmiş, aynı derecede gömleksiz Ophelia'ya bakıyor. Yatağın başucundaki masanın üzerinde bir paket prezervatif duruyor ve onu ve Ophelia'nın yüzünü gördüğümde içimde bir şeyler patlıyor.

Ellerim yumruk oluyor ve kan damarlarıma hücum ediyor, kulaklarıma o kadar yüksek sesle çarpıyor ki Ethan'ı tutup çekerek duvara fırlatırken bu hücumdan başka bir şey duymuyorum. Homurdanarak duvara çarpıyor ve yere

düştüğünde aptal kafasının çarptığı yerdeki çukuru
görüyorum.

Gömleğini elinde tutan Ophelia'ya bakıyorum, gözleri şoktan büyümüş, ama Ethan'a doğru ilerliyorum. Ayağa kalkarken aletini tekrar kot pantolonunun içine soktu. Üç kolay adımda ona ulaşıyorum ve o daha düşünmeden kolumu geri çekip yumruğumu çenesine indiriyorum.

Ophelia çığlık atar. Ethan sersemlemişti. Ama tek görebildiğim, Ethan'ın siki elinde, çok genç ve tamamen deneyimsiz bir kızın üzerinde durduğu.

"Siktir. Adamım. Ne oluyor lan?"

Gözlerinde yaş olduğuna yemin edebilirim. Onu boğazından tutup duvara yapıştırdım.

"Senin derdin ne lan?" Talep ediyorum.

"Tanrım. *Senin* derdin ne lan? Kız daha on altı yaşında!" Dudağına dokunuyor ve parmakları kanlı çıkıyor.

"Çok gençsin, seni aptal."

"On altı yasal rıza yaşıdır. Bırak lan beni!"

Ophelia olmasa neredeyse ona tekrar vuracaktım. "Dur. Aman Tanrım, dur!"

Öfkemi kontrol altına almaya çalışarak ona döndüm. Yataktan kalkmış, tişörtünü çıplak göğsünün üzerinde tutuyordu.

"Sana zarar verdi mi?" Dişlerimi sıkarak soruyorum. Başını sallıyor.

"Sana dokundu mu?"

Sadece bana bakıyor.

"Phee. Söyle ona. Sana sordum ve sen de evet dedin.

Söyle ona." "Sadece öpüşüyorduk. Hepsi bu," diyor.

"Sadece öpüşmek mi?" Ethan'ın hâlâ ç ö z ü l m e m i ş kot pantolonuna bakıyorum. "Tam olarak neyi öpüyordu?"

"Dediğim gibi, o on altı yaşında. Kız arkadaşım ne yaptığım seni i l g i l e n d i r m e z . "

Kızım benim. Sözleri göğsümün içinden alçak bir hırıltı çıkarıyor.

"Çekil üstümden yoksa polis çağırırım," diyor.

"Ona dokunmayacaksın. Asla. Beni duyuyor musun?"

Ethan bana bakıyor, dudak büküyor. Kendini beğenmiş küçük bir aptal çünkü onu bitirebileceğimi biliyor olmalı. "Neden? Onu kendin için mi istiyorsun? Artık senin için yeterince yaşlı, öyle mi? Seni görüyorum, sapık."

Ona yumruk atmak için kolumu geri çekiyorum ama Ophelia kendini bana doğru fırlatıyor, kolumu yakalıyor ve durmam için bağılıyor. Duruyorum çünkü onu olması gerekenden daha fazla korkutmak istemiyorum. Onu bırakıyorum ve gömleğini çekiştirdiğini görmek için dönüyorum.

"Eşyalarını topla. Seni eve götürüyorum," diyorum Ophelia'ya.

Ethan'ın sözleri, *kızım*, tekrar ediyor. Başımı sallıyorum. Ethan Fox'un kızlarından biri olmayacak.

Ophelia beni şaşırtarak, "Kendi başımın çaresine bakabilirim," diyor. Dikkatini Ethan'a çeviriyor. Hiç görmediğim kadar kendinden emin bir şekilde ona doğru yaklaşıyor. Kolunu kaldırıp ona sert bir tokat atmasını ağzım açık izliyorum.

Ethan orada öylece durur, tamamen şok olmuştur.

"Sana hayır dedim ve hayır, hayır demektir. Bunu bir daha yaparsan seni acile gönderen kişi Silas olmayacak," diyor Ophelia ona kesin bir dille.

Kaşlarını kaldırıp ona bakıyorum, o yatağın etrafından dolanıp elleri ve dizlerinin üzerine çökerek halıyı yoklarken dilsiz kalıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Aptal temas." Bir dakika sonra, onu kaldırıyor. "A n l a d ı m ."

"Güzel. Geri kalan eşyalarını topla. Seni eve götüreceğim."

Ethan itiraz etmek için ağzını açtığı anda onu yatak odasından dışarı sürüklüyorum. "Beni dinle, seni küçük serseri. O iyi bir çocuk. Yasal rıza yaşlı olsun ya da olmasın, o sana göre değil."

"Kimin için o zaman Silas? Sana mı?" Homurdanıyor.

"Onu rahat bırak, yoksa yemin ederim bir d a h a k i sefere o güzel yüzünü öyle bir döverim k i , annen

Seni tanıyorum." Son kısmı sadece onun duyacağı şekilde söylüyorum. Ophelia'yı korkutmaya gerek yok, gerçi bu gece onu iş başında görünce, onu hafife aldığımı düşünüyorum.

"Babam ne yaptığını gördüğünde, sen de lanet olası annen de sokaklara düşeceksiniz, seni orospu çocuğu."

Ophelia koridora adım atar, ayakkabıları ayağında, çantası elindedir. "Hazır mısın?" diye sordum.

"Eve kendim gidebilirim," diyor.

"Evet, seninle yürüyorum. Bana şımarıklık yapma."

"Küstahlık mı? Kaç yaşındasın sen?" Ethan soruyor. Onu çeviriyorum

onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum. Birinci kata geldiğimizde durdu ve bana döndü.

"Neden erkekler kadınları hiç dinlemiyor?"

"Oradaki çocuk erkek değil. Babana sana göz kulak olacağımı söyledim. Seni sokak ortasında öldürtmeyeceğim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Öldürüldü mü? Burada mı? Çıkmaz sokaktaki tek ev biziz."

"Benimle dalga geç, tamam mı?"

"Phee." Ethan'ın sesi yukarıdan geliyor. Kız ona bakar. "Özür dilerim."

"Olsan iyi olur." Sonra bana döndü ve başını salladı. "Tamam. Beni eve götür."

Başımı sallıyorum, ceketini giydiği ön kapıyı işaret ediyorum ve sessizce evine doğru yürüyorum. Oraya vardığımızda anahtarını kilide sokuyor ve ön kapıyı açıyor. Işığı açıp bana dönüyor ve tanıdığım Ophelia'yı görüyorum. Tatlı, sessiz kız.

"O bir pislik. Daha iyisini yapabilirsin, O." "Kendi başımın çaresine bakabilirim, Silas."

"Can Sen mi? Ne? Eğer I yapmamıştı.gel ve o durmamış mıydı?"

A allık sürüngeleler içine onu Yanaklar. "O olur durdu."

"Eğer yapmasaydı? Erkekleri tanımıyorsun."

"Onun erkek olduğunu söylediğini sanıyordum," diyor daha sessiz bir şekilde ve itiraf etmek istediğinden ya da benim görmemi istediğinden daha fazla sarsıldığını hissediyorum.

"Tamam. Kalmamı ister misin?" Gülümsüyor. "Böyle iyiyim. Teşekkürler." Başımı salladım, gitmek için döndüm. "Silas?"

Ona dönüp bakıyorum. Dudağını ısıırıyor. "Babama söylemeyeceksin, değil mi?"

"Yapmalıyım."

"Lütfen yapmayın. Daha dikkatli olacağım." "Söz mü?"

"Söz veriyorum."

"Pekâlâ. İçeri gir ve kapıyı kilitle. İçeri gir ve kapıyı kilitle."

"Eve git ve kapıyı kilitle," diye alay ediyor. Bir an geçiyor, gülümsemesi kayboluyor. "Neden kalıyorsun?"

"Ne?"

"Sen ve annen. Neden kalıyorsunuz? İkinizin de size ne kadar düşkün olduğunu görüyorum."

Kendimi onu incelerken buluyorum. Sessiz olanlar her şeyi görür, değil mi? Annem hep böyle der. Ophelia, Sly Fox'un piç oğlu olduğumu bilecek kadar zeki.

"Durum biraz karışık tatlım," diyorum.

Yanaklarında bir kızarıklık belirliyor. Sanırım tatlım kelimesini kullandığım için. Gülümsüyorum.

"Hey, bir şey daha var," diyorum ve kaşlarını kaldırıyor. "Gözlüklerinle çok güzelsin. Ethan Fox gibi aptallar için kim olduğunu değiştirmek zorunda değilsin. Genelde buna değmezler." Ağzı hiç görmediğim kadar parlak, geniş bir gülümsemeye dönüşüyor ama aynı zamanda gözleri buğulanıyor. "İyi geceler, Ophelia."

"İyi geceler, Silas."

SILAS

Geçmiş Sonuçlar

I Tilkiler, Bay Hart ve her kimden para koparmaya çalışıyorlarsa onunla çıktıkları yemekli içkili geceden döndüklerinde havuzdaki sandalyeye u z a n m ı ş bira içiyorum. Annem uyuyor. Ona bu gece ne olduğunu, Ethan'a ne yaptığımı söylemedim. Çocuğa karşı soğukkanlılığımı kaybettim.

Lanet bir çocuk. Onun mantığına göre 18 yasal olarak bir yetişkin. Ama ben hâlâ üç yaş büyüğüm ve çok daha iriyim. Bunun sonuçları olacak.

Sürgülü cam kapının açıldığını duyuyorum ve Sly Fox'la yüzleşmek için ayağa kalkmadan önce biramın sonunu bitiriyorum.

Mira ve Ethan kapının girişinde beklemektedir; Mira kolunu oğluna dolamış, gözleri insan olsaydı gözyaşı olabilecek yaşlarla parlamaktadır. Ethan ise her zamanki *ben bir pisliğim* sırıtışını takınıyor.

"Kendi evimde oğluma el kaldırarak ne halt ettiğini sandığını bana söyler misin?"

"Ben de senin oğlunum, unuttun mu?"

Bana doğru yaklaşıyor ama ben yerimde duruyorum. "Lanet olası ukalalığına başlama, Silas."

Sullivan Fox'tan korkmuyorum. Çocukken bile, cezalarımı çekerken bile, ondan korkmaktan çok nefret ederdim. Şimdi onu alt edebilirim, hiç şüphem yok. Ondan daha iriyim, ondan daha güçlüyüm ve ondan daha gencim.

Ama haksız bir avantajı var. Hata yaparsam bunu ödeyecek olan sadece ben değilim. Annem de. Ve ikimiz de bunu biliyoruz.

"Onu on altı yaşındaki Ophelia ile tam olarak nasıl bulduğumdan bahsetti mi?"

Ethan'a onaylamayan bir bakış atma nezaketini gösterir ama nezaket ancak bu kadar olur. "Kız on altı yaşında. Yasal rıza yaşı."

"Baba gibi, oğul gibi mi?"

"Kendine dikkat et, seni küçük piç. Burada her şeyin üstündeymişsin gibi dolaşıyorsun. Sanki buraya aitmişsin gibi. Sana bir şey söyleyeyim evlat, burada olmanın tek bir nedeni var, o da annenin bir şantajcı ve haraççı olması-"

"Benim hakkımda ne istersen söyle, ama annem hakkında konuşamazsın, seni bok parçası!"

Sly Fox olabildiğince sakın. Ben tam tersiyim.

Sırıtıyor. Beni kızdırmış olması hoşuna gidiyor. "Biliyor musun? Ailemin geri kalanı sana karşı çok yumuşak davrandığımı söylediğinde seni defalarca savundum. Sana yerini hatırlatmam gerektiğini söylediler. İkinizi de yıllar önce sokağa atmam gerekirken seni ve anneni savundum."

Homurdanıyorum. Elimde değil.

"Ama sanırım unutmuş gibi görüldüğün bazı dersleri tekrar gözden geçirmemizin zamanı geldi." Konuşurken kollarını sıvıyor. "Sana nereye ait olduğunu hatırlatmamın zamanı geldi." Kolunu geri çekip savuruyor ama onu engelliyorum. "Ve orası hizmetkârların odası." Tekrar sallıyor. Onu yine engelliyorum. "Büyük evde değil."

"Merak etme Sly, senin ya da ailenin yakınında olmaktansa lanet olası bir barakada yaşamayı tercih ederim."

"Öyle mi?" Tekrar savuruyor, yine engelleniyor.

Sallamıyorum çünkü aptal değilim. Bunu yaptığım anda polisler bir milisaniye içinde burada olacaklar.

"Peki ya anne? Oğlunu tutuklayan polislere uyandığında ne hisseder sence? İşvereninden gelen bir tahliye tebligatıyla çünkü biliyor musun? Artık on yedi yaşında değil, değil mi?" Kollarını indiriyor. "Ethan! Kaldır kışını da buraya gel." Ethan koşarak geldi, gözlerinde neşe vardı. Sly gözlerini benden hiç ayırmıyor. "Şimdi sana ne olacağını söyleyeyim, seni bok parçası. Seni eşek sudan gelinceye kadar döveceğim ve sen de bunu kabul edeceksin."

"Cehennem gibi."

"Oh, öylesin. Ya gecikmiş dayağını yiyeceksin ya da bana yumruk atacaksın ve hayatının en güzel yıllarını hapishanede geçireceksin, çünkü annenin sen daha hapishaneye girmeden sokaklarda yapayalnız kalacağını biliyorsun."

Başka seçeneğim olmadığını biliyorum. Hiç olmadı. Bunu bu gece Ethan'a yumruk attığım anda anladım. Bu Sly Fox'tan yediğim ilk dayak olmayacak ama bana yumruk kaldırmayalı uzun zaman oldu. Gerçek bir tehdit oluşturacak kadar büyüdüğümünden beri. O bir korkak, tüm zorbalar gibi. Kendine denk biriyle fiziksel bir kavgaya girmez.

"Sen bir orospu çocuğusun, bunu biliyor musun?" Diyorum, ama bu sefer o savururken kollarımı iki yanımda tutuyorum ve o durmuyor. Yüzüm o kadar kanlı olana kadar değil, önümüzdeki haftalarda iki siyah gözle spor yapacağım. Kan tükürene ve Ethan, lanet Ethan, daha fazlasını almak için beni tutana kadar değil. Son bir yumruk beni Mira'nın cam masasına çarpıp parçalara ayırana kadar değil.

Ancak o zaman durur. Yere düştüğümde ve kalkamadığımda. Mira kıymetli masası için çılgılık attığında. Ethan annemden önce karnıma son bir tekme attığında.

kargaşadan uyandı ve koşarak yanıma geldi. Çılgınca, bana dokunmak, sarılmak, orada olduğunu söylemek için keskin cam parçalarının arasında dizlerinin üzerine çöküyor.

"Sen yatmadan önce camın temizlenmesini istiyorum Esmerelda," diye tersliyor Mira. "Ve Ethan'ın kapısının onarımı senin maaşından karşılanacak."

Annem beni dikkatlice kucakladığında, gözyaşlarının tuzu kesiklerimi yaktığında orospuyu duyduğundan bile emin değilim. Konuşamıyorum, ona güven veremiyorum. Dilim şişmiş ve yüzüm zonkluyor. Sly'ın burnumu kırdığından oldukça eminim ama bunun bir önemi yok. Önemli olan annemin güvende olması ve Ethan'ın Ophelia'ya zarar vermesini engellemek için zamanında oraya varmış olmam. Ophelia'yı o kendini beğenmiş hıyardan kurtarmak için yüz kere dayak yemeyi göze alırdım.

Ve kendimi kulübeye sürüklemek için ayağa kalkmaya çalışırken, intikamımı alacağıma dair bir kez daha sessizce yemin ediyorum. Zamanımı bekleyeceğim ve bizden aldıklarının on katını onlardan alacağım.

SILAS

Günüümüz

I Sert sandalyeye oturdum, kollarımı masaya dayadım, ellerimi kavuşturdum ve Horatio Hart'ın dışarı çıkarılmasını bekledim. Etrafımdaki diğer ziyaretçilere, diğer mahkûmlara bakıyorum. Bu bir asgari güvenli hapisane, ama yine de hapisane.

Kapı çalınıyor ve Horatio'nun içeri alındığını görmek için başımı kaldırıyorum. Ayağa kalkıp başımı sallayarak selamlıyorum, bej rengi tulumunu ve sol üst tarafındaki numarayı incelerken nötr bir ifade takınmaya çalışıyorum.

"Silas," dedi yanıma geldiğinde. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

"Bay Hart." Başımı salladım.

"Teşekkür ederim," diyor biz otururken uzak duvara yaslanmak için hareket eden muhafıza. "Burada ne işiniz var?"

"İşler sonuçlanmış gibi görüldüğü için nasıl olduğunu görmek istedim." Kaşlarımı kaldırdım.

Boğazını temizliyor, bakışlarını başka yöne çeviriyor ve bana dönmeden önce derin bir nefes alıyor. "Yani sen

Böbürlenmek mi istedin? Biri gitti, biri kaldı? Yine de bunu senin üzerine yıkamam, değil mi?"

"Benim sorunum Sly ile, seninle değil."

"Sanırım bu yüzden buradasınız. Ne istiyorsun, Silas?"

Sıkıca gülümsüyorum ve sonunda "Bilgi" demeden önce uzun bir süre sessizlik içinde oturuyoruz.

"Tabii ki." Beni inceliyor. "Bu arada annen için üzgünüm. İyi bir kadındı."

Ona teşekkür etmiyorum. Annemden bahsetmemesini tercih ederim.

Garip bir sessizlik çöktü üzerimize. Horatio Hart ile son birkaç yılda sadece birkaç kez görüştüm. Hiç iletişim kurma ihtiyacı hissetmedim.

Yorgun görünen koyu renk gözlerini inceliyorum. Saçlarının yakında kesilmesi gerekecek. Saat beş yönünde bir gölgesi var. Horatio Hart'ın dağınık olması hoş değil.

Bakışları şakağımdaki yara izine kayıyor. On altı yaşında bir kızın içine aletini sokmaya çalışan oğluna yumruk attığım için babamın beni dövdüğü gece bıraktığı yara.

Hart ertesi gün Tilkiler dışarıdayken kulübeye gelmişti. Annem onu aramıştı. Sly'ın ne yaptığını görmüş ve dikiş atılması gereken yerleri dikmesi, temizlenmesi gereken yerleri temizlemesi için doktorunu getirmişti. Burnum için çok geçti ama sadece çarpık bir burun ve tek bir yara iziyle kurtulduğum için kendimi şanslı sayıyorum.

Fox'un bunu neden yaptığını ona hiç söylemedim. Ophelia'ya verdiğim sözü tuttum. Burada olmamın sebebi onun bu nezaketi. Ona şüpheyile yaklaşmamın sebebi de bu.

"Sadede gelelim. Burada ne işin var Silas?" "Geçen gün Ophelia'yı gördüm."

Bakışları tetikte olur. "O iyi mi?"

"Sadece bir dakika konuştuk. Henüz seni görmeye gelmediğini duyunca şaşırdım."

Bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Aileler karmaşıktır." "Komik. O da aynı kelimeyi kullandı."

Bana dönüyor ve konuşmadan önce uzun bir duraklama oluyor. "Benden uzaklaşması onun için daha iyi, bunu ikimiz de biliyoruz."

"Saçmalık." Tepkime şaşırdığı belli, ama bir süre sonra gülümsüyor.

"Biliyor musun Silas? Benim hakkımda ne hissedersen hisset, onunla ilgilenmekte her zaman iyiydin." Bu ifade beni şaşırttı. "En azından o daha gençken. Bunu her zaman takdir ettim. Ama sana şunu sormama izin ver. Artık bir yetişkin olduğu için sen de ondan nefret ediyor musun?"

Dişlerimi sıkıyorum, dilimi ısırıyorum ve kendime neden burada olduğumu hatırlatıyorum. Neye ihtiyacım olduğunu. Çünkü Horatio Hart, Sullivan Fox'un oyununda ikincil hasar. Bunu çok iyi biliyorum.

"Bunu neden yaptın? Neden ifadeni değiştirdin? İtiraf anlaşmasını kabul ettin? Fox ellerindeydi."

"Sly'ın burada benimle olmaması seni hayal kırıklığına mı uğrattı?" "Bildiğim kadarıyla öyle olmalı."

Bunun üzerine susuyor.

"Son dakikada ne oldu? Neden çark ettiniz? Geleceğini yok ettin." "Benim geleceğim önemli değil."

"Peki ya kızınızınki?"

"Phee iyi olacak. Bundan eminim." "Bunu nasıl yaptın?"

"Karmaşık."

"İşte yine o kelime ve ona söylediğim şeyi size de söyleyeceğim. Aile ailedir. Birbirinize destek olursunuz. O kadar da karmaşık değil."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Bazı seçimler yapmak zorundaydım Silas. Yaptığım şeyi onu korumak için yaptım."

"Onu neyden koruyacaksın?"

Çenesini o kadar sıkmış ki azı dişlerinden biri kırılacak.

"Burada kötü kokan bir şeyler var Horatio."

"Bu koku hapishaneden geliyor, evlat."

"Bana oğlum deme."

"Bundan kaçınmanızı tavsiye ederim,"
diye devam ediyor. "Hayır. Koku Sullivan
Fox'tan geliyor."

Sessiz.

"Elinde bir şey mi var?" "Ne olabilir
ki? İtiraf ettim."

"Düşük gelirli konut projesini ortadan kaldıracak. Bunu
biliyorsun, değil mi?"

"Bu bir sürpriz değil."

"Bu senin mirasındı. Onu yok etmesine izin mi
vereceksin?" "Peki benim mirasım seni nasıl
ilgilendiriyor?"

"Neden Sullivan Fox gibi bir adamın suçunu üstlenesin ki?"

İşte yine o iç çekiş. "Ben seçimlerimi yaptım, Silas.
Kızım mirasından daha önemli. Evine dönmelisin. Ve sana
bir tavsiye vereyim, Sullivan Fox'u unut. O bir yılan kadar
kaypaktır." Ayağa kalkıyor.

Sandalyemi geriye itip ben de ayağa kalkıyorum. "Bir
keresinde bana yardım etmiştin Hart. Bunun için sana
borçluyum," diyorum ama buraya bunun için gelmedim,
gerçekten. Bilgi almak için buradayım. Ve dürüst olmak
gerekirse, Ophelia yüzünden.

"Kendine yardım et, Silas. Sullivan Fox'tan uzak
dur." "Ondan korkmuyorum."

Çıktığı kapıya doğru yürüyor.

"O orospu çocuğuyla nişanlı," diye ağzımdan
kaçırdım. Bu onun durmasını sağlayan şey.

Sırtı tutuldu. Bilmiyordu.

"Onun için iyi biri değil. Bunu ikimiz de biliyoruz," diyorum.

Yavaşça dönüyor, gözleri kısılmış. "Kızımın kiminle
evlendiğini neden umursuyorsun?"

"Mesele kızın değil. Mesele o piçin bir şey daha
almasına izin vermemek."

"Senden mi?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

"Bana bunu neden yaptığını söyle. Neden onun
kışını kurtardığını." "Sly'ın bana şantaj yaptığını
söylememi mi istiyorsun?" Bakışlarım daralıyor.

"Öyle mi?"

"Değişiklik olsun diye doğru olanı yapmayı seçtim. Bu benimle ilgili görüşünüze uymuyorsa özür dilerim."

"Yalan söylüyorsun."

"Fark etmez, Silas. Benim için değil. Ama kızımın önemi var. Eğer bana borçlu olduğunu düşünüyorsan, bu iyiliği karşılıksız bırakmam aptallık olur."

"Tanıdığım bir adam gibi konuştun."

Dudağı kıvrılıyor. "Bana yardım etmek ister misin?" Bana doğru bir adım attı. "Peki. Yardım et. Kızımın o orospu çocuğuyla evlenmesine izin verme."

OPHELIA

A Tilkilerle akşam yemeğimden birkaç gün sonra, beni istese de istemese de babamı görmeye gitmeye karar verdim. Ona nişanlandığımı söylemeyi erteleyemem. artık. Davetiyeler bu hafta içinde gönderilmeye başlanacak ve bunun ötesinde, bana uzak durmamı söyleyen mektubunu açıklamasına ihtiyacım var.

Gardiyanların seslenişlerini, ağır metal kapıların açılıp kapanma seslerini duyarak hapishaneye giriyorum. Buranın kokusu bayat, vücut kokusu ve eski yemek gibi ve babamın önümüzdeki on yılı burada geçireceği düşüncesi çok fazla.

Gardiyanın işaret ettiği küçük masada bekliyorum, gerginim, endişeyle bacağımı zıplatıyorum. En azından federal bir hapishanede, yani suçlular şiddet yanlısı değil. Ya da en azından olabilecekleri kadar vahşi değil. Bilemiyorum. Benim açımdan oldukça kötü görünüyor.

Bir kapı açılır ve bir gardiyan ziyaret odasına girer. Onu babam takip ediyor.

Kısa kesiyor çünkü avukatını bekliyordu, beni değil. Ayağa kalkıyorum.

"Phee?" Benim Baba alır Beniçinde, nefes verir, yorgun gözlerinde savaşılan bir şey. Benim masama doğru geliyor.

"Baba."

"Burada ne işin var? Sana gelmemeni söylemiştim."

"Evet, aile işleri böyle yürümez."

Babamı getiren gardiyan boğazını temizliyor ve babam ona bakıyor. "Otur, tatlım."

"Tatlım?" İkimiz de otururken tekrarlıyorum. "Kilo vermişsin tatlım," diyor.

"Evet, zor birkaç yıl oldu."

"Bunun için üzgünüm," diyor derin bir iç çekişten sonra. "Seni incitmek hiç istemediğim bir şeydi."

Onu bu halde görünce gözlerim doluyor. Uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "O mektup mu?" Başımı sallıyorum. "Seni terk etmiyorum baba."

Babam çenesini sıkıyor, beni incelerken gözleri kısılıyor. Karnımda bir endişe oluşuyor. Ona nişandan bahsettiğimde bana nasıl bakacağını şimdiden görebiliyorum.

"Bunu senin için getirdim," diyorum çantamdan evden çektiğim fotoğrafı çıkararak.

Babam şaşkınlıkla ona bakar. Başını yana eğiyor, dudaklarında acı tatlı bir gülümseme oluşuyor. Annemin yüzünün izini sürüyor.

"Nakliyecilerin paketleyip götürdüğünü sandım. En iyi durum senaryosu."

Başımı salladım. "Ben olsam kaldırırdım."

"Teşekkür ederim, tatlım." Bana baktı. "Ona çok benziyorsun." Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"O kadar da kötü değil. Buna alışacağım. Benim için endişelenme. Okul nasıl?"

"İyi. Güzel." Dudağımı ısıırıyorum, sonunda sormadan önce tereddüt ediyorum. "İtiraf anlaşmasına ne oldu? Dedin ki... O parayı aldığına inanmıyorum. Almış olamazsın. Almazdın."

Derin bir nefes alır ama sessiz kalır.

"Anlamıyorum baba," diyorum.

"Anlaşma yapmakla suçlu olmak aynı şey değil tatlım. Ben sadece seçeneklerimi tarttım. Burada on yıl geçirmek yirmi yıl geçirmekten iyidir."

Başımı sallıyorum, bir şeyleri kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum. Yaptığı şey, sadece uymuyor. Her ne kadar avukatı benimle herhangi bir detay konuşamamış olsa da, babamın geri adım atma kararının onu da şaşırttığını biliyorum.

"Fazla zamanımız yok. Seninle bir şey konuşmam gerekiyor, Phee."

"Benim de sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Ne olduğunu tahmin edebiliyorum. Silas Cruz birkaç gün önce beni ziyaret etti."

"Silas burada mıydı?"

"Doğru olduğuna inanmak istemediğim bir şeyden bahsetti."

"Silas Cruz kendini beğenmiş biri-" "Ethan Fox ile nişanlı mısınız?"

Yüzüme kan hücum ediyor. Ağzımı açıyorum ama kelimeler çıkmıyor.

"Demek doğruymuş," diyor yüz ifademi okuyarak.

"Bugün sana söyleyecektim. Buraya gelme sebeplerimden biri de bu."

"Onunla ne zamandır nişanlısınız?" Kahretsin.

"Fark etmez."

"Ne kadar sürer, Ophelia?"

"Bir yıl. Bir yıldan az." Bakışlarını tam olarak tutamıyorum.

Başını sallıyor, kaşları çatılıyor. "Ve bilmem gerektiğini düşünmedin mi?"

"Çok şey oluyor."

"Yani kızımın bir Tilki'yle nişanlandığını bilmeme gerek olmadığını mı düşündün?" diye sorar, sesi daha serttir.

"Düğün ne zaman?"

"June."

Şaşırmış görünüyor. "Hızlı hareket ediyor."

"Mezuniyetten sonra olacak. Evlendikten sonra da şirket için çalışacağım baba. Düşük gelirli konut projesini devralacağım. Devam etmesi için başında olacağım."

Şimdi onu şaşırtacak olan benim. "Ne?"

"Bay Fox projeye son verecekti ve bu şekilde-"

"Ethan Fox'la evlenmen için sana şantaj mı yapılıyor?" diye soruyor sesini yükselterek.

"Hayır, hayır, öyle değil. Yani, istediğimden daha hızlı oldu ama sorun değil. Ethan ve ben birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz-"

"Bu evlenmek için bir sebep değil. Ne halt ediyorsun, Phee?"

"Her zaman yapacağımı düşündüğümüz şeyi yapıyorum." "O bu karmaşadan önceydi."

"Ailesi bu karmaşa boyunca benimle ilgilendi."

Homurdanıyor. "Kalplerindeki iyilikten dolayı değil, Eminim."

"Bu ne anlama geliyor? Biliyor musun, önemli değil. Olanları düşününce, baba, onları eleştirebileceğini sanmıyorum-"

"Az önce suçluluk hakkında ne dedim ben?"

"Neden bir anlaşma yaptınız? Neden savaşmıyorsunuz? Suçlu değilsen, kazanabilirsin. Sadece gerçeği söyle-"

Düpedüz gülüyor, ben de ellerimi kucağımda yumrukluyorum. "Sen safsın, tatlım. Ve bu benim hatam. Sana karşı çok korumacıydım. Dünyanın iyi bir yer olduğuna inanmana izin verdim. Ama şimdi beni dinlemeni istiyorum. Ethan Fox'la evlenmeni istemiyorum."

"Neden olmasın? Sen ve Tilkiler hep bir gün evleneceğimizi düşünürdünüz."

"Bir gün gitti. Her şey farklı."

"Sizin için evet, ama benim için Tilkiler ailem gibiydi."

"Aile mi? Onlar senin ailen değil." Yüz ifademde gördüğü şey onu geri adım attırıyor. "Onu seviyor musun?"

"Ne?" Boğazımda garip bir düğümlenme hissederek soruyorum. "Çünkü oturduğum yerden sanki zorunluluk. Şantaj gibi."

"Neden öyle dedin ki? Ethan'ı on yıldır tanıyorum. Birlikte büyüdük."

"Bu benim soruma cevap değil." "Beş dakika," diye sesleniyor bir gardiyan.

"Bana başka bir şey söyle. Tilkiler burada olduğunu biliyor mu, Phee?"

Tereddüt ediyorum ama kaşlarını kaldırıyor ve bana gençken baktığı gibi bakıyor. "Hayır," diyorum, gözlerimi yere indirerek.

"Sanırım bundan memnun olmazlardı."

"Avukatına bana uzak durmamı söyleyen o mektubu gönderten sensin!"

Babam iç geçiriyor ve dirseğini masaya koyup elini ağzına götürerek sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca beni inceliyor. Bu duruşu biliyorum. Bu onun planını düşünmesi, ilerlemeden önce artılarını ve eksilerini hesaplaması.

"Hayal kırıklığına uğramışsın," diyorum sessizliğe bir an daha dayanamayınca.

"Tatlım," diye başladı elini benimkinin üzerine koyarak. "Senin için en iyisini istiyorum ve Ethan Fox bu değil."

"Bunu sana Silas mı söyledi?" Ben sordum. "İkinizin bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim."

"Vakit geldi." Gardiyan mahkumların sıraya girmesini ister, ziyaretçiler ve mahkumlar vedalaşırken sandalyeler sürtünür.

Bunu söylemekten nefret ediyorum ama rahatladım.

"Silas iyi bir adam."

Bunun üzerine homurdandım. "O zaman onu benim kadar tanımıyorsun." Ayağa kalkıyorum.

"Higgins'i arayacağım. Sağlam bir evlilik sözleşmesi hazırlayacağından emin olacak-"

"Evlilik sözleşmesi mi? Buna neden ihtiyacım olsun ki? Olsa olsa Ethan'ın benden istemesi gerekir. Gitmem gerek."

"Ophelia!"

"Bay Hart. Zaman. Kurallar buradaki herkes için aynıdır," diyor bir gardiyan.

Babam onu görmezden geliyor. "Senden bir tane imzalamanı istedi mi?"

"Bunun ne önemi var anlamıyorum. Bak, buraya geldim çünkü sen benim babamsın. Seni terk etmek istemiyorum. Ama beni de zor bir duruma soktun. Ethan benim nişanlım. Onlarla senin aranda seçim yapmamı isteyemezsin. Bunu istemiyorlar." En azından açıkça değil. Bunu söylediğim için utanç duyuyorum.

"Hayır mı? Sly Fox'u benim kadar tanımıyorsun, Phee. Onun bir planı var."

"Seninle kavga etmeye gelmedim."

Gardiyan, "Bay Hart, özür dilerim," diyor ve babamın koluna girerek onu ziyaret odasından çıkarıyor. Kapıyı açmaları için durduklarında babam bana baktı.

"Onlardan uzak dur, Phee. Lütfen."

OPHELIA

Geçmiş

Kahramanlar Kırıldığında, Bölüm 1

I Ethan'ın bana evlenme teklif ettiği günün bende sevinçten başka bir duygu bırakacağını bir kez bile düşünmemiştim. Heyecan. Hatta coşku.

Evetten başka bir şey söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Ethan Fox ile neredeyse on yıl önce tanıştığımda, aramızda bir şeyler olacağını hep biliyordum. Tanışmamız ve tanışmamızın koşulları bir şekilde hep bu güne, bunu takip edecek olaya doğru ilerliyordu.

Binamın lobisinde duruyorum ve avucumun ortasındaki yüzüğe, platin bandının üzerinde parıldayan prenses kesim pırlantanın elime verdiği ağırlığa bakıyorum. Karnım heyecan kelebekleri ve gelecek olanın beklentisiyle değil, başka bir şeyle doluyor. Endişeli ve biraz da korkuya benzer bir şey.

Ama belki de bunun nedeni, babamı şu anda suçlandığı olaydan çok daha ciddi bir planla suçlayan yeni kanıtların basına sızdığı güne denk gelmesidir. Keşke Ethan, babamın

Ama babamın yüzünün bir kez daha tüm televizyon ekranlarında, tüm haber kanallarında ve gazetelerde yer alacağını bilemezdi.

Asansörün kapısı çalıyor ve açılmasını izliyorum ama öylece duruyorum. Binmiyorum çünkü bacaklarım çalışmıyor. Bir dakika sonra kapılar tekrar kapanıyor ve asansör on dördüncü kata bensiz çıkıyor. Yüzüğü paltomun cebine koyarak cam kapılara doğru geri dönüyorum.

Evet demedim. Ama hayır dememe izin vermedi.

Yüzüğü parmağıma taktı ve bana bunu düşünmemi söyledi ve garsonun şampanya getirmesi için parmaklarını şıklattı.

Fox'un adamları istediklerini elde etmeye alışkınlar.

Kapıyı iterek açıyorum ve hafif bir kar yağışı eşliğinde dondurucu geceye geri dönüyorum. Paltoma sokuluyorum, yakamı yukarı çekiyorum ve karanlık gece ve kar için minnettarım. Beni bir şekilde anonimleştiriyor, yüzümü gizlememi sağlıyor.

Nereye gittiğimi tam olarak görmeden, çok fazla dikkat etmeden yürüyorum. Ethan'ın ısmarladığı şampanyanın etkisi çoktan dağılmış, üşümüşüm ama uyuşmamışım.

Ethan'ın hediyesi olan ince topuklu ayakkabılarım şehirde yürümek için yapılmamış, hele karda hiç değil ve çıplak bacaklarım donuyor. Barın arkasında televizyon olmadığını bildiğim Paris tarzı büyük bir brasserie olan The Grande'ye vardığımda, süslü cam kapıları itiyorum ve anında sıcaklık, gürültü ve kahkahalar tarafından tüketiliyorum.

Bir dakika orada durup sıcaklığın içime işlemesine izin verdikten sonra atkımı açıyor, şapkamı çıkarıyor ve ceketimin üst düğmesini çözüyorum. Tüm masalar dolu, akşam yemeği tabaklarının kalıntıları temizleniyor, tatlılar ve daha fazla kokteyl servis ediliyor. Noel'den iki hafta önce bir Cumartesi gecesi ve herkes kıyafetlerini giymiş dışarıda.

en iyileri. Restoran zengin bir şekilde dekore edilmiştir ve Frank Sinatra tüm eğlencenin arka planında bir tatil melodisi söylemektedir.

Bir çift bardaki taburelerinden kayıyor, adam kendi ceketini giymeden önce kadının ceketini giymesine yardım ediyor. Boş sandalyelere doğru ilerliyorum, ilerlerken paltomu çıkarıyorum ve oturmadan önce taburenin yüksek arkalığine asmak için kaydırıyorum.

"Bunu almamın bir sakıncası var mı?" diye soruyor biri benimkinin yanındaki tabureye.

"Hayır, yalnızım" diyorum, barmen gülümseyip siparişimi sorarken dikkatimi bile vermiyorum.

Aslında benim içkim olmamasına rağmen votka martini sipariş ettim. Aslında neden sipariş ettiğimden de emin değilim. Bayan Fox'un tercih ettiği kokteyl.

Ama ne içtiğimin pek önemi yok. Sadece sıcaklığını, votkanın vereceği uyuşturma etkisini istiyorum. Barmen havadan sudan konuşuyor ve ben de bir şekilde gülümseyerek Noel planlarımla ilgili sorularını yanıtlıyorum. Gelecek hafta eve gideceğim, sömestr bitmeden önce teslim etmem gereken sadece bir proje daha var. Martini'yi önüme koyuyor ve ben de ona kredi kartımı vermek için cüzdanımı çantamdan çıkarıyorum. Ben veremediğim yanındaki adam kendi kartını barın öbür ucuna kaydırıyor.

"Ben de aynılarından alacağım. İlk benden" diyor.

Ona baktım. Benden birkaç yaş büyük ve aksanından buralı olmadığını anlayabiliyorum.

"Oh, sorun değil, teşekkürler."

"Noel'deyiz," diyor ve beni durdurmak için elini benimkinin üzerine koyuyor. "Ve az önce büyük bir anlaşmayı kapattım, bu yüzden..." barmen içkisini önüme koyup adamın kartını alınca sözünü yarıda kesiyor. Adam içkisini kaldırıyor. "Kutlamama yardım eder misin?"

Canım istemiyor ama bunu büyütmeden bir çıkış yolu da göremiyorum, bu yüzden bardağımı kaldırıp onunkine dokunduruyorum.

"Teşekkür ederim ve tebrikler," diyorum ve içkimden bir yudum alıyorum. Önümdeki aynalı duvara yerleştirilmiş cam raflardaki parlak şişelere bakmak için dönüyorum. Bar cilalı maun ağacından yapılmış ve duvar boyunca uzanıyor. Kadın barmenler ren geyiği saç bantları takıyor.

"Herkes bir şeyleri kutluyor gibi görünüyor," diyor yanımdaki adam. "Ya sen?" diye soruyor, belli ki ruh halimden bihaber.

Kendi içkimi kendim ödemekte ısrar etmeliydim.

"Kutlamalardan önce yapmam gereken bazı işler var. Okul. O yüzden biraz meşgulüm," diyorum, cümlemin sonuna kalkık bir ton eklemeye çalışarak.

"Öğrenci misin?" diye devam ediyor.

Başımı sallıyorum, sonra martinimden bir yudum alıyorum - tadı ispirto gibi ama votkanın sıcaklığını şimdiden hissediyorum, o yüzden bir tane daha alıyorum. Adam bana daha fazla soru sormak yerine anlaşmasını, Noel planlarını ve her şeyini anlatmaktan mutlu olduğu için minnettarım. Başımı sallıyorum, martinimi içiyorum ve muhtemelen bir servete mal olan nişan yüzüğünün ceketimin cebinde öylece durduğunu düşünmemeye çalışıyorum.

Haberlerde babamın yüzünü düşünmemeye çalış.

Barmen önüme ikinci martiniyi koyduğunda, ilkini çoktan bitirdiğimi fark ediyorum ve ona teşekkür ediyorum. Boş bardağımı aldı. Pek sık içki içmem ama bu gece ihtiyacım var. İçmek istiyorum. İkinci bardağın yarısına geldiğimde tadı o kadar da kötü değil, ama akşam yemeğinde neredeyse hiçbir şey yemedim, bu yüzden muhtemelen dikkat etmeliyim.

Yanımdaki bir grup kahkahalara boğulduğunda adam duymadığım bir şey soruyor. Gürültü dikkatimi çekiyor ve turkuaz bir bakış benimkiyle çarpışınca sandalyemi çevirip bakıyorum.

Kalbim yerinden fırlıyor ve şaşkınlıktan neredeyse içkimi dökecektim.

Çünkü orada, restoranın en ucundaki yarım ay şeklindeki kabinde Silas Cruz oturuyor.

Gürültü bir an için kesiliyor, o ve ben birbirimize bakarken insanlar cümlelerin ortasında donup kalıyor gibi görünüyor. Sırtı duvara dönük, etrafında iyi giyimli bir düzine kadın ve erkekten oluşan bir grup oturuyor. Birkaç şişe şampanya kovalarında ters çevrilmiş ve bir garson Silas hariç herkese espresso martini olduğunu tahmin ettiğim bir şey servis ediyor, Silas'ın önüne de bir bardak viski olduğunu tahmin ettiğim bir şey koyuyor.

Silas Cruz'u bir yıldan fazladır görmedim. Üniversiteden mezun olduktan kısa bir süre sonra annesiyle birlikte Fox'taki kulübeden taşındılar. Bildiğim kadarıyla Atlanta'ya gittiler. O zamandan beri Silas'ı sadece birkaç kez haberlerde gördüm. Bir yatırım şirketi Silas'ı işe aldığında Bay Fox'un şaşkın ve sinirli tepkisini hatırlıyorum. Sadece iki yıl sonra ilk terfisini aldığında, Bay Fox düpedüz sinirlenmişti.

Aslında Fox ailesinin tamamı en hafif tabirle memnun değildi. Silas'ın iş bulduğu şirket, Sly'in düşman olarak gördüğü bir adam tarafından yönetiliyordu ve Bay Fox, Sly'in parasını ödediği bir diplomayla mezun olduktan sonra Silas'ın bunu kendisine yapmasını kişisel bir ihanet olarak görüyordu. Hepsine.

Çenemi kapalı tuttum ama bu kolay değildi. Komşu olduğumuz yıllar boyunca aileler arasındaki dinamikleri anlamam biraz zaman aldı. Silas'ın Sly'in Esmerelda'dan olan oğlu olduğunu erkenden anlamıştım. Tilkilerin Silas ve annesinin kendi mülklerinde yaşamasına neden izin verdiklerini, Esmerelda'yı neden yanlarında çalıştırdıklarını o zamanlar, henüz küçük bir kızken bile tuhaf bulmuştum ama orada burada konuşulanlara kulak misafiri oldum ve sonunda Ethan hikâyesinin tamamını anlattı.

Meğer Esmerelda henüz on yedi yaşındayken Bay Fox'un yanında çalışmaya başladığında Fox ona ilgi duymuş.

Bay Fox, Bayan Fox ile nişanlıydı ama Ethan'ın deyimiyle Esmerelda ile bir ilişkisi vardı. Aradaki yaş farkı ve kadının personel olması nedeniyle buna ilişki diyebileceğimden emin değilim,

Yine de Esmerelda'yı yıllar içinde tanıdıkça, onun başka bir kadınla evlenmek üzere nişanlanmış bir adamla asla ilişki yaşamayacağını biliyordum.

Ama sonunda Silas'a hamile kaldı ve Ethan ile Bayan Fox'a göre, kulübede kalmasına ve onlar için çalışmasına izin vermeleri için onlara şantaj yaptı. Bana tuhaf bir anlaşma gibi gelmişti ama Esmerelda'nın önceliğinin Silas olduğunu biliyordum. Onun iyi bir başlangıç yapmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacaktı, bu sizden nefret eden bir aileyle yaşamak ve onlar için çalışmak anlamına gelse bile.

Silas'ın kendisine babalık eden, onu hiç tanımayan, annesine onun gibi davranan adamın düşmanıyla iş bulması, Sly Fox'un yapabileceği kadar hesaplı bir hareketti. Babasına çekmiş, oğluna çekmiş ve Silas için iyi olmuş diye düşünmüştüm.

Ama şimdi, odanın öbür ucunda gözlerinin içine baktığımda, onu burada kanlı canlı gördüğümde kalbim hızla çarpıyor ve kulaklarıma kan hücum ediyor. Çünkü bildiğim bir şey varsa o da Silas Cruz söz konusu olduğunda aramızda bir mıknatıs olduğu -en azından benim için. Başka hiçbir erkeğe çekilmediğim kadar ona çekiliyorum.

Ama sağındaki muhteşem kadın eğilip kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra parmaklarını göğsünde gezdirmeye başlayınca boğazımı temizleyip gözlerimi kırıştıtırıyorum, dikkatimi martinine verip kocaman bir yudum alıyorum.

Tekrar yukarı baktığımda gözlerinin hâlâ bende olduğunu görüyorum ve dikkatini çekmek için yanağına dokunduğunda bakışlarını yine de kaydırmıyor. Gözleri bana kilitlenmişti.

Bakışları onunkileri takip ediyor ve bana iniyor.

Silas odanın diğer ucundan kadehini kaldırır.

Ben de aynısını yapıyorum, sonra yapacak bir şeyim olsun diye bir yudum alıyorum.

Görünüşüne bakılırsa bir manken olması gereken kadın, belli ki Silas'ın sevgilisi, dudak büküyor. Bara geri dönüyorum ve aynada Silas'ın deniz rengi gözlerini görüyorum.

Küçük bir kızken ezberlediğim, her nasılsa farkında olmadan hâlâ benimle konuşan adamın izini sürüyorum.

"Birer içki daha?" diye soruyor adam ve cevabımı beklemeden barmene yeni içkileri önümüze koymasını işaret ediyor.

"Ben hallederim," diyorum ve bu sefer ödemede ısrar edince kartımı barmene uzatıyorum, o da alıyor. En azından onunla konuşmadığımda kendimi kötü hissetmeyeceğim.

Silas aynada, adam dirseğini koluma çarpmadan önce martinimin yarısını yudumlamamı ve geri kalanının ipek elbiseme sıçramasını, çıplak bacaklarıma buz gibi düşmesini izliyor.

Soğuktan nefesim kesildi, şok oldum. Adam içkisini bıraktı ve bardan bir demet peçete aldı.

"Çok üzgünüm!" diye haykırıyor.

Peçeteleri alıyorum ve tabureden kayarak ayağa kalkıyorum. "Sorun yok. Sorun yok," diyorum ellerini iterek.

Aslında kucağıma düşmesi mideme düşmesinden daha iyi. Topuklarımın üzerinde sallanıyorum.

"Tuvalet nerede?" Barmene soruyorum, o da işaret ediyor. Ona teşekkür ediyorum ve kalabalığın arasından ilerleyerek o yöne doğru gidiyorum. Silas'ın masasına baktığımda, sevgilisinin yüzündeki memnun sırtışı görüyorum ama Silas gitmiş.

Herkesin yanından geçip gitmeye çalışıyorum ve Silas'ın tam olarak doğru zamanda ya da nereden baktığınıza bağlı olarak yanlış zamanda ortaya çıktığı diğer her zamanı hatırlıyorum. O ve o zamanki sevgilisi eve geldiklerinde beni havuzun kenarına yapışmış, hareket etmekten korkar halde bulduklarında ne kadar utanç vericiydi. Ethan'la beni öpüşürken yakaladığında ne kadar küçük düşürücüydü.

Sonunda kadınlar tuvaletine vardığımda, içeride kimse olmadığı için minnettarım, böylece tezgaha tutunmak ve oda dönerken gözlerimi kapatmak için bir dakikamı ayırabiliyorum.

Olan biten her şey. Babamın davası, her şeyi değiştireceğini bildiğim bu yeni kanıt ve tüm bunların

üzerine Ethan'ın bu gece bana evlenme teklif etmesi.
Yüzündeki o ifade, küçük bir çocukken olduğu gibi,

sanki kutluyormuş gibi. Ve sanırım ben evet demesem de nişanlanmamızı kutluyordu. Hayır demeyi beklemiyordu ve kabul de etmiyordu.

Yüzüğü itip atmalıydım. Ona bunun doğru olmadığını, adil olmadığını söyledim.

Derin bir nefes alıyorum, gözlerimi açıyorum ve yüzüme su sıçratmak için musluğu açıyorum.

Ama ben bunu yapamadan kapı açıldı. Yüzümü düzeltmeye çalışırken bir erkek sesi beni irkiltiyor ve bana içki ısmarlayan adamın orada dikildiğini görüyorum.

"Hey, iyi misin? Kendimi çok kötü hissediyorum," diye başladı içeri girerken. "Ben iyiyim. Burası kadınlar tuvaleti. Buraya girmemelisin.

Burada." Buna ihtiyacım yok, istemiyorum da.

"Kimsenin umurunda değil." Bakışları üzerinde kocaman bir leke olan elbiseme, oradan da çıplak bacaklarıma kayıyor. "Temizlik ücretini ben ödeyeceğim. İşte," diyor, yanıma geliyor, çok yakın duruyor. "Numaranı alayım, ne kadar olduğunu bana bildirirsin."

"Sorun değil. Kuru temizlemenin parasını kendim ödeyebilirim." Bunu söylerken, kafamın içindeki bir ses bana hayır, bunu ödemeyeceğimi hatırlatıyor. Bay Fox ödeyecek. Yapamayacağımdan değil, ama yapmıyorum. Sly Fox her şeyi hallettiği gibi bunu da hallediyor.

Şirketin mal varlığı dondurulduğunda, Bay Fox okul masraflarımı karşılamakta ısrar etmiş ve kredi almamı reddetmişti. O borç verenlere tefeci diyordu. Ona geri ödeyeceğime söz verdim, ancak ne zaman bu konudan bahsetsem beni başından savdı ve artık bu konuyu açmaktan utanır hale geldi. Babamla birlikte zimmete para geçirme suçlamalarına karıştığı için Bay Fox'un da bazı mal varlıklarının dondurulduğunu bilmek iki kat daha zordu. Ethan babasına ben okurken yarı zamanlı çalışmak için yaptığım iş görüşmelerinden bahsettiğinde Bay Fox bunu duymak bile istemedi.

Bardaki adam tezgâha yaslanarak, "Benim hatamdı," diyor.

Ona bakıyorum, kızarmış yüzüne, tam olarak odaklanamayan gözlerine. O sarhoş.

"Affedersiniz," diyorum ve kolumu tuttuğunda onu atlatmaya çalışıyorum.

"Gerçekten, ısrar ediyorum," diye devam ediyor, sonra saçımı kulağımın arkasına doğru tarıyor. "Çok güzelsin, bunu biliyor musun? Hadi buradan gidelim. Otelim hemen köşeyi dönünce."

"Sanmıyorum," diyorum ve kolumu kurtarmaya çalışıyorum. "H a d i , " diyor, beni tezgâha yaslayarak, Beni oraya hapsediyor. Benden ne kadar büyük olduğunu, restoranın ne kadar gürültülü olduğunu ve burada ne kadar yalnız olduğumuzu fark ediyorum.

"Benden uzak dur."

"Böyle davranma. Sana daha yeni çok pahalı içkiler aldım-"

"İçkilerimi kendim ödemekten memnunum. Benden uzak dur!" Onu itmek için ellerimi göğsüne dayadım ama bunu yapamadan banyonun kapısı açıldı ve bir an sonra adam gitti.

"Bu da ne-" diye başlar ama sözünü bitiremez çünkü vücudu büyük bir gürültüyle uzak duvara çarpar.

"Sana açıkça ondan uzak durmanı söyledim!"

Bakakaldım, dilsiz kaldım. Çünkü orada, adamı boğazından tutan Silas Cruz vardı.

"Birkaç içkinin sana tam olarak ne kazandıracağını sanıyorsun?" diye soruyor adama o alçak, uyarıcı sesiyle.

"Hey dostum, orada tek başına oturuyordu. Sadece arkadaşça davranıyordum. Sadece bir teşekkür etmek istedim, hepsi bu-"

"Teşekkür mü?" Silas inanmaz bir ses tonuyla sorar. Adamın kafasını duvara doğru iter. "Sana nasıl teşekkür etmesini bekliyordun?"

"Silas!" Çılgılık atarak ona doğru atılıyorum ve adama vurmak için geri çekilirken alnımı dirseğine çarpmayı başarıyorum. Tökezledim, sersemledim ve kığımın üstüne düştüm ama en azından

dikkatini çekmeyi ve adamı yumruklamasını engellemeyi başardı.

"Kahretsin!" Silas çömeldi ve beni tuttu. Yüzümü kendine doğru eğiyor, alnımda dirseğinin yakaladığı noktaya dokunuyor.

"Ben iyiyim," diyorum ve ikimiz de dönüp baktığımızda daha önce hevesle içki ısmarlayan adamın koşarak banyodan çıktığını görüyoruz. "Sorun çözüldü sanırım," diyorum, kaşlarını çatarak yüzümü inceleyen Silas'a bakarak.

"Ne yapıyorsun, O?" O. Bana böyle seslenen tek erkek o ve bunu her duyduğumda bir yanımda heyecanlanıyor.

"Sadece bir içki alıyordum," diyorum, kelimelerim normalden daha yavaş çıkıyor. "Uzun bir gün oldu." Uzun bir yıl.

Nefes veriyor, ayağa kalkmama yardım ediyor. Beni bıraktığında geriye doğru tökezliyorum ve beni tekrar yakalayıp başını sallıyor.

"Üç martini saydım, cüssenize göre iki tane fazla. Buraya gelmeden önce içtin mi?"

"Martini'lerimi mi sayıyordun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. İçeri girdiğim andan itibaren beni fark etmiş miydi?

Sanki neyi ele verdiğini yeni fark etmiş gibi bir kez başını sallıyor. "Süper model sevgilin seni eğlendirmiyor içkilerimi saymak zorunda mıydın?"

Homurdanıyor.

Gözlerimi deviriyorum, tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama tökezliyorum. "Ona geri dönsen iyi olur. Şimdiden bana bakmaya başladı."

"Öyle miydi?" Bana baktı. Sanırım o da beni uzun zamandır ilk kez görüyor. En azından onu internette gördüm. Beni sadece babam haberlere çıktığında arka planda görmüş olabilir. Ya da muhabirlerin babamın yaptıkları hakkında ne düşündüğümü sormak için beni takip ettikleri zamanlar.

Derin bir nefes alıp veriyorum.

Ethan'ı kastederek, "Güzel çocuk nerede?" diye sorar. "Yalnızım."

Beni inceliyor, tek kaşını kaldırmış, midemin takla atmasına ve yüzümün ısınmasına neden olan bir bakış.

"Ve ben eve gidiyorum," diyorum, biraz sarhoştan daha fazlası olduğumu fark ederek. Boğazımı temizliyorum ve yanından geçip gitmeye niyetleniyorum ama tabii ki gitmeme izin vermiyor.

"Seni götüreceğim."

"Sadece birkaç blok ötedeyim-"

"Seni ben götüreceğim." On altı yaşına geri döndüm ve beni çıkmaz sokağımızdaki evime götürmek için ısrar etti.

"Hiç değişmemişsin," diyorum.

"Öyle," diyor bana, yüzü taş gibi. Omurgamdan aşağı soğuk bir şey gönderiyor. Silas kapıyı iterek açıyor ve restorana doğru yürüyoruz. Paltomu sandalyenin üzerine örttüğüm yerden alıyor ve kollarımı içine sokmam için uzatıyor. Giriyorum.

"Burada kredi kartı var mı?" Silas barmene sorar, o da başıyla onaylar. "Ben alırım. Onun içkilerini benim hesabıma yaz."

"Evet, Bay Cruz."

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. Kartımı alıp çantama bırakıyor, sonra çantayı bana uzatıyor ama kapıya doğru ilerlerken atkımı ve şapkamı tutuyor.

"Seni nereden tanıyorlar?" Dışarı çıkarken ona soruyorum. "İşten," diyor, cevabı belirsiz.

Önümüze bir sedan yanaştı. Silas arka kapıyı açtı ve binmem için eliyle işaret etti.

"Birkaç blok ötede oturuyorum. Ben iyiyim," diyorum, şapkama ve atkıma uzanarak.

"İyi değilsin. Sarhoşsun. Kar yağıyor. Bu hava için saçma sapan ayakkabılar giyiyorsun. Ve bacakların çıplak." Gözleri bacaklarımda.

Bakışlarını tekrar benimkilere yöneltiyor, gözleri her zamankinden daha koyu.

Zor yutkunuyorum.

"Saçma değiller," diye kekeliyorum.

Sırıttıyor. "Doğru. Sarhoş olmasaydın ve düzgün ayakkabılar giyseydin bile eve yalnız yürümene izin vermezdim. Atla, O.

Bir daha sormayacağım."

"Ne yapacaksın, beni arabaya mı atacaksın?" Elim kalçamda soruyorum.

Bana çok basit bir şeymiş gibi bakıyor.

"Peki, tamam o zaman." İç çekerek -ve açıkçası votkanın etkisi altında olduğumdan, hava buz gibi olduğundan ve kar yağışı arttığından, ayakkabılarımın bu hava için çok saçma *olduğundan* bahsetmiyorum bile- içeri giriyorum. Silas da peşimden geliyor.

"Brownstone, Hamish."

"Şoförün var mı?" Silas beni bağlarken soruyorum, içtiğim iki buçuk martini bana vuruyor. "La di da." Başımı koltuğa yaslıyorum ve dönmeyi durdurmak için gözlerimi kapatıyorum.

Saçlarımı geriye tarıyor, elinin tenime dokunuşu elektrik veriyor, ama şakağıma buz gibi bir şey koyduğunda göz kapaklarım açılıyor.

"Ne-"

"Sarhoşken çok tatlı oluyorsun. Tut şunu," diyor. Ben alıyorum, o da arkasına yaslanıp telefonunu çıkarıyor ve geziniyor.

"Buz küpünü nereden buldun?" diye sordum.

Buz kovasını işaret ediyor. Tabii ki, araba içeceklerle dolu olarak geliyor.

"Ben iyiyim."

"Şişlik için."

Camı indiriyorum ve buz dışarı atıyorum. "Sevgiline mesaj mı atıyorsun?" Bakmak için eğilerek soruyorum.

"Aslında öyleyim." Telefonunu çekiyor. "Ya da seks yapmak mı demeliyim?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

Ağzının bir köşesi yukarı doğru çekiliyor. Bu Silas Cruz'un eğlenmiş hali. Onun bu halini seviyorum. "Öyle olsaydım kıskanır mıydın?"

"Tabii ki kıskanmam. Neden kıskanayım ki?"

Ona bir Uber gönderdiğini mesaj attığını göstermek için telefonu bana doğru çevirdi. Telefon hala bana dönükken iki soru işaretiyle cevap veriyor.

"Otelinize vardığında kedi kulaklarını ve kuyruğunu takip takmayacağını soruyor," diye yalan söyleyip tekrar gözlerimi kapatıyorum.

Düpedüz gülüyor. "Bu haldeyken doğru düzgün okuyabildiğinden emin değilim, hafif sıklet."

"Daha önce de içtim. Hafif sıklet değilim." Kendimi haklı çıkarma ihtiyacı hissediyorum, açıkçası öyleyim de. Isı patlıyor ve koltuk o kadar rahat ki yerleşiyorum. Gözlerimi ancak başım onun sıcak, sert omzuna dayandığında açıyorum. Bana bakıyor ama beni itmiyor.

"Neredeyse oldu," diyor nazikçe ve ben tekrar kapatıyorum, kokusunu içime çekiyorum, o tanıdık tıraş losyonu her türlü anıyı yüzeye çıkarıyor, her türlü duygu içimde kıvrılıp kabarıyor.

Geriye dönüp baktığımda Silas Cruz'a büyük bir aşk beslediğimi itiraf edebilirim. Kim aşık olmaz ki? Ama şimdi, özellikle de tekrar eski rollerimize büründüğümüz için bu hisler karışmış durumda. O, parlak zırhlı şövalye, ben, sıkıntı içindeki genç kız.

"Beni hep kurtarıyorsun Silas Cruz," dediğimi duyuyorum.

"Her zaman kurtarılmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun, Ophelia Hart."

SILAS

Geçmiş

Kahramanlar Kırıldığında, Bölüm 2

O Hamish büyüyen sokaklarda manevralar yaparken Ophelia uyukluyor. giderek daha fazla sessiz olarak kar battaniyeler Boston'a. Hamish değil sadece benim Şoför. Nigella Gibson, Avukatım, özel işlem gerektiren bir durumla ilgili yardıma ihtiyacım olduğunda beni onunla tanıştırdı. O zamandan beri benimle birlikte. Soru sormaz ve güvenilirdir, Çok takdir ettiğim iki özellik.

Birkaç gündür bir anlaşmayı bitirmek için şehre döndüm. Ophelia Hart ile karşılaşmak bir ihtimaldi ama olasılık değildi. Son iki yıldır buraya yarım düzine kez gelmiş olmama rağmen böyle bir şey olmadı. Hangi okula gittiğini ve hangi binada oturduğunu biliyorum ama televizyonu açtığımda Horatio Hart'ın ya da Sly Fox'un yüzlerinin zimmete para geçirme davasındaki son gelişmeleri anlatırken ekrana yansımaları dışında onu hiç görmedim. Bu onu aramadığım anlamına gelmiyor.

Ayrıca Ethan Fox'la hâlâ birlikte olduğunun da farkındayım. Bu da haberlere çıktı. Yasal sorun

Hart ve Fox'u karşı karşıya getiren bu olay, gazetelerin genç çifti çok sevmesine neden oldu.

Onlara yıldız çarpmış aşıklar diyorlar. Göz devirme. Onlar Romeo ve Juliet değiller.

Ethan Fox aşktan anlamıyor ve Ophelia'nın da Ethan Fox gibi birine aşık olduğunu düşünemiyorum. Düşmanımla çıktığına inanamıyorum ve babasının da bundan memnun olduğunu sanmıyorum.

Ophelia'ya bakıyorum. Kitap kurdu, utangaç bir kızdan güzel bir kadına dönüşmüş. Böyle olacağını hep biliyordum. Saçları sırtına dökülmüş ve bukleler biraz kontrolden çıkmış. Bu hoşuma gidiyor. Onu ne zaman Ethan'la görsem, saçları düz bir şekilde ütülenmiş oluyor. Makyaj yapıyor ama makyajının çoğu solmuş, sadece gözlerinin etrafında biraz siyah leke kalmış. Çok seksi. Yine de yanlışlıkla ona dirsek attığım yerde bir çürük olacak ve bunun için üzgünüm.

Eve vardığımızda Hamish'e teşekkür ediyorum, o da beni havaalanına götürmek için sabah dokuzda döneceğini söylüyor. Yarın Atlanta'ya dönüyorum.

"Hava durumunu kontrol edin. Kar yağışına bağlı olarak uçuşlar yapılamayabilir."

"Olur efendim. Yardıma ihtiyacınız var..." diye devam eder ve hâlâ uyumakta olan Ophelia'yı işaret eder.

"Onu yakaladım."

Başını salladı ve ben de dışarı çıktım, sonra Ophelia'yı kaldırdım. Bir ses çıkarıyor ve başını göğsüme yaslıyor. Aptal Ethan ona yüzme dersleri verirken onu havuzdan çıkardığım geceyi hatırlıyorum. Pislik. Şimdi o zamankinden daha ağır değil.

Cebime uzanıp bir şirket evi olan kahverengi taşın anahtarlarını çıkarıyorum, kapının kilidini açıyorum ve iterek açıyorum. İçeri girince ışıkları açtım, Ophelia'nın kıpırdanmasını bekliyordum. Ama uyanmadı. Çantasını, şapkasını ve atkısını kanepenin üzerine bırakıp onu yukarı taşıyorum. İki yatak odası var ama sadece biri hazır. Misafir beklemiyordum, o yüzden

diğer oda hazır değildi. Onu ana yatak odasına götürdüm ve yatağa yatırdım.

Doğrulup ona bakıyorum, ceketimi çıkarıp bir sandalyenin arkasına atıyorum. Ceketinin önü açık ve üzerinde bu havaya hiç de uygun olmayan, askılı ipek bir elbise var. Bazı günler kadınların ne düşündüklerinden emin olamıyorum ve fırtına eserken bu şekilde giyinerek dışarıda ne yaptığını merak ediyorum.

"Hadi tatlım, üstünü değıştirelim," diyorum kendi kendime, çünkü üşümüştü. Onu kaldırıp paltosunu çıkarıyorum. Bir kenara koyuyorum, sonra ayakkabılarını çıkarıyorum. Isıtmak için donmuş ayaklarını avuçluyorum. Ayak parmakları tırnaklarıyla uyumlu yumuşak bir pembeyle parlatılmış. Mükemmel manikürlü. Sağ yüzük parmağına taktığı sade altın yüzüğü fark ediyorum ve içimde bir şeyler kıpırdanıyor.

Ethan'dan değil ama. Bu onun tarzı değil. O gösterişli isterdi. Bu çok basit. Onun çok altında. Bileğindeki pahalı tenis bileziğı gözüme çarpıyor. Bu daha çok onun tarzı. Bakmak için bileğini kaldırıyorum, kopçasındaki yazıyı buluyorum. İçinde E harfi olan bir kalp. Ne kadar yaratıcı.

Onu oturtuyorum ve omzuma yaslıyorum. Bir ses çıkarıyor, eli pazuma geliyor, sonra yanağını omzuma yaslariken uyluğuma düşüyor. Uyuyan, yumuşak yüzüne bakıyorum ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. Yularını açmak için saçlarını kenara itiyorum, kendime onu sadece sıcak bir şeyler giydirmek için soyduğumu söylüyorum ve koyu mor ipek beline kadar kayarken onu uyuması için yatırıyorum.

Boğazımı temizliyorum ve onu yavaşça yatırıyorum, başının arkasını kavrayarak yastığının üzerine koyuyorum. Bakışlarımın dolgun, yüksek göğüslerinde oyalanmasına izin vermemeye çalışıyorum ve elbiseyi dikkatlice çıkarıyorum, aptalın içkisini kucağına dirsek attığı zaman eteğindeki lekeyi fark ediyorum. Bir gecede iki dirsek.

Elbiseyi yere bırakıyorum ve bakmamak için kör olmam gerektiğini kabul ediyorum. Ophelia Hart çok güzel. Yatağında çırılçıplak yatıyor ve ben bir erkeğim.

İnce, teni soluk ve yumuşak. Göbek deliğinde küçük bir mücevher parıldıyor. Kulakları dışında tek piercingi bu. Biliyorum çünkü giydiği külot narin beyaz dantelden ve çıplak tıraş olmuş.

Bakışlarım amının yarığına takılıyor ve sikim kıpırdanıyor.

Boğazımı temizliyorum ve kendime onun kim olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum. Dokunsam nasıl hissedeceğini merak etmemek için kendimi zor tutuyorum. Tadının nasıl olduğunu.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi kıpırdanıyor, bir şeyler mırıldanıyor ve yan dönüyor. Battaniyenin içine gömülüyor ve bir dizini yukarı çekerek bana o muhteşem kışını gösteriyor, tanga yumuşak, yuvarlak yanaklar arasında bir ipten başka bir şey değil.

"Becer beni." Kendimi ayarlıyorum çünkü o yanakları ayırmak istiyorum ve... İnliyorum, arkamı dönüyorum.

Ben Ophelia Hart, Cruz. Kendine gel lan.

Ama o artık yan komşunun garip kızı değil. Artık onda garip bir şey yok.

Arkamı dönüp odayı geçerek şifonyere gidiyorum. Evdeki bazı kıyafetleri burada tutuyorum çünkü gidip gelirken daha kolay oluyor. Sweatshirtlerimden birini çıkarıp yatağa taşıyorum.

Yatağın kenarına oturup onu tekrar kaldırırken kendi kendime, "Şunu üzerine koyalım da sikimi kontrol altına alabileyim," diye mırıldanıyorum. Bu sefer, bunu yaptığımda gözlerini açıyor ve birkaç kez kırıştırıyor, göz bebekleri odaklanıyor. Gülümsüyor, sonra bana doğru eğiliyor ve onları tekrar kapatacağını düşünüyorum, ama yanağımı, sonra boynumu öptüğünde şaşıyorum.

O öpücükler, tüy gibi hafif, beni ürpertiyor.

"Silas," diyor, gözlerimle buluşuyor, onunkiler pek uyukulu değil. Derin bir kehribar rengi yanıyorlar.

"Hey," diyorum saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak. "Aynı kokuyorsun."

Beni tekrar, bu sefer dudaklarımdan öperken göz kapakları kapanıyor. Dirseklerini tutuyorum, şaşırıyorum. Elleri pazılarımın etrafını sarıyor.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Onu uzaklaştırmalı, ayrılmalıyım.

Bu, o, burada, yatağında, bu tehlikeli. Ama ağzıma karşı inlediğinde, bir elimi başının arkasına koyuyorum ve onu geri öpüyorum çünkü yapabileceğim tek şey bu.

Ophelia Hart'la ilgili bir şey var, aramızda her zaman bir şekilde var olan ama şimdi kadın olduğu için farklı olan bir bağ var. Onun çekiciliğini hissediyorum, ona doğru çekiliyorum.

Hiçbir kadınla bir gecenin, bir haftanın, en fazla iki haftanın ötesinde ilgilenmedim. Ophelia'yı koruduğumdan mı yoksa ortak geçmişimiz nedeniyle ona bir şekilde bağlı olduğumdan mı bilmiyorum ama onunla her şeyin farklı hissettirdiğini biliyorum.

Onu istiyorum. Ve bu onu Ethan'dan uzaklaştırmak için değil. O önemli değil. Hayır, bu şey, sanki o benimmiş gibi hissediyor. Sanki benim içinmiş gibi.

İnledim.

"O." Kendimi geri çekilmeye zorluyorum. "Sarhoşsun."

Başını sallıyor, ayağa kalkmaya çalıştığımda beni aşağı çekiyor. Şakağımdaki yara izine dokunuyor, sonra yanağımlı okşuyor ve bana usulca gülümsüyor.

"Silas?"

"Ophelia."

"Benimle kal."

Bakışlarım çıplak göğüslerine g i d i y o r , sonra tekrar o yumuşak, güzel gözlere kayıyor. Hüzünlü gözlere. Beni yatak odasından çıkmaktan alıkoyan o hüzünlü gözler.

Beni bir kez daha öpmek için eğiliyor ve göz kapaklarının titreyerek kapanıp tekrar açıldığını izliyorum.

göğsümde. Kollarımı titreyen bedenine doluyorum.

"Sana ihtiyacım var Silas," diyor.

Sana ihtiyacım var.

Tek gereken bu ve kendimi başımı sallarken ve ayağa kalkmadan önce onu yatırırken buluyorum. Bakışlarım ağzında geziniyor, küçük pembe dili tadı çok tatlı olan dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor. Gömleğimi başımın üzerinden çıkarmadan önce iki düğmesini daha çözüyorum ve sert meme uçlarıyla dolgun göğüslerini, göbek deliğinde parıldayan minik mücevheri çekiyorum. O beyaz dantel külotu.

Pantolonumu çıkarıyorum ama külotumu çıkarmıyorum ve kendimi yatağa bırakıyorum, bir dizimi bacaklarının arasına koyuyorum ve kollarımı ona doluyorum, kolları omuzlarıma kapanırken onu öpmek için başının arkasını kavriyorum. Gözyaşlarının tuzunu tattığımda geri çekiliyorum.

"O? Ne oldu?"

Başını sallıyor.

Bir iniltiyle geri çekiliyorum ama ayağa kalkmak için hamle yaptığımda elini benimkinin etrafına doluyor. "Lütfen gitme."

"Sarhoşsun, O. Bu hiç akıllıca değil." "Sana ihtiyacım var. Lütfen."

Lanet olsun. İşte yine oldu.

Ağzını, boynunu, köprücük kemiklerinin arasındaki çukuru öpüyorum, bir elim göğsünde, parmak uçlarım karnının düzlüğünde, külotunun içine kayıyor. Duramıyorum çünkü yüzündeki ifade, dişleri boğazımı sıyrırken çıkardığı inilti, doyamıyorum.

"Biz..." diye söze başlıyor ama kelimeler bir anda kayboluyor.

Parmaklarım seksinin üzerinde gezinirken onu izlemek için geri çekiliyorum. Gözleri kararıyor ve alt dudağını dişlerinin arasına alıyor.

"Bırak saçların tekrar uzasın. Seni doğal halinle seviyorum," diyorum ovalayarak.

"Silas." Sırtını dikleştiriyor. Göz kapakları kapandı ama elini koluma koydu. "Biz..." Elimi fırçalıyorum.

başparmağını klitorisinin üzerinde gezdirdi. "Oh Tanrım."

"Bana bak," diyorum ve gözlerini kırptırıyor, o derin yanık bal gözlerini benimkilere çeviriyor. "Geldiğinde adımlı söyle. Adımı söylediğini duymak istiyorum."

Başını sallıyor, inliyor, nefes alış verışı düzensizleşiyor. Başparmağım klitorisinin üzerinde birkaç tur daha atıyor, parmaklarım onun içinde, kalçalarını etrafımda sıkmasına ve elime doğru itmesine neden olan o noktayı buluyor ve geldiğinde, adım dudaklarında bir soluk, bir nefes oluyor. Bu şimdiye kadar duyduğum en güzel sestir.

Gözleri bir kez daha uykulu bir hal alıyor ve koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Parmakları göğsüme geliyor, karın kaslarıma doğru iniyor. Temkinli, neredeyse deneyimsiz. Bunu bana dokunuşundan anlayabiliyorum ve bu hoşuma gidiyor.

"Uyumalısın," diyorum ona, küçük bileğini elime alıyorum ama göbek deliğimin altındaki saç çizgisini izlerken onu durdurmuyorum.

Bir iniltiyle elini çekip yataktan kalkıyorum. Ereksiyonuma dikkat etmem gerekiyor. Burada kalırsam onu beceririm ve bunu yapamam, bu gece olmaz.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Ben duş almaya gidiyorum. Git uyu, tatlım."

"Bekle-"

"Bunu bu gece yapmıyoruz O," diyorum arkamı dönerek. Oturuyor, battaniyeleri göğüslerini örtecek şekilde yukarı çekiyor.

"Ben ne yaptım?" diye soruyor, kararsız ve belki de biraz incinmiş görünüyor.

Yanına gittim, yüzünü kendime doğru eğdim ve burnunun ucunu öptüm. "Sen yanlış bir şey yapmadın, tatlım. İnan bana kendimi içine gömmekten daha çok istediğim bir şey yok ama ilk seferinde ayık olmana ihtiyacım var."

"Ben ayığım."

Gülümsedim, başımı salladım. Bu kadar ileri gitmemeliydim. Onu yatağına yatırıp odadan çıkmalıydim. Şimdi bunu yapıyorum, yatak odasından çıkıyorum ve

Misafir odasında duş almak niyetindeydim. Oraya vardığımda kapıyı kapattım, duşu açtım ve içeri girdim, buz gibi su, boşaldığı zaman yüzündeki ifadeyi, dudaklarındaki ismimin sesini hatırlayana kadar beni ayılttı.

Ona dokunduğum elimle sikimi kavırıyorum ve pompalarken diğer elimi duvara dayıyorum, Ophelia'nın yatağında çıplak olduğu hayali beni tahrik ediyor. Altımda hissettikleri, ılık, yumuşak sıcaklığı, uyarılmışlığının kokusu. Viski rengi gözleri sanki onun dünyasıymışım gibi bana bakıyordu ve boşaldığında çıkardığı ses.

Duvardaki elim yumruğa dönüşüyor ve alnımı ona bastırıyorum. Boşalacağım.

"Silas?"

Kapının açıldığını duymadım. Durdum ve baktım.

Ophelia banyoda duruyor. Bakışları elimden sikime kayıyor. Uzun bir süre hareketsiz kalıyoruz.

Üzerime su dökülüyor.

Görmesi için yüzümü ona dönüyorum ve yumruğumu içine sokuyorum. İzliyor, gözleri kocaman, ağzı mükemmel bir daire şeklinde.

"Buraya gel," dedim ona.

Bakışlarını benimkilere çeviriyor, dudaklarını yalıyor ve duşa giriyor, külotu hâlâ üzerinde.

"Beni mastürbasyon yaparken izlemek ister misin?"

Başını sallıyor, ıslak saçlarını omuzlarının üzerinden itiyor. "Elini bacaklarının arasına koy."

Hiç tereddüt etmeden elini külotunun içine sokuyor ve inliyor. Sırıttıyorum, aletim sertleşiyor. Ona bakarken bile patlayacağım.

Aletimi bırakıyorum, onu duvara doğru itiyorum ve dudaklarımı dudaklarına çarpıyorum, ağzını alıyorum, hayatlarımız buna bağlıymış gibi öpüyorum, nefes alamayana kadar öpüyorum. Geri çektiğimde ikimizin de nefesi kesilmişti. Onu döndürüyorum, ellerini duvara vuruyorum ve kalçalarını geriye doğru çekiyorum, arkasına diz çöküp külotunun ipini kenara iterken onu eğiyorum. Kıçının yanaklarını ayırırken ve onu içine alırken beni izlediğini görmek için yukarı bakıyorum

Ağız açık, pırıl pırıl amcığı, minicik göt deliğı, ikisi de çok davetkârdı.

"Seni çiğ çiğ yiyeceğim," diyorum ve dalıyorum, yüzümü yanaklarının arasına gömüyorum, kokusunu içime çekiyorum, inlerken onu tadıyorum, daha derine eğiliyor, kıcını yüzüme doğru itiyorum. Onu delikten deliğe yalıyorum ve parmaklarım klitorisini bulduğunda adım haykırıyor. O kadar sert boşalıyor ki, dizleri bükülüyor ve ben onu içime çekiyorum, dilim onun derinliklerinde, burnum kıcında, sikim o kadar sert ki acıtıyor.

Ayağa kalkıyorum, gevşediğinde onu yakalıyorum ve öpüyorum, amını yaladığım gibi ağzını da yalayıp yutuyorum.

"Sen," diyor, küçük eli ereksiyon halindeki çelik çubuğumun etrafını sarıyor.

"Dizlerinin üzerine çök," diyorum ve onu aşağı indiriyorum, duştan üzerimize su sıçırıyor.

Yüzünü benimkine doğru eğiyor.

Başını okşuyorum, sonra parmaklarımı saçlarına geçiriyorum ve sikimin uzunluğunu yalarken onu izliyorum.

"Siktir, O." Diline karşı pompalıyorum. Yapmak istediğim şey yüzünü sikmek. Yapmam gereken şey boğazının o kadar derinine itmek ki beni bütün olarak yutmaktan başka seçeneğı yok, ama hemen öğürüyor ve oldukça deneyimsiz olduğu hissine kapılıyorum.

Tırnakları kalçalarımın batarken "Şşşt," diye yalvarıyorum. O yumuşak gözleriyle bana bakıyor. "Ağzını aç ve dilini uzat."

İyi bir kız gibi, onu sabit tutarken kıcımı kavırıyor, kalçalarımı sallıyor, ağzına dalıyor ve boşaldığımda, yüzüne, ağzına, boğazının arkasına boşalıyorum, açgözlü küçük dili beni yalıyor, yönetebildiğı birkaç santimi almak için ağzı genişçe açık.

"İyi kız. Siktir. Bu iyi bir kız."

Tek bir damla bile kalmadığında, onu ayağa kaldırıp ağzını yalayıp yutuyorum, kendimi onun üzerinde tadıyorum, ikimizin birleşimi şimdiye kadar tattığım en tatlı şey.

Onu kurularyıp yatağına götürdüğümde sessizleşmişti. Onu yatırıyorum, sonra kendim giriyorum ve onu kendime çekiyorum, ellerini pazularımda, sıcak nefesini göğsümde hissediyorum ve gerçekliğe dönüyoruz. Az önce ne olduğunu merak ediyorum. Ne yaptığımı. Çünkü daha önce hiçbir kadına karşı bu yoğunlukta bir ihtiyaç hissetmemiştim.

Sessiz gözyaşlarını duyduğumda ona sarılıyorum. Keskin gerçeklik geri döndüğünde kaşlarım çatılıyor.

"Hey," diyorum, yüzünü görmek için çenesini yukarı kaldırıyorum. "İyi misin? Ne yaptık-"

Gülümsüyor, yanağıma dokunuyor. "Yaptığımız şeye ihtiyacım vardı. Şimdi yaptığımız şeye de ihtiyacım var. Bu... Ona ne olacağından emin değilim. Babama. Bugünkü haberler..."

Başımı sallıyorum. Haberleri gördüm. Babasının zimmetine para geçirme davasında aldığı darbeyi detaylandıran 'isimsiz' bir sızıntı vardı basına.

"Şşş, tatlım. Geç oldu. Geç olduğunda her şey daha kötü hissettirir. Şimdi uyu. Yarın konuşuruz, tamam mı?"

"Benimle kalacak

mısın?" Başımı

salladım.

"Söz mü?"

"Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Gülümsüyor ve battaniyeyi omuzlarını örtecek şekilde çekiyorum. Çenemi başının üstüne koyuyorum, vücudu benimkine doğru kıvrılıyor. O uykuya dalana kadar ona sarılıyorum ve ben de uyuyorum. Uzun zamandır bu kadar huzurlu bir uyku uyumamıştım ve uyandığımda pencerenin dışında gökyüzünün koyu turuncuya döndüğünü görüyorum.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek sırt üstü dönüyorum. Pencereden dışarı bakıyorum. Kar durmuş ama çok soğuk bir gün olacak. Uyumasını izlemek için dönüyorum. Onun bu kadar yakınımda olması iyi hissettiriyor, doğru hissettiriyor. Sessiz nefes alışını dinliyor, kalbinin göğsümde attığını hissediyorum. Ona biraz daha sarılıyorum ve sarı kafasına bakıyorum, saçları benim sevdiğim gibi kıvrıcık ve

vahşi.

Telefonum komodinin üzerinde duruyor ve bir mesajla çaldığında uzanıp açıyorum ve uçuşumun iptal edildiğini görüyorum. İyi olmuş. Çünkü henüz Ophelia Hart'tan uzaklaşmaya hazır değilim.

Gülümseyerek, onu uyandırmamaya dikkat ederek kalkıyorum. Kıyafetlerimi toplayıp misafir banyosuna girerek duş alıp giyindikten sonra aşağı inip kahve yapıyorum. Kahve demlenirken Hamish'e mesaj atıp bugün izinli olmasını söylüyorum.

Üst kattaki duşun sesini duyduğumda bir fincan içmiştim bile. Bir fincan da onun için dolduruyorum, göğsümde bir sıcaklık, daha önce hissettiğimi hatırlamadığım bir umut. İstedğim kadına sahip olabilirim. İstiyorum da. Genellikle sosyetikler ya da yataklarından çıktıktan birkaç saat sonra unuttuğum mankenler oluyorlar. Ama dün gece ne oldu? Ophelia üst katta yatağımdaydı. Geceyi onun yanında uyuyarak geçirdim. Bunu daha önce hiçbir kadınla yapmamıştım. Hiç istemedim.

Buzdolabını açıp kremayı çıkarıyorum, ilk içmeye başladığı zamanlardaki bol kremalı ve bol şekerli içeceği nasıl sevdiğini hatırlıyorum. Kendime ikinci bir kupa dolduruyorum. Benim için siyah. İkisini de yukarı taşıyorum.

Ophelia duşta.

Bardakları yere bıraktım, ona banyoda sürpriz yapmak niyetindeydim ki tanımadığım bir zil sesi içimde korkuya benzer bir şeyin ilk dalgasını gönderdi. Az önceki sevinci delip geçen bir şey. Ve aniden, işlerin tersine dönmek üzere olduğunu hissediyorum.

Ophelia'nın paltosu sandalyenin üzerine örtülmüştür. Cep telefonu cebinde olmalı ve arayan her kimse tekrar dener.

Telefonunu almak için cebine uzandığımda duş kapanıyor ama parmaklarımın dolandığı bir telefon değil. Başka bir şeydi. Küçük ve sert bir şey ve...

Sikeyim. Ben.

Banyo kapısı açılır, bir buhar bulutu yatak odasına süzülür.

"Silas?" Gülümsüyor.

I bak gelen onu aşağı için ve avuç içi.
benim el Gördüklerime inanamıyorum, beynim
tam olarak toparlayamıyor.

"Silas, ne yapıyorsun?" diye soruyor, aniden telaşlanarak.
Neye baktığıma inanamıyorum.

"Açıklayabilirim."

Ophelia'nın sesi sanki odalardan geliyor. Bakışlarımı
elimdeki şeyden ona doğru kaydırıyorum. Gözleri
benimkilerle buluştuğunda büyüyor ve adım dudaklarında
canlanıyor.

Gözlerimi kırpıştırarak görmeye zorluyorum. Önce
elimdeki taşı, sonra da eliyle ağzını kapatan kadını
görmek için.

"Açıklayabilirim," diye yeniden başlıyor.

Başımı sallıyorum, nişan yüzüğü avucumda bir delik
açıyor.

"Silas, ben asla-" demedim.

"Onunla nişanlı mısın?"

Gözleri doluyor ve ona doğru ilerlediğimde birkaç adım
geri atıyor. "Göründüğü gibi değil. Ben yapmadım..."

Elimi göğsüne dayadım ve onu duvara doğru sertçe ittim.
"O piçle nişanlısın ve benim inanmama izin veriyorsun...
Yapmama izin veriyorsun..."

"Silas! Hayır... Değil..."

Tek gördüğüm kırmızı. Tek gördüğüm bir yalancı.

"Seni lanet fahişe. Seni lanet olası fahişe. Düşünmeme
izin verdin... Kalmamı sen istedin!"

Gözlerinden yaşlar akıyor. Şok olmuş, derinden
yaralanmış görünüyor. Ve umurumda değil.

"Hayır, öyle değil. Öyle değil, Silas. Yemin ederim!"

"Dün gece bunu mu yapıyordun? Dışarıda bir erkek mi
arıyordun? Sikişmek için mi? Bu muydu yani?"

Başını sallıyor ve parmaklarını benimkilerle örmeye
çalışıyor.

"Dokunma bana. Dokunma bana!" Geri adım atıp ondan uzaklaşıyorum.

"Silas, lütfen, açıklamama izin ver!"

"Sen lanet bir yalancı ve fahişesin, Ophelia. Onlardan daha iyi değilsin. Ve dün gece seni gördüğüm için özür dilerim."

"Hayır. Hayır-"

"Seni bir daha asla görmek istemiyorum," diyorum ve odayı geçip yüzüğü uzaktaki duvara fırlatıyorum. "Beni duyuyor musun? Asla!"

Odadan çıktım, kapıyı arkamdan kapattım. Paltomu ve cüzdanımı alıp o evden çıkıyorum. Ve arkama bakmadım.

SILAS

Günüümüz

Nigella ve ben Sinistral'in yemek salonunda iş ortaklarımızla toplantıdayken restoranın girişindeki bir kargaşa bizi böldü. Her kafa Odadakiler neler olup bittiğini görmek için dönüyor ve ev sahibesi gergin bir şekilde masama doğru bakarken Ophelia Hart'ın odayı taramasını izliyorum.

"Sorun yok. Onu görüyorum," diyor Ophelia. Buradan bile gözlerindeki kızgın parıltıyı görebiliyorum.

Ayağa kalkıyorum, boğazımı temizliyorum ve takım elbise ceketimi ilikliyorum. "İzin verirsiniz, Nigella geri kalan ayrıntılarla ilgilenebilir."

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Ophelia, masamdan birkaç adım ötede önünü kestiğimde soruyor.

Onu dirseğinden tutup kalabalık restorandan geçiriyorum ve butik otelin lobisine götürüyorum.

"Sana bir soru sordum," diye tekrarlıyor, oradaki herkesin dikkatini çekerek. Benim umurumda değil ama onun olabilir.

"Sonunda babanı ziyaret edebildin mi? Horatio nasıl?"

"Sanki bilmiyorsun. Aklından ne geçiyordu? Neden ona nişandan bahsettin?"

Omuz silkiyorum, bunun onu çok kızdıracacağını biliyorum. "Sadece bildiğini varsaydım. Yani, kızın nişanlanıyor, bu normalde bir sır değildir. Ne kadar oldu? Bir yıl mı oldu?"

"Ne cüretle benim işime burnunu sokarsın!"

"Tilkiler benim işim. Onlarla aynı hızda olduğun sürece hedefimdesin, bu da *seni* benim işim yapar. Sana onlara karşı dikkatli olmanı söylemiştim."

"Tavsiyene ihtiyacım yok. Bırak gideyim!" Bırakmam. "Seni aşar."

"Benim için endişelenme."

"Senin için endişelenmiyorum." Kendi yalanımı duyuyorum ama Ophelia Hart'ın bana ne yaptığını unutmadım. Birlikte geçirdiğimiz geceyi. Ertesi sabahı. Asla unutmayacağım ve asla affetmeyeceğim.

"Tamam. Bırak gideyim." "Hayır."

"Neden umursuyorsun ki? Benim hakkımda ne hissettiğini çok iyi biliyorum."

"Hiçbir şey bilmiyorsun. Hadi gidelim. Bunu burada yapmayacağız." "Hiçbir şey yapmıyoruz. Sadece sana burada kalmanı söylemeye geldim. benim işim değil. Benden bu kadar."

"Ben bitti dediğimde biter. Hadi gidelim."

"Hayır."

Lobiye işaret ediyorum. "Sence nişanlın bu küçük baş başa görüşmemizi merak eder mi? Diğer gece ziyaretlerinden bahsetmiyorum bile." Son söylediğimin yersiz olduğunu biliyorum ama kendime engel olamıyorum.

"O benim..." diye devam ediyor, neredeyse hayal kırıklığıyla hırlıyor ve sonunda ortalığın ne kadar sessizleştiğini fark ediyor. Etrafına bir göz atıyor. "Siktir git, Silas Cruz," diye tısladıktan sonra kapıcının bizi beklediği asansöre yöneliyor.

Onu takip ediyorum. "İşte orada. İşte Barbie. Tilkiler seninle gurur duyuyor olmalı."

Omzunun üzerinden bana ters ters bakıyor. Asansörü doğrudan çatı katına gönderecek anahtarımı yerleştiriyorum. Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve ellerini yumruk yapmış bir halde önüne bakıyor. Asansörün kapıları açıldığında dışarı adım atıyor, topuklu ayakkabıları cilalı mermer zeminde tıkırdayarak içeri giriyor. Etrafına bakınıyor, zenginliği, her yastıkta detaylandırılmış lüksü, her bir mobilyanın bir sanat eseri olduğunu düşünüyor.

"Dünyada yükseldin, değil mi?" diye soruyor. "Sen aşağı indikçe, tatlım," diyorum.
kendime bir viski. "İçki?"

"Hayır."

"Seni daha nazik yapabilir."

"Nazik olmama gerek yok. Sana karşı değil. Kendini kim sanıyorsun ya da ne yapmaya çalışıyorsun bilmiyorum ama ne yaptın? Sen karışmasan da işler yeterince karışık Silas."

"Karışmak mı?" İçkimi bıraktım, kollarından tuttum ve sırtı duvara dayanana kadar onu geriye doğru hareket ettirdim. "Bana bir şey söyle, Barbie. O gece barda kışını kurtardığımda işgüzarlık mı yapıyordum?"

Kurtulmaya çalışıyor, ama kollarını başının üzerine kaldırıyorum, bileklerini bir elimle duvara sabitliyorum.

"Yaptığımız şeyden sonra lanet sırrını sakladığımda işgüzarlık mı ediyordum?"

"Hiçbir şey saklamıyordum."

"Hayır mı? Yani nişanına geceyi benim yatağında geçirdiğini söylemekten mutlu mu olacaktın? Bir dakika, ertesi sabaha kadar nişanlı olduğunu bilmiyordum, değil mi?" Her kelimemde kin var.

"Bana açıklama şansı bile vermedin."

"Neyi açıklayacaksın? Açıklanacak ne vardı ki?" İkimiz de neredeyse bağıracaktık.

"Nişanlı değildik, seni pislik! O zaman değildik." Beni itiyor, geçmeye çalışıyor ama ben kolunu tutuyorum ve bırakmıyorum.

Sersemlemiş bir halde ona bakıyorum, bir ritmi kaçırdığımdan eminim. "Ne?" Sadece başını sallıyor.

"Siktir git!"

"Açıkla kendini," diyorum.

"Şimdi dinlemek mi istiyorsun?" "Açıkla amına koyayım."

"Evet dememiştim, Silas. Kabul etmemiştim. Sana bunu anlatmaya çalıştım ama meşguldün, değil mi?" Gözleri doluyor ve tek yapabildiğim şaşkınlıkla bakmak oluyor. "Bana nasıl bir fahişe olduğumu söylemekle meşguldün!" Dökülen gözyaşlarını siliyor, gözlerindeki acı içimde bir şeyleri burkuyor. Göğsümde.

Geri çekiliyorum. "Yüzüğün vardı." "Evet dememiştim."

"Hayır." Başımı salladım.

"Yapmayacaktım."

"Yalan söylüyorsun." Uzaklaştım, viskimi aldım ve içtim.

"Neden zahmet edeyim ki? Neden şimdi sana yalan söyleyeyim ki?"

Sırtımı ona dönerek kendime bir içki daha dolduruyorum. Bu doğru değil. Geri adım atıyor, kendini daha iyi göstermeye çalışıyor.

"Sorun nedir, Silas? Hakaretlerin mi bitti?"

Onunla yüzleştim. "Lanet nişan yüzüğün vardı. Nişanlı değilsen neden taktın ki? Yoksa bana onun bir arkadaşlık yüzüğü olduğunu mu söyleyeceksin?" Son kısmı umursamazca soruyorum, arayı kapatmaya çalışıyorum - çünkü eğer doğruyu söylüyorsa, her şeyi berbat ettim.

"Parmağымda mıydı?" diye sorar, ters ters bakarak. "Ethan o gece erken saatlerde bana evlenme teklif etti. Hatırlarsanız, babam için pek de iyi görünmeyen yeni bir gelişmeyle ilgili haberlerin çıktığı geceydi. Hayatımın en kötü gecelerinden biriydi ve bu sen ortaya çıkmadan önceydi..."

Ethan'ın zamanlaması, daha kötü olamazdı. Ama Ethan'ı bilirsin. Sence evet dışında bir şeyi kabul eder mi?"

"Bu ona bağlı değil!" Araya girdim, ona doğru o kadar hızlı ilerliyordum ki geri çekildi ve o sabah onu duvara nasıl dayadığımı hatırladım. Ben, onun iki katı bir adam. Gözlerindeki bakışı hatırlıyorum.

"Belki de sorun budur, Silas. Belki de sadece zayıfım. Ama ne var biliyor musun? O gece sana ihtiyacım vardı. Ve düşündüm ki... Senin de bana ihtiyacın olabileceğini ve birbirimizi kurtarabileceğimizi düşündüm. Tanrım! Bu çok aptalca. Ne düşündüğümü bile bilmiyorum!" Ellerini saçlarının arasına soktu.

"O-" Kollarını tutuyorum.

"Ona sonra evet dedim. Sen gittiğin sabah onunla evlenmeyi kabul ettim." Gözyaşları yüzünden aşağı akarken bile ağzı sabit, gözleri sert. "Sorun nedir? Seni yine hayal kırıklığına mı uğrattım?"

Başımı salladım. "Bu doğru mu?"

"Artık neye inandığın umurumda değil. Umursadığım zamanlar çoktan geride kaldı, Silas." Asansöre doğru yürür ve düğmeye basar.

"Babanı görmeye gittim çünkü Sullivan Fox serbestçe dolaşırken onun parmaklıklar ardında olması doğru değil. Baban kendi kurduğu şirketten, hayatını özen göstererek geçirdiği insanlardan çalmazdı. Bu şirket onun mirası olacaktı."

Parmağını düğmeye basıyor ama hâlâ lobide. "Ne var biliyor musun? Onu neden gördüğün umurumda değil. Ona söylemiş olman bile umurumda değil."

Asansör yukarı tırmanmaya başlar.

"Bekle." "Hayır." O düğmeye eğilir.

"Yardım teklif etmeye gittim." "Yardımın mı?"

Doğru ya!"

"Peki benden ne yapmamı istedi biliyor musun?"

Bana bakıyor. "Beni dinle, Silas. Bir kez olsun beni dinle. Ben. Umursamıyorum. Umursamıyorum!" Benden uzaklaşmak için yüzünü döndü, ben de

yanına gittim, koluna girdim, bana bakmasını sağladım. O kadar yakınım ki, o gece sürdüğü parfümün kokusunu alıyorum. Derin nefes aldığım da yastık kılıfında hâlâ kokusunu duyabildiğimi hayal ediyorum.

"Bana o orospu çocuğuyla evlenmene izin vermememi söyledi." Asansör yaklaşırken gözlerini dikmiş bana bakıyor. Zaman tükeniyor. Ve ben her şeyi berbat ettim. "On altı yaşındayken sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Seni onun yatağında bulduğum gece?"

Bakışları benimkileri arıyor ve hatırladığını biliyorum.

"Sana daha iyisini yapabileceğini söyledim. Ethan Fox için kim olduğunu değiştirmemeni söylemiştim." Düz ve pürüzsüz bir şekilde savrulmuş saçlarından bir tutam tutuyorum. "Gözlüklerin ve dağınık saçlarınla daha güzelsin, O. Bu mu? Buradaki Barbie mi? Mira Fox'un aynadaki görüntüsü ve korkarım onlardan uzaklaşmazsan için de aynı derecede soğuk olacak. Çünkü seninle geçirdiğim o gece? O gecenin benim için bir anlamı vardı. Bu yüzden cebinde o yüzüğü bulduğumda canım çok acıdı," diye bitiriyorum. Son kısmı söylemeye niyetli olup olmadığımıdan emin değilim ama yüzündeki ifade yumuşuyor.

Başının arkasını kavriyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, küçük itiraz sesini duyuyorum. Elleri yumruk olmuş göğsüme dayanıyor ama ben sıkıca tutuyorum ve onu öpüyorum çünkü neredeyse bir yıl önceki o gecedan beri bu lanet olası kadını aklımdan çıkaramıyorum.

"Dur. Kes şunu!" İtiyor ve onu bıraktığımda iki adım uzaklaşıp elinin tersiyle ağzını siliyor. "Benim için hiçbir anlamı yoktu Silas," diyor ama yemin ederim ki harcadığı çabayı duyuyorum.

"Bu bir yalan ve sen ve ben, biz bundan daha iyiyiz."

"Sen ve ben diye bir şey yok, biz diye bir şey yok Silas.

Belki bir şeyler

O sabah böyle bir pislik olmasaydın daha farklı olabilirdi ama artık bitti. Artık çok geç."

"Hayır." Kollarına girip onu tekrar öpüyorum.

"Senden nefret ediyorum," diyor ağzıma karşı, dudaklarını aralayıp dilinin tadına bakmadan önce ama

hemen geri çekilmeden önce

Isırır. Isıracağını biliyorum. Parmaklarımı saçlarına geçirip başını geriye doğru çekiyorum, su dolu gözlerine bakıyorum. Nabızı boğazında atıyor.

"Bu bir yalan." Ağzımı onunkinin üzerine kapatıp itirazını yutuyorum. "Benden nefret ettiğini sanmıyorum. Azıcık bile."

"İstiyorum."

"Geldiğinde nasıl görüldüğünü hatırlıyorum. Bunu sık sık düşünüyorum."

"Dur."

"Adımı nasıl söyledin."

Başını eğiyor, ben de iki elimle yüzünü kavrayıp ağzımı alnına dayıyorum.

"Nefes almak için bana ihtiyacın varmış gibi bana nasıl sarıldığını hatırlıyorum."

"Dur."

Yüzünü yukarı kaldırdım, başparmaklarımla gözyaşlarını sildim. "Öp beni, duracağım."

"Neden? Bana tekrar fahişe diyebilesin ve kendini daha iyi hissedebilesin diye mi? Ethan'la nişanlıyım, Silas. Artık çok geç."

"Çok geç değil." Kurtulmaya çalışıyor ama ben tutuyorum. "Ben de sana yalan söyledim, Ophelia. Az önce." Bu onu durdurdu. "Çünkü o gece sadece *bir şey* ifade etmiyordu. Benim için her şey demektir."

Beklediği bu değilmiş gibi kafası karışmış görünüyor ve bu sefer onu öptüğümde sadece öpücüğü almıyor. O da beni öpüyor ve sanırım bunu düzeltebiliriz. Belki bunu düzeltebiliriz. En azından, dişlerini alt dudağımın üzerine sertçe kapatmadan önce bir an için böyle düşünüyorum.

Kurtuldum, başparmağımı kanlı dudağıma dokundurdum.

"Ethan'ı sadece bu şekilde öpeceğim. Seni değil. Bir daha asla seni değil," diyor ve neyi kastettiğinden emin değilim ama Ethan Fox'tan bahsetmesi, ellerini onun üzerinde tuttuğu düşüncesi içimde karanlık bir şeyi açığa çıkarıyor.

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum.

"Ne? Ethan'ın beni öpmesi fikri hoşuna gitmedi mi?
Bana dokunmak mı? Elleri üzerimde mi?"

Yumruğumu başının yanındaki duvara vuruyorum ve sığıyor, beni sadece yaralamadığını anladığında gözlerindeki bakış değişiyor.

Canavarı uyandırdı.

Bir avuç saçını tutup başını geriye doğru çekiyorum. Elimi çekmeye çalışırken çıkardığı iniltiden canının acıdığını anlayabiliyorum.

"Hoşuma gitmiyor," diyorum, onu yemek masasına doğru götürüyorum, masanın üzerinde duran kâğıtları yere atıyorum ve masanın üzerine eğiyorum. Bir elimle bileklerini belinden kavıyorum ve bacaklarını ayırıp aralarına yerleşiyorum. Ereksiyonumu onun jean giymiş kışına bastırıyorum. "Bana bir şey söyle. Sana dokunduğunda ne hissettiğini söyle."

"Bırak
gideyim."

"Söyle
bana."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Tamam. Söyleyeceğim. Hiçbir şey hissetmiyorsun. Onunla hiçbir şey hissetmiyorsun.

Yapamazsın."

"Yanılıyorsun, Silas."

Boynunda atan nabızı öpmek için eğildim. "Çünkü nabzını hızlandıran benim. Bunu yapan benim dokunuşum."

"Değil."

"Seni çıtırçıplak soymalıyım. Seni şimdi ve burada almalıyım. Seni benim yapmalı ve bu işi bitirmeliyim."

"Silas-"

"Bana bir şey söyle. Amın şimdi ne kadar ıslak?"

"Islanmadı. Bırak gideyim."

"Hayır mı? Çünkü gözlerin farklı bir hikâye anlatıyor." Onu ayağa kaldırdım, kolumu etrafına doladım ve sırtını önüme doğru tuttum. Elimi göğsünün üzerine koyup kalbinin vahşi atışlarını hissediyorum. "Senin kalbin de öyle."

"Önemli değil. Hiçbir anlamı yok."

"Her iki konuda da yanılıyorsun." Burnumu boynu boyunca yukarı çekiyorum, dişlerimi kulağının kabuğunun üzerine kapatıyorum. Ona sarılıyorum, düzensiz nefes alışını dinliyorum. "O gece bir hata yaptım. Seni becermeliydim."

Yutkunuyor. Vücudunun benimkine yaslandığının farkında mı?

"Sen bayginken seni çırılçıplak soyduğumda ne yapmak istediğimi biliyor musun? Bacaklarını ayırıp yüzümü tatlı amına gömmek ve çığlık atana kadar seni yemek istedim."

"Silas-"

"Aletimi içine sokmadan önce kışının yanaklarını ayırmak ve sana, her yerine iyice bakmak istedim. Ve duşa gelip önümde diz çöktüğünde, ağzını aldığımda, sık beni, O, sana karşı dikkatli olmak için her şeyimi harcadım."

"Dur. Lütfen."

"Bana lanet gerçeği söyle. Beni istediğini söyle."

"Söyleyemem."

"Söyle bana. Söyle."

"Senden nefret ediyorum!" Bir gözyaşı yanağımdan aşağı kayıyor ve tuzunun tadına bakarak onu yalıyorum.

"Adımı söyle. Beni istediğini söyle."

Başını sallar.

"Söyle. Benim. Siktiğimin. Adımı."

"Bir zamanlar senden başka bir şey istemiyordum, tamam mı? Duymak istediğin bu mu?"

Yüzünü bana dönmesine izin verdim, onu masayla kendim arasında hapsedtim ve gözyaşlarının yanaklarını ıslatmasını izledim.

"Ama o zaman geçti! O zaman neydi, gitti. Artık *nefret* var, Silas. Senden nefret ediyorum." Sesi *nefret* kelimesiyle kesildi.

"Bunu kabul etmiyorum," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Neyi kabul ettiğin umurumda değil."

"Bu bir yalan. Birbirimize yalan söylemeyelim, O. Sen ve ben değil."

"Son kez söylüyorum, sen ve ben diye bir şey yok!"

"En azından bunun için bana söz ver. Bana yalan söylemeyeceğine söz ver." "Artık çok geç, Silas. Anlamıyor musun?"

Kelimeleri duyuyorum ama reddediyorum. "Soruma cevap vermedin. Ethan kalbinin çılgınca atmasına neden oluyor mu? Ethan onun dışında her şeyi unutmanı sağlıyor mu? Çünkü bundan şüpheliyim."

"Sen bir pislisin."

"Sen öyle diyorsun."

"Onu seviyorum!" diyor ve bu gece beni ikinci kez sessizliğe gömüyor. Beni itiyor, ben de izin veriyorum çünkü sözlerini sindirmeye çalışıyorum.

"Yapamazsın. Yapamazsın."

Asansöre doğru yürür ama asansör gitmiştir, bu yüzden tekrar çağırmak zorunda kalır. "Buraya neden geldiğimi bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok."

"Çünkü onunla evlenerek hata yaptığını biliyorsun."

Düğmeye basıyor, asansör kapıları hâlâ açılmayınca küfrediyor.

"Geçen gece senin için üzıldüm, biliyor musun?" diyor soruyor.

"Gerek yok, tatlım."

"Dünyada yapayalnız olmanın ne kadar üzücü olduğunu düşündüm," diyor ve çantasının yanında yerde durduğunu fark edip onu almak için odanın öbür ucuna yürüyor.

Yumruklarımı görmemesi için ellerimi ceplerime sokuyorum.

"Ama biliyor musun?" diye soruyor, asansör çaldığında ve kapılar açıldığında bana doğru adım atarak. "Belki de yalnız olmanın bir nedeni vardır, Silas. Belki de yalnız olmayı hak ediyorsundur."

Asansöre doğru yürüyor. Kapılar çoktan kapanmaya başlamıştır ve acele etmesi gerekmektedir.

"Onunla evlenmiyorsun," dedim.

"Sanki senin söz hakkın var!"

"Az önce ne oldu, sence bu normal mi? Bir adamla böyle hissedip başka biriyle evlenebileceğini mi sanıyorsun?"

"Ne hissediyorsun?" diye soruyor, bana dönerek. "Sana karşı aşağılamadan başka bir şey hissetmiyorum."

"Yalan."

"Tilkiler hakkında ne düşünürseniz düşünün, bana iyilikten başka bir şey yapmadılar. Her şey boyunca bana kendilerinden biriymişim gibi davrandılar."

"Nedenini merak etmiyor musun?"

Çatı katını işaret ediyor. "Paradan ve paraya sahip olanlardan bu kadar nefret eden bir adam için çevrende paradan bolca var, değil mi Silas? Şu eve bir bak. Bileğindeki Rolex'e bak. Çok mu ikiyüzlüsün?"

Çenemi geriyorum.

"Babamın mirasını kurtaracağım. Sullivan'ın şirkete ne yapacağını söylemiştin? Onunla bir anlaşma yaptım. Yani yine yanıyorsun. O senin göstermeye çalıştığın gibi bir şeytan değil."

"Bu doğru mu? O adamla bir anlaşma mı yaptın?" Çünkü Sly Fox'un biriyle anlaşma yapmasının tek yolu ona fayda sağlamasıdır.

"Evet, öyle. Ve eğer beni kendi kızları olarak görmeselerdi, tüm olanları, babamın itiraf ettiklerini göz önünde bulundurursak, Ethan'ın şimdiye kadar benden uzaklaşmış olacağını düşünmüyor musun? Param olmadığını, statülerini yükseltmek için onlara sunabileceğim hiçbir şey olmadığını, çünkü tek istedikleri ya da önemsedikleri şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Benimle evlenerek kazanacağı hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Ve benim de bu birliktelikten kazanacağım her şey var."

"Sen sadece aşk için evlenirsin, O. Seni tanıyorum. Ve onu sevmiyorsun. Sadece bunu söyleyerek beni incitmek istiyorsun."

"Sana nasıl zarar verebilirim? Sen sağlam bir duvarsın. Acı çekiyorsun, kırgınsın ve-"

"Onu sevmiyorsun lan!" Ona doğru yaklaşıyorum ve o o kadar hızlı geri çekiliyor ki, kendimi durmaya, aramızda biraz mesafe bırakmaya zorluyorum.

"Bu seni ilgilendirmez," diyor. "Ben seni ilgilendirmem."

Yüzümü ovuyorum, düşünüyorum. Yalan söylüyor. Onu sevmiyor. Biliyorum. İçimin derinliklerinde biliyorum.

"Evlilik sözleşmesi imzalamama izin vermedi. Bir güven gösterisi. O böyle biri Silas. Onlar da öyle. Sen burada çatı katında tek başına oturup Tilkiler'den ne kadar nefret ettiğini, benden ne kadar nefret ettiğini ve herkesin senin yüksek ve kudretli saçma standartlarının ne kadar gerisinde kaldığını düşünürken, bunu bir düşün. Gerçek ikiyüzlünün kim olduğunu düşün."

"Hayır. Hayır, sen-"

"Ethan Fox'la evleneceğim."

"Evlenmeyeceksin."

"Ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Hiçbir şey!" "Bunun doğru olduğunu düşünüyorsan, beni tanımıyorsun demektir."

"Büyürken senin bir tür kahraman olduğunu düşünürdüm, biliyor musun?" diyor, sesi üzgün, gözyaşları akıyor. "Ama kahramanlar kırılır. Ve sen kırıldın, Silas. O kadar kırılmışsın ki kendi hikâyenin kötü adamı olmuşsun."

Sonunda bir hamle yapıp asansörde kaybolana kadar bir dakika öylece duruyoruz. Kapılar kayarak kapandı.

Yalan söylüyor. Onu sevmiyor. Sevemez. Ve belki de benim hakkımda haklıdır. Belki de kendi hikayemin kötü adamı oldum. Ama bu doğruysa, beni bu hale getiren Sullivan Fox'tur.

Asansörden uzaklaşıp kendime bir viski daha dolduruyorum. İçerken başımı sallıyorum, çünkü onun hiçbir fikri yok. Ben boş konuşmam. Onun güzel çocuğunun yaptığı gibi sırf laf olsun diye konuşmam. Onunla evlenmeyecek. Nokta. Son.

Parfümü burnumda tütüyor ve sözleri beynime süzülüyor. Ve bunu yaparken, sadece tek bir şeye odaklanıyorum. Söylediklerinin sadece bir kısmına.

Evlilik sözleşmesi yok.

Evlilik sözleşmesi
istemiyor. Ve haklı
olduğumu biliyorum.

Ophelia Hart'ın bir kez daha kurtarılmaya ihtiyacı var. Ve onu her zaman kurtaran benim. Kendisi söyledi. İkinci kez batırmayacağım. İkinci kez çekip gitmesine izin vermeyeceğim.

SILAS

Toasis Tower binasının en üst iki katı Hart & Fox Enterprises tarafından kullanılıyor. Asansörle en tepeye çıkıyorum, cam duvarlı asansörden aşağıdaki şehrin ışıklarını seyrediyorum. Cuma gecesi saat onu geçiyor, ve bina boş.

Sly'ın kendisi bu gece Sinistral'e geri dönecek.

Yarın büyük gece. Fox'un yıllık maskeli balosu Hart'ın başına gelenlerden sonra ilk kez geri dönecek. Eminim Sly oraya gidip tüm o tebrikleri, sırt sıvazlamaları, *sen olamayacağını biliyorduk* saçmalıklarını toplamak için sabırsızlanıyordur çünkü Horatio Hart savunma anlaşmasını kabul edip her şeyi itiraf edene kadar aynı insanlar Sly Fox'tan uzak durdular, onun ağına düşmek istemediler.

"Cecilia az önce son evrak işlerini e-postayla gönderdi." Nigella dedi ve ben de ona döndüm, neredeyse orada olduğunu unutmuştum.

"Güzel," diyorum kravatımı düzeltip saate bakarak. "İmzasını aldıktan sonra Atlanta'ya dönecek ve her şeyi sonuçlandıracaksın."

Başını sallıyor.

"Saatlerini verdiğin için minnettarım, Nigella. Özellikle de yılın bu zamanında."

"Bunun senin için önemli olduğunu biliyorum Silas. Peki ya senin için?"

Eve ne zaman döneceksin?"

Zil çaldığında ve kapılar açılmaya başladığında bakışlarımı asansör kapılarına kaydırıyorum.

"Emin değilim. Burada kalıp tatil boyunca çalışabilirim," diyorum. Geri dönecek kimse yok. Annem gitti. Bu benim onsuz ilk Noel'im olacak.

Önüme bakıyorum ama Nigella'nın beni incelediğini görebiliyorum.

"Hadi şu işi bitirelim." Takım elbise ceketimin düğmelerini ilikleyerek asansörden iniyorum ve boş ofisten geçerek uzak köşedeki kapıya doğru ilerliyorum. Bir zamanlar Hart'ın köşe ofisi olan yere bakıyorum ve onun adının çoktan kapıdan kazındığını, yerine Ethan Fox'un adının yazıldığını görüyorum.

Ellerim bir sıkılıp bir çözülüyor. Yaşlı bir kadın ofisin kapısını açarken Sly'ın sesini duyuyorum, başını eğmiş bir dosya okuyor. Bizi hemen görmedi.

"Bu hafta Ethan. Bu hafta yapacaksın," diyor Sly.

"Ne kadar ürkek olduğunu gördün. Bunun için gitmeyecek."

"Bunu sen çözeceksin, değil mi? Sana her şeyi gümüş tepside sunamam. Bunu mahvetme."

Sly Fox bir kabadayı. Her zaman öyleydi. Her zaman da öyle olacak. Ethan için bile. Doğaya karşı yetiştirilme sorusunu düşünüyorum. Ethan'a karşı daha nazik olsaydı, Ethan şimdi daha az boktan biri olur muydu?

Kadın kapıyı kapatıyor ve dönüyor, bizi görünce nefesi kesiliyor. "Oh, Tanrım. Çok sessizsiniz."

"Sizi korkutmak istememiştim hanımefendi," diyorum.

"Bay Fox bizi bekliyor. Silas Cruz."

Gözleri benimkilerin arasında geziniyor ve Ethan'ı sadece öyle kabul etmiş olsa da Sly'ın oğlu olduğumu bildiğini biliyorum.

"Tabii ki. Bir dakika."

Kadın daha kapıyı çalmadan Sly'ın sesi "İçeri alın onları," diye geliyor.

Kadına teşekkür etmek için başımı sallıyorum ve ofise girdiğimde Sly'ı sandalyesinde arkasına yaslanmış, ayaklarını masasına uzatmış, rahat ve gevşemiş bir halde buluyorum. Bu bir rol. Ethan pencerede durmuş viskisini yudumluyor ve bana ölümcül bir bakış atıyor.

Geçen gece Ophelia'yı düşündüm. Söylediği şeyi. Tabii ki yakındılar. Bunu biliyorum. Ama neden şimdi beni rahatsız ettiğini anlamaya çalışıyorum.

"Siz beylerden biri içecek bir şey ister mi?" Sly'ın asistanı sorar.

Ethan homurdanıyor, beyefendi kelimesinin kullanımıyla ilgili bir şeyler mırıldanıyor.

"İyiler," diyor Sly. "Kapıyı arkandan kapat Lydia."

"Evet, efendim, iyi geceler," der Lydia ve gider.

Sly doğrulurken ve kirli ayakkabılarını yere koyarken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Ben de oturuyorum. Nigella çantasını onun masasına koyuyor ve açıyor.

"Silas. Esmerelda'nın vefatını duydum. Başınız sağ olsun."

"Sende kalsın."

"Kibar olmamız için bir neden yok."

"Buraya kibarlık yapmaya gelmedim. Hart & Fox Enterprises'ı ayakta tutacak parayı size ödünç vermek için buradayım."

Sly gülümseyerek, "Tefeci fiyatlarına göre," diyor.

"İstersen paranı bankadan alabilirsin," diyorum, ayağa kalkarak. "Bekle, sana borç vermezler."

"Otur, Silas. Lanet olası dramatik." Başını sallar. Ethan yine homurdanır, viskisini tazeler.

"Kaba olma Ethan. Konuklarımıza bir içki ikram et," der Sly Ethan'a.

I bak üzerinde at Onu, görmek Ophelia her zaman
I Yap.

Ona elini sürmesinden nefret ediyorum.

Ethan viskiyi iki bardakla birlikte taşır ve masanın üzerine bırakır.

"Dikkatli ol evlat. Bu pahalı bir şey," diyorum ve Nigella reddedince kendime bir bardak dolduruyorum.

Ethan dişlerini sıkıyor ama babam bir bakış attı ve çenesini kapalı tuttu. Bana ihtiyaçları var ve ben de bunun her anının tadını çıkaracağım.

Nigella evrakları hazırlıyor. "İkinizin de imzasına ihtiyacımız olan Gizlilik Sözleşmesi elimde," diyor. "Ardından da daha önce gözden geçirdiğiniz sözleşme."

Sly Gizlilik Sözleşmesi'ni kenara çeker, bir kalem alır ve ağzı alaycı bir ifadeyle belgeyi gözden geçirir.

"Sen miydin?" diye soruyor sayfayı çevirirken. "Ne ben miydim?"

"Hart evi. Benden fazla mı teklif verdin?"

"Belki," dedim ve evet, kısmen hıyarlık etmek için söyledim çünkü Mira her iki araziyi de ele geçirmeyi düşünüyordu. Muhtemelen acımasız bir malikane inşa etmek istiyor. Sahip olduğu onca paraya rağmen zevki bok gibi. Kısmen de olsa Ophelia için yaptım. Büyüdüğü evin Tilkiler tarafından yerle bir edilmesi fikri hoşuma gitmedi.

Sly gizlilik sözleşmesini imzalıyor, sonra kalemi Ethan'a uzatıyor, o da geliyor. "Mira'nın bu konudaki sızlanmalarını dinlemek başımı ağrıttı. Neden bu kadar dar kafalısın Silas? Neden seni besleyen eli ısırıyorsun?" Sly sorar.

"Fed. Geçmiş zaman. Ve her lanet lokmanın parasını biz ödedik." "Bununla ne h a l t edeceksin ki? Oraya yakın bir yerde olmak isteyeceğini sanmıyorum. Çok fazla anı var, değil mi? Ve Phee ile Ethan'ın yakında düğümlenirse, bu herkes için garip olur." "Belki de bundan bir düğün hediyesi çıkaracak baba.

O. için. Ona karşı olan hislerini hiç unutamadın, değil mi?"

Benim için yaptığı gibi onun için de gelmesinin mümkün olmadığını düşünerek dilimi ısırıyorum. Hayatta olmaz.

Nigella boğazını temizledikten sonra Ethan'ın NDA'yı imzalaması gereken yeri işaret eder. "Bu, buradaki hepimizi bu krediyle ilgili herhangi bir bilgiyi ifşa etmekten alıkoyuyor."

"Phee evi satın aldığını biliyor mu?" Sly soruyor.

"Yaptığımı hiç söylemedim." Nigella belgeyi kaldırıp ikincisini çıkarmadan önce ben kendi payıma düşen kısmı imzalıyorum.

Sly konuşurken onu tarıyor. "Nasıl çalıştığını bildiğimi unutuyorsun." Nigella imzalaması gereken yeri işaret edene kadar sinirli bir şekilde sayfaları çeviriyor. Kontratın üzerine adını karalıyor ve sonra bana bakıyor. "Ne de olsa sen benim oğlumsun."

Ethan'ın parıltısı beynimde bir lazer gibi.

"Bunu çok yüksek sesle söyleme baba. Küçük kardeşimi üzmemek istemem." Foxes'a atıfta bulunarak *baba* ve *kardeş* kelimelerini söylediğim için ağzımdan biraz kusuyorum.

Nigella'dan kalemi alıyorum ve eğer oynadığım kumar tutarsa ki bence tutacak, Hart & Fox Enterprises'ın kontrol hisselerini bana verecek olan sözleşmeyi imzalıyorum. Sadece biraz daha sabırlı olmam gerekiyor. Keşke annem hayatta olsaydı da Fox'ların devrildiğini görebilseydi ama değil ve açıkçası belki de böylesi daha iyi. Yaptığım şeyden, yaptığım şekilde çok mutlu olacağından emin değilim. O her zaman bu dünya için fazla iyi, fazla nazikti.

Ethan sözleşmeye uzanıyor ama ben onu durduruyorum. "Bunu imzalamana gerek yok evlat. Büyük çocuklar halleder."

Söylediklerimi onaylamak istercesine babasına bakıyor. Sly bir kez başını sallıyor. Ethan sinirlenerek kalemi masanın üzerine fırlatıyor. "Burnun hiç düzgün iyileşmedi, değil mi?" diyor, Sly'ın bana attığı dayaktan sonra eğri bir şekilde iyileşen burnuma bakarak.

Onu görmezden geliyorum. Onun önemsiz sözleri sadece bir zayıflık işaretidir.

"İstedığınız gibi her şey imzalandı. Sıra sende Silas," diyor Sly. Kaşlarını kaldırır.

Nigella sözleşmeyi mühürlüyor, çantasına koyup kapatıyor ve bana başıyla onay veriyor. Cebimden telefonumu çıkarıyorum.

"Duydun mu bilmiyorum Silas ama düğün davetiyeleri bu hafta sonu dağıtılacak. En son adresiniz bizde var mı?"

Ethan soruyor.

Çenemi sıkıp transferi başlatıyorum. Beni o küçük pisliği öldürmekten alıkoyan tek bir şey var.

"Gerek yok." Transfer onayı ekranda yanıp söner ve aynı anda Sly'ın telefonu çalar. Telefonu eline alıyor, paranın hesabına geçtiğini onaylıyor ve ayağa kalkıyor. "Müstakbel gelinin biraz ürkek olduğunu duydum," diyorum yüzümü ifadesiz tutarak.

Ethan'ın bakışları benimle babası arasında gidip gelirken Sly'ın bakışları üzerimde yoğunlaşıyor. Ellerini yumruk yapıyor ve nefes verirken burnundan duman çıktığına yemin edebilirim. Lanet bir Pitbull'a benzediğini söyleyebilirim ama bu Pitbull'lara hakaret olur.

"Umarım sağlam bir evlilik sözleşmesi yapmışsındır. Beni bir kez kandırırsan, kendinden utanırsın. Beni iki kez kandırırsan, ne derler bilirsin. Başka bir Hart tarafından birkaç milyon daha dolandırılmak istemezsin."

"Evlilik sözleşmesi yok. Ona güveniyorum," diyor Ethan, piyango kazanmış gibi sırıtarak.

"Kapa çeneni Ethan," diyor Sly. Kaşlarımı kaldırıp ona dönüyorum. "Bizim iyiliğimiz için duyduğun endişe dokunaklı olsa da, bu gerçekten seni ilgilendirmez, Silas. Ophelia Hart seni ilgilendirmez, artık ilgilendirmez. Büyürken onu korumak için bir şeyler yaptığını biliyorum ama o günler geride kaldı." Çenem titriyor ve Sly'ın bunu özlemediğini biliyorum ama o, oğlunun aksine, hiçbir şeyi ele vermeyecek kadar kontrollü. "Hazır bedava tavsiye dağıtıyorken, ben de sana bir tavsiye vereyim. Horatio Hart'tan uzak dur. O bir suçlu ve dolandırıcı ve tıpkı bana yaptığı gibi seni de dolandıracak."

"Sağ ol baba, minnettarım." Saatimi kontrol ettim. "Gitmem gerek. Büyük parti için smokinimi almam gerek."

"Phee'den uzak dur, Silas. Ciddiyim," diyor Sly.

"Yoksa ne olur? Orada durup bir dayak daha yememi mi bekliyorsun? O günler çoktan geride kaldı, Sly," diyorum, sözlerini ona geri fırlatarak.

"Seni cezalandırmanın çok daha etkili yolları var Silas." Tehdidi duyuyorum ama o bir sonraki sözlerini söyleyene kadar tam olarak anlamıyorum. "Artık zel küçük toplantılar yok, anlaşıldı mı?"

Beni görmeye geldiğini biliyor mu? Hangimizi takip ettiriyor? Eğer o ise, babasını görmeye gittiğini biliyor mu?

"Hangi zel toplantılar?" Sly ve ben birbirimize bakarken Ethan soruyor ve Ethan'ın bilmediğini anlıyorum.

"Keşke neden bahsettiğini bilseydim," diyorum ve garip bir sakinlikle saatime bakıyorum ve Nigella bir adım arkamda, gitmek için dönüyorum.

Sly Fox bir şeylerin peşinde ve bu kez işin içinde Ophelia var ve o kesinlikle beni ilgilendiriyor.

OPHELIA

I Cumartesi sabahı, Noel'den önceki son hafta sonu. Sadece birkaç gün kaldı.

Çocukken bu günleri çok severdim, elimden geldiğince uzatmak isterdim. Çoğu çocuk Noel sabahını sever. Anlıyorum. Hediyeleri almak için sabırsızlanıyorsunuz.

Benim içinse her zaman çok erken biterdi ve uzun sürmesini isterdim. Babamın bitmek bilmeyen toplantılarına gitmeyip evde benimle olmasını seviyordum ve nedense tatilde annem hakkında daha çok konuşurdu. Her yıl aynı hikayeleri anlatır ve zamanla azalmayan gözyaşlarını silerdi.

Garip bir şekilde, bunu görmek hoşuma gidiyordu. Babamın, beni doğuran -hatırlamadığım- bu kadını bu kadar çok sevmesi beni büyüledi. Annem Noel'i çok severdi ve en mutlu anıları da bunlar gibi görünüyordu. Bu hikayeleri duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettiğini sanmıyorum.

Şimdi ise her şeyden korkuyorum. Keşke bitmiş olsaydı ve Ocak ayına girmiş olsaydık.

Dairemdeki yatağın kenarına oturmuş, bir fincan kahve ellerimi ısıtırken, yumuşak kar tanelerini izliyorum

Dışarıda sonbahar. Yollar berbat olacak ama buradan bakınca her yer sakın ve mükemmel. Bir süreliğine burada kalabilirim, gelecek olana karşı kozalanabilirim.

Burada öyle bir durgunluk var ki, yerden tavana kadar uzanan pencerelere düşen tanelerin sesini duyabildiğimi hayal ediyorum. Dumanı tüten fincanı dudaklarıma götürüp şeker ve kremayla tatlandırılmış kahveden bir yudum içiyorum, yarım paketlenmiş valizim yanımdaki yatağın kenarında duruyor.

Komodinin üzerinde duran nişan yüzüğüne bakıyorum ve midemde bir düğüm hissediyorum. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum, Ethan ve ben buraya nasıl geldik. Ethan evlenme teklif ettiğinde buna hiç hazır değildim. Bana kalırsa, birdenbire ortaya çıkmıştı. Kopukluğun nerede olduğunu, benimki orada değilken onun kafasının nerede olduğunu nasıl göremediğimi merak ediyorum. Yakınından bile geçmiyordu. Ayrıca olabilecek en kötü zamanlamaydı.

Geriye dönüp düşündüğümde, işaretleri kaçırıp kaçırmadığımı, babama olanlara o kadar dalmıştım ki dikkatimi verip vermediğimi merak ediyorum, ama Ethan'ın benden bu kadar farklı bir yolda ilerlediği bir zamanı bir kez bile tespit edemiyorum.

Yıllar boyunca, Ethan ve benim garip bir ilişkimiz oldu, sanırım. İletişim kurduğum tek erkeklerden biriydi. Babam büyürken bana karşı çok korumacıydı. Kız okuluna gidiyordum. Utangaçtım ve oradaki kızlarla hiçbir zaman tam olarak uyum sağlayamadım ve kardeş okuldaki erkekler onlarla herhangi bir etkileşimimiz olduğunda bana asla iki kez bakmadılar.

Ama Ethan'a aşık olmuştum. Belki de benden büyük olduğu içindi. Belki de Silas dışında hayatımdaki tek erkek olduğu içindi, ki o asla bir erkek olmadı ve bu tamamen başka bir hikaye. Belki de her zaman bir arada olmamızdan kaynaklanıyordu. Ethan üniversiteye gittiğinde bile döndüğünde birlikte vakit geçiriyorduk. Belki de ailesini ziyaret ettiğinde daha kolay oluyordu, çünkü şehirden biraz uzakta yaşadığımız için etraftaki tek kız bendim. Ya da belki de ailesi onu biraz dürtüyordu.

Benden hoşlandığından bile emin değilim ve dürüst olmak gerekirse, büyürken ona olan tutkum bir yetişkine dönüştüğümde azaldı. Bana karşı hiçbir zaman kaba davranmamış olmasına rağmen, Ethan'da özellikle evdeyken bir gerginlik var. Babasıyla arasında öyle bir gerilim var ki, Ethan'ın bazen ondan biraz korkup korkmadığını, bazen de başka bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Daha karanlık bir şey.

Ama konudan sapıyorum.

Evlenme teklif ettiğinde ona hazır olmadığımı söyledim ama ben evet demeye hazır olmadığım gibi o da hayır cevabını kabul etmek istemedi.

Ben, bir korkak gibi, pes ettim. Yüzüğü aldım. Düşüneceğimi söyledim, oysa ona hayır demeyi erteliyordum. Silas'ın söylediği onca şeyden sonra beni terk etmesinden sadece dakikalar sonra teklifini kabul ettim. Tüm o şeyler beni sersemletmişti. Bu bir hataydı. Ethan'ın yüzüğünü asla kabul etmemeliydim.

Ama şimdi? Artık daha fazla erteleyemem. Ethan'a rol yapıp kendiliğinden geçmesini umamam. Eğer bunu şimdi durdurmazsam, bir duyuru olacak ve bundan kurtulmak her zamankinden daha zor olacak.

Ethan bugün geç saatlerde burada olacak ve birlikte Sinistral'e gideceğiz. Noel tatilini orada geçirmemiz gerekiyor. Tilkiler'in yıllık maskeli balosunda giyeceğim elbise dolabın kapısında asılı duruyor. Terzi dün gönderdi, son değişiklikler büyük etkinlik için tam zamanında tamamlandı.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Ne kadar mal olduğunu biliyorum. Mira elbisemi en sevdiği İtalyan tasarımcıdan seçti ve ben daha etkinliği radarıma almadan önce sipariş üzerine diktirdi. Sanırım oğlunun sosyal konumuna yakışacak bir şey giydiğimden emin olmak istedi. Benim zevklerim onunkilerden çok daha sade ve Ethan gibi o da saçım ve makyajım konusunda, yani halka nasıl görüldüğüm konusunda çok titiz.

Elbise göz kamaştırıcı, sağ uyluğum boyunca uzanan derin bir yırtmacı olan kıpkırmızı, yere kadar uzanan saten bir elbise. Maske

aslında kim olduğumu gizlemiyor, en iyi özelliklerimi vurguluyor. Mira da bu gece için değerli yakut gerdanlığını bana ödünç verecek. Bu gerçekten de zenginliklerini ve yenilenen konumlarını gösterecekleri bir gece. Bu yıl, yaşananlar ve Sly soruşturma altındayken son üç yıldır iptal ettikleri gerçeği göz önüne alındığında, önceki yıllardan daha önemli olabilir. Davanın sona ermesinden bu yana ilk olacak ve Tilkiler nişanımızı o zaman açıklayacaklar.

Minnettar olmalıyım, düşünüyorum, biliyorum ama bunu daha fazla yapamam. Bu gerçek değil. Ethan'a karşı hislerim olması gerektiği gibi değil. Bunu biliyorum. Uzun zamandır biliyordum. Geçen gün Silas'a yalan söyledim. Ethan'ı sevmiyorum. Hiç sevdim mi emin değilim.

Aklım beş yıl önceki baloya gitti. On yedi yaşındaydım, on sekizime girmeme aylar vardı. Ethan üniversiteye gitmişti. Okul başladığından beri beni görmemişti ve eve döndüğünde bir izlenim bırakmak istemiştim. Mira o zaman da elbisemi seçmeme yardım etmişti ve babam elbisemi pek beğenmemişti çünkü çok açık olduğunu düşünmüştü. Bana ipek bir şal giydirmişti, Mira bundan nefret etmişti ama ben aldırmamıştım. Dürüst olmak gerekirse, elbise benim rahat ettiğimden biraz daha düşük kesimliydi ama Mira Fox hayır demesi kolay bir kadın değil.

Burada bir düzen var. Tilkilerin hiçbirisi kolay kolay hayır cevabını kabul etmez.

O yıl Venedik'te özel bir dükkandan aldığım tam yüzlü, süslü bir maske takmıştım. Bir servete mal olmuştu ama Bayan Fox'un dergilerinden birinde görür görmez istediğimi anlamış ve para biriktirmiştim. Ama o gece şaşırın Ethan olmamıştı. Ben şaşırmıştım.

Silas Cruz partiye gelmişti. Davet edilmemişti ama maskeler sayesinde gizlice girmeyi başarmıştı ve bunu Tilkilerle uğraşmaktan başka bir nedenle yapmamıştı.

Silas'ı düşününce midem bulanıyor, aklım onun otelindeki geçen geceye gidiyor. Onu azarlamak için gitmişim. Gitmişim çünkü onu son gördüğümde hâlâ kızgındım, aşağılanmışım ve incinmişim. Ama olanlar benim onu azarlamam değildi. Tamamen başka bir şeye dönüşmüştü ve ne onu ne de onu düşünmeden edemiyorum.

O haklı. Bana dokunduğunda hissettiklerim Ethan'la ya da Ethan için hissettiklerimden tamamen farklı. Silas havai fişek ve ateş gibi, ikimizi de yakıp küle çevirecek kadar sıcak bir alev. Ethan'la ise daha başlamadan sönen bir şey.

Başımı sallıyorum, ayağa kalkıyorum ve pencereye gidiyorum. Alnımı serin cama dayayıp sokağa, gelip giden, son dakika Noel alışverişlerini yapan insanlara bakıyorum. Normal hayatlarını yaşıyorlar.

Ethan'a karşı hissettiğim şey sanırım arkadaşlık. Bizim gibi birlikte büyüyen iki çocuk. Gecenin bir yarısı uyanıp ona ulaşmaya çalıştığım kişi o değil. Midemi o kadar güçlü bir ağrıyla döndüren ve döndüren o değil, sanırım bu yüzden öleceğim.

Bunun bir ihanet olduğunu bildiğim için kendimden biraz nefret ediyorum. Ethan ona verdiğiinden daha iyisini hak ediyor ve bu gece, Sinistral'a gitmeden önce, ona yüzüğü geri vermeye kararlıyım. Bu sefer, hayır cevabını kabul etmeyen ben olacağım.

Kapı çaldı ve ben zıpladım. Daha öğlen bile olmamıştı. Ethan işten sonra beni alacaktı ama anahtarın kapıda olduğunu duyuyorum ve bir an sonra sesini duyuyorum. Kendi kendine içeri girmesi beni rahatsız ediyor. Ona hiç anahtar vermedim. Babası verdi ve daire Fox'lara ait olduğu için ondan anahtarı geri vermesini isteyebileceğimi hiç düşünmedim.

Canının istediği zaman içeri girmemesini istediğimde gözlerini devirdi ve bana evin sahibinin kim olduğunu hatırlattı. Şimdi ne zaman kapı zilini çalsan, sanki bunu gösteriş için yapıyormuş gibi sinirleniyor. Mesela

Her seferinde Foxes'a ne kadar borçlu olduğumu hatırlatıyor.

Oturma odasına girdiğimde Ethan'ı büyük bir kutu taşıırken buldum.

"İşte buradasın," diyor ve kapıyı ayağıyla kapatıyor. Hâlâ pijamalarımın içinde olmama şaşırmış görünüyor. "Geç mi başladın?"

Kutuyu tezgâhın üzerine koydu. Beni öpmek için geldiğinde yüzümü çeviriyorum, o da yanağımı öpüyor. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

"Geç saate kadar burada olmaman gerekiyordu," diyorum, kahve fincanımı lavaboya koyuyorum ve yıkarken sırtımı ona dönüyorum.

Kollarını arkamdan sarıyor ve sertleştiğimi hissettiğini biliyorum. Hissetmeli. Yanağımdan öpüyor. "Nişanlıma sürpriz yapamaz mıyım?"

"Elbette," diyorum, dönüp ellerimi kurulumak için kucağından çıkmadan önce gülümsemeye zorlayarak. "O da ne?"

"Davetiyeler."

Ah. Bakışları elime kayıyor ve yüzük parmağımı boş bulunca kaşlarını kaldırıyor. "Yüzüğün nerede, Phee?"

İşte başlıyoruz. İşte bu kadar. Bunu atlatmak zorundayım. Eğer başaramazsam... Bunu düşünmek istemiyorum.

"Seninle bunun hakkında konuşmak istiyorum," diyorum, kelimeleri zorlayarak, kahve dilimde ve midemde acı bir şekilde.

İfadesi değişiyor, sanki bir şekilde ne olacağını biliyormuş gibi gözleri kısılıyor. Kaşlarını kaldırır ve bekler.

"Bunu yapamam. Bunu yapamam. Üzgünüm." Kelimeleri aceleyle söylüyorum ve onlar çıkar çıkmaz kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Kalbim küt küt atıyor, terliyorum ve m i d e m d a h a az bulanmıyor ama kelimeler dökülüyor.

"Neden bahsediyorsun?" "Nişan. Evlilik-"

"Evet, o kısmı anladım ama sen neden bahsediyorsun?"

"Birbirimize aşık değiliz. Olsa olsa iyi arkadaşız."

"Eğer bir şey varsa? Aman Tanrım." Ellerini saçlarının arasından geçirip başını sallıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Arkamı dönüp yatak odasına giriyorum ve yatağın üzerine oturuyorum. Parmaklarımı gergin bir şekilde birbirine geçirip kendime nefes almamı söylüyorum. Yüzleşmekten nefret ederim. Hep nefret etmişimdir. Bunun beni kolay lokma yaptığını biliyorum ama hayatım boyunca, hatta küçükken bile, babam kızdığında ya da biri bana kızdığında durumu yumuşatmak için her şeyi yaptığımı hatırlıyorum. Her şey için özür diler, her şeyi kabul ederdim. Bu gerçekten bir korkağın özelliği. Bakın beni nereye getirdi.

Ethan beni yatak odasına kadar takip etti. "Phee? Bunu yapamazsın."

"Seninle evlenemem, Ethan."

"Bunu anlamak için harika bir zaman."

"Ve benimle evlenemezsin. İkimizin de istediği bu değil." Komodinden yüzüğü aldım ve ayağa kalktım. Yüzüğü ona uzattım.

"Ne istediğimi bilmiyorsun." Elimi itti.

"Bu bir sorun değil mi?" Ben soruyorum.

"Yorgunsun, hepsi bu. Şu haline bak." Gözlüklerimi yüzümden kaldırıyor. "Hiç uyuyor musun? Çok bitkin görünüyorsun."

"Çok yorgunum, ama bununla hiçbir ilgisi yok. Seninle evlenemem. Seni incitmek istemiyorum ama seni sevmiyorum Ethan. O şekilde değil. Özür dilerim."

Homurdanıyor. "Bu aşkla ilgili değil. Aşkla hiçbir ilgisi yok."

"Ne?" Şaşırmış bir şekilde sordum. Beklediğim yanıt bu değildi. Bu sözlerle onu inciteceğimden korkuyordum ama hiç de öyle görünmüyor.

Başını sallıyor. "Yok bir şey. Unut gitsin. Bak, yorgunsun" diyor. Elini benimkinin etrafına kapatıyor.

yüzüğü tutan.

"Hayır. Ne demek istiyorsun?"

"Yani çok şey yaşadın. Biliyorum. Anlıyorum. Hepsi bu kadar. Her şeyin stresi. Ve ben senin yanında olmam gerektiği gibi olamadım." Gülümsüyor ve elimi sıkıyor, sonra elimi açıyor, yüzüğü alıyor ve tekrar parmağıma takmaya çalışıyor.

"Hayır. Dur." Bileğimi sertçe kavradı. "Ethan, ciddiyim. Dur!" Göğsüne doğru itiyorum ve sadece patlamam onu şaşırttığı için kaçmayı başarıyorum. Bu onun alışık olduğu Phee değil.

Çenesi sıkılıyor, elleri yumruk oluyor ve bana doğru bir adım atıyor. "Phee." Gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes almaya zorluyor. "Artık çok geç," diyor başını sallayarak ve gözlerini açarak. "Ailem bunu bekliyordu. Yaptıkları onca şeyden, onca paradan sonra." Dairenin etrafını işaret ediyor. "Onlara böyle mi teşekkür edeceksin? Onları utandırarak mı?"

"Kendini duyuyor musun?"

Bana aptalmışım gibi bakıyor.

"Beni seviyor musun, Ethan?"

"Hadi ama. Saçmalama." Bana doğru bir adım atıyor ama ben geri çekiliyorum, aramızdaki mesafeyi korumak için ellerimi uzatıyorum.

"Öyle mi?"

"İstediyimi biliyorsun."

"Üzgünüm, Ethan. Özür dilerim. Bunu daha önce yapacak cesaretim olmalıydı. Yüzüğü asla kabul etmemeliydim."

Telefonu bir mesajla alıyor ve okumak için cebinden çıkarıyor. "Annem arıyor. Yolda olup olmadığımızı bilmek istiyor. Kar fırtınası yaklaşıyormuş," diyor ve bir şeyler yazmaya başlıyor.

"Sanırım gitmesem daha iyi olacak."

Cevabını bitirir ve telefonu cebine geri koyar. "Hayır. Hayır, bu işe yaramaz. Bunun hakkında konuşacağız. Konuşuruz."

Parti önemlidir, bunu biliyorsun. Babanın yaptıklarını ve bunun babama neye mal olduğunu düşünürsek, belki bir kez olsun onun yanında olabilirsin. Sadece bir kez. Bu geceyi ona ver."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

"Sadece yüzünü göster Phee ve galada hiçbir şey duyurmak zorunda kalmayalım. Ailemle konuşacağım. Ve konuşacağız, sen ve ben. Söz veriyorum. Tamam mı? Konuştuktan sonra benimle evlenmek istemediğini söylersen anlarım. Bana bunu verebilir misin, bebeğim?" Yaklaşıyor, kollarını bana doluyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor. "Benim, Phee. Sadece benim."

"Nişan iptal oldu. Bunu anlıyorsunuz."

"Konuşacağız. Söz veriyorum. Konuşacağız." Yüzüğü cebine sokar. "Git hazırlan. Gel hadi. Yukarı çıkmalıyız."

İçimi çekiyorum, ondan uzaklaşma ihtiyacı duyuyorum ve başımı sallıyorum, neye baş salladığımdan emin değilim, bunun tam olarak bitmediğini biliyorum. Beni durdurduğunda banyoya doğru yürüyordum.

"Bu arada, evinizi kimin aldığını öğrendim."

"Yaptın mı? Nasıl ve kim?" Sormak için döndüm. Alıcı çok fazla ödeme yapmıştı ve kimliğinin gizli kalmasında ısrar ediyordu, bu garipti.

"Babama söylediğimi söyleme, ama bizim için satın almak istediklerini biliyorsun, değil mi? En azından babam denedi. Bir düğün hediyesi olabilirdi."

"Ne?" Hiçbir fikrim yoktu.

"Sanırım artık bir önemi yok. Sadece senin için önemli olduğunu biliyordu. Bir keresinde çocuklarının orada olmasını istediğini söylemiştin, hatırladın mı?"

"Sly'ın bunu yaptığını fark etmemiştim."

"Yine de denedi. Ve evet, babamın senin için yaptıkları hakkında bilmediğin çok şey var."

Bunu görebiliyorum. Görüyorum.

"Yine de teklifini aştı. Kim olduğunu asla tahmin edemezsin." Ben daha ne olduğunu anlayamadan devam etti: "Siktiğimin Silas Cruz'u."

"Silas?" Şaşkınlıkla sordum.

"Artık biraz para kazandığına göre, sanırım bunu göstermek istiyor. Umarım buraya taşınmayı planlamıyordur. Ailemin onu komşu olarak isteyeceğini sanmıyorum."

"Bunu neden yapsın ki?" Yüksek sesle soruyorum ama aslında Ethan'a yönelttiğim bir soru değil bu.

"Bizimle dalga geçmek için," diye cevap veriyor. "Emin misin Ethan? Hiç mantıklı değil." Başını sallıyor.

Silas'ın evi neden istediğini hayal bile edemiyorum, onca anı varken neden Sinistral'e geri taşınısın ki?

"Sanırım düşününce pek de şaşırmadım. O bir pislik. Yemin ederim hâlâ sana karşı bir şeyler hissediyor. Yarın gece ondan uzak dur."

"Orada olacak mı?"

"Her zaman benim olan her şeyi istemişimdir," diyor, bana doğru geliyor ve sanki son birkaç dakika hiç yaşanmamış gibi kollarını bana doluyor. Başını sallıyor ve beni serbest bırakıyor. Az önce sesimdeki paniği duyduğundan bile emin değilim. "Her neyse, git hazırlan. Annem oraya gitmem için başımın etini yiyor, gitsek iyi olacak."

SILAS

I Kiraladığım SUV'u Fox malikanesinin sadece tepesinin görüldüğü çıkmaz sokağa sürdüm. dikilmiş. Gösterişli Puştlar. İşte bu. değil Ama benim hedefim. Bu küçük ev Hart'lar. En azından birkaç gün daha.

Para el değiştirmemiş olsa bile, bir rakam üzerinde anlaşmaya varıldığında ve evraklar tamamlandığında haneye tecavüz sayılır mı? Bu geceki amacım için önemli değil. İçeri girmeliyim çünkü zamanın tükenmekte olduğunu hissediyorum.

Dün gece Tilkilerle yaptığım görüşmeyi düşünüyorum. Düşmanları olan bana para için geldiklerinde bile hala ne kadar kibirliler. Onları yalvartmalıydım ama kendime amacımın bu olmadığını hatırlatıyorum. Benim oyunum uzun bir oyun. Sonunda son gülen ben olmak için şimdi ne gerekiyorsa yutacağım.

Ama para için bana gelmek zorunda kalmanın kibirli, kendini beğenmiş Sly'ın egosunu incittiğini biliyorum.

Babam kendi kendini yetiştirmiş bir adamdır. Parası geldiği gibi yeni ve bir o kadar da kirli.

Yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Sly'ın tek çocuğu olması belki de başkalarıyla iyi geçinememesini açıklıyor. Annesi, tabii ki hiç tanışmadığım büyükannem, Boston'da yağlı bir lokantada garsonluk yaparken, dev gibi bir adam olan babası hayatı boyunca inşaatlarda çalışmış. İkisi de çok çalışkandı. Birlikte iki yakalarını bir araya getirmişler, nankör oğullarına ellerinden gelenin en iyisini yapmışlar ve ikisi de elli beş yaşına gelmeden mezara kadar çalışmışlar.

Babam fiziksel olarak annesine çekmiş ve sanırım herkesi şaşırtacak şekilde, sayılar konusunda oldukça erken keşfedilen bir yeteneği varmış. Bu yetenek onu prestijli bir yatılı erkek okuluna burslu olarak sokmuş. Bu yetenek ve anne tarafından Kolombiyalı olması. Babası Orta Batı'da beyaz, işçi sınıfı bir aileden geliyordu. Sanırım geçmişini avantaja çevirip burs kazandığı için Sly'ı gerçekten suçlamıyorum. Eğer bir bursa ihtiyacım olsaydı ben de ilerlemek için aynısını yapabilirdim. Sly eğitim masraflarını karşıladığı için ondan mümkün olduğunca çok para koparmak isterdim.

Gerçi beni rahatsız eden o bursu nasıl aldığı değil. Daha sonra yaptıkları, bir gün nasıl bir adam olacağını gösteriyor. Bir Ivy League üniversitesinden mezun olduktan sonra artık ona hizmet etmediğinde, mirasının daha az beyaz olan kısmından uzaklaştı. Gerçi belki de bu adil değil çünkü gerçekten de liseyi bitirir bitirmez her iki ebeveyniyle de bağlarını kopardı.

Sly her zaman zekiydi, hesaplıydı, hatta kurnazdı. Belki de ailesini tamamen unutmamıştı çünkü babasının çalıştığı inşaat şirketinin sahibi olan bir emlak müteahhidi için çalışıyordu. İlk başlarda yavaş yavaş yükseldi, bunu biliyorum çünkü yıllarca onun kariyer yolunu araştırdım.

Sonra, otuzlu yaşlarının ortasındaiken, bum! Zirveye fırladı, yönetimin çoğunu değiştirdi

Oraya vardığında.

Bunu nasıl yaptığını biliyorum, ancak elimde kanıt yok çünkü kimse konuşmayacak elbette. Ne de olsa şantajın doğasında bu var.

Babam sırları biriktirirdi. Kulakları her zaman açıktı ve bir adamı diğerinden sonra diğerini devirmek için doğru zaman gelene kadar güven içinde söylenen fısıltılı sözleri sakladı.

Yani evet, kirli para.

Nasıl çalıştığımı bildiğine dair yorum yaptığında - sonuçta o benim babam - neye atıfta bulunduğunu biliyorum. Şu anda Emerald Cross Ventures olarak adlandırılan ticari gayrimenkul geliştirme firmasının zirvesine tırmanışım -evet, baba gibi oğul gibi, neredeyse-birkaç yıl sürdü. Geldiğim yere ulaşmak için kimseyi yok etmedim.

En azından bunu hak etmeyen hiç kimse. Ben babamdan daha ayrımcıydım ama benzerlikler olduğunu da kabul ediyorum.

Yani bazı açılardan haklı. Ben de onun gibiyim. Sayılar konusundaki yeteneğini de miras aldım. İş ve finans için. Anlaşma için.

Ethan'da bundan zerre kadar yok. Acaba bu Sly'yı rahatsız ediyor mu? Etmeli. Kabul edilen oğlu aslında bir aptal. Sadece ismiyle ve mirasıyla ilerleyebilecek -ki bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, çok fazla olmayacak. Ethan, güvenini insanüstü bir hızla tüketerek bana istemeden de olsa yardım ediyor. Bunun için Mira'yı suçluyorum. Ethan'ı şımarttı, ki bu da babamla hemfikir olduğumuz bir başka konu.

Ethan'a kalsa, ömrü boyunca aileyi iflas ettireceğini tahmin ediyorum. Ama bunu bekleyemem. Sullivan Fox benim hedefim. Ethan sadece bir bonus.

Sly'ın ihtiyacı olan ve benim cömertçe sağladığım kredi, iflasın eşiğindeki bir firmaya kan enjekte etti. Eğer ben devreye girmeseydim, doğal yollardan yok olabilirlerdi, ama bunun ne anlamı olurdu ki? Sly'ın bilmesini istiyorum ki

Tabutuna çivi yi çakan benim. Her zaman vermekten çok mutlu olduğu o sonuçları hissetmesini istiyorum.

Hart'ın yıllar içinde inşa ettiğı şey, aynı zamanda iyi yapmayı başardığı sağlam ve kazançlı bir işti. Hart'la ilgili dönüp dolaşıp geldiğim şeylerden biri de bu, kurtarıcı bir lütuf. Horatio Hart köklerini asla unutmadı. Onlarla gurur duyuyordu.

Sly Fox, Hart'la aynı geçmişten gelmesine rağmen, tam tersiydi - kendinden uzaklaşıyor, o parçasından nefret ediyordu.

Hart'a ve birkaç ay sonra da Fox'a karşı zimmete para geçirme suçlamasında bulunulduğunda, bu Hart'ın mali durumunu mahvetti. Sly'ın ortak girişimin yanı sıra başka işleri de vardı, bu yüzden adını lekelese de onu yok etmedi. Ancak finansal olarak zarar gördü, bu yüzden de kötü basının ardından hiçbir banka ona dokunmak istemezken benim ona sunabildiğim nakit paraya ihtiyacı vardı.

Hart'ların evinin garaj yoluna dönüp uzun yokuşu çıkıyorum ve kiraladığım cipi gözden uzak bir yere park ediyorum. Her ne kadar Tilkiler gala için çoktan ayrılmış olsalar da, kimsenin beni görme ihtimalini göze almak istemiyorum. Ne de olsa haneye tecavüz ediyorum.

Hava buz gibi. Smokin giydim ama ceketimi giymeye zahmet etmedim. Burada o kadar uzun kalmayacağım. Verandaya doğru ilerliyorum, Hart'lar burada yaşarken buranın ne kadar rahat olduğunu hatırlıyorum. Şimdi köşelerde molozlar birikmiş ve burada bırakılan tek sandalye rüzgârda devrilmiş. Arka girişi kullanmayı tercih ederdim ama anahtarın bulunduğu kilitli kutu ön kapıda asılı olduğu için buradayım. Nigella'nın emlakçıdan aldığı kodu giriyorum ve kutu açılıyor. İçeriden anahtarı alıyorum ve ön kapıyı açmak için kilide sokuyorum. İçeri girdikten sonra kapıyı arkamdan kapatıyorum ve anahtarı cebime atıyorum.

Ev karanlık. Çıplak pencerelerden içeri süzülen ay ışığına minnettarım.

Yerde. Kutular üst üste yığılmış, halılar rulo yapılmış, yasal masrafları karşılamak için satılmayan mobilyalar taşınma battaniyelerine sarılmış. Oturma odasında yürürken bir kayıp hissi, bir hayatın geçip gittiğini hissediyorum. Silinen bir geçmiş. Acaba Ophelia da bunu gördüğünde böyle mi hissetti, çünkü eminim nakliyeciler geldiğinden beri buradaydı. Uzak kalmasına imkan yok.

Önce merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Burada altı yatak odası var. Fox'ların evi eskiden buranın aynasıydı ama inşa ettikleri ucubenin içinde eski evi asla tanıyamazdınız. Bu evin bir zamanlar onlarınkinin asla sahip olamayacağı bir sıcaklığı vardı.

Yandaki kulübeye taşındığım günü hatırlayarak doğrudan Ophelia'nın yatak odasına gidiyorum.

Garip bir şekilde, taşınan kutulardan birinin üzerinde duran dürbünü gözüme kestiriyorum. Onları alıp bu kış mevsiminde, unutulmuş bahçede rüzgârda titreyen ağaçlara bakıyorum. Yandaki evin çoraklığına bakıyorum. Bu boş evden daha boş geliyor. Her zaman böyle olmamıştı ve şimdi burada olduğum için, her zaman istediğim şeye sahip olmaya bu kadar yakın olduğum için böyle hissedeceğimi düşünmemiştim.

Dün geceki toplantı da beklediğimden farklı geçmişti. Sly Fox'un devrilmesinde atılan bu önemli adımda ne sevinç ne de coşku vardı. Bunun için Sly'yı suçlamak isteyen mantıksız bir yanım var, bunu bile benden çaldığı için. Başka seçeneği olsaydı kendi çöküşüne ortak olmazdı.

Kendimi toparlamam gerek. Neredeyse geldim, neredeyse son hedefime ulaştım. Tilkilerin yok edilmesi yakın ve odaklanmam gerekiyor çünkü Sullivan Tilki keskin ve kurnaz bir adam. Zayıf noktaları izliyor olacak ve gördüğü her açıktan yararlanacak. Dikkatli olmazsam Ophelia Hart'a olan ilgim bir zayıflık haline gelebilir.

Bir bulutun ardında kaybolan ay yeniden ortaya çıkıyor. Penceredeki yansımamı yakalıyorum. Çok uzun zamandır smokin giymemişim. Annem eskiden

Bir hayır kurumuna ya da etkinliğe katılmak için giyinip süslenmemiz. Sonunda varmamız gereken yer asla orası değildi ve bundan keyif aldığımı biliyorum. Bazen neredeyse başı dönüyordu. Hayatının sonuna kadar bunları hiç yaşayamadı ve bunun için üzgünüm. Keşke yaşamının tadını çıkarmak için daha fazla zamanı olsaydı.

Annemin hediyesi olan Rolex'imin saatini kontrol ettim, şimdiye kadar aldığı en abartılı şeydi. Esmerelda Cruz gibi değildi ve kutuyu açtığımda yüzümdeki şaşkınlığı görünce, o kendine h a s tarzıyla gülümsedi. Vereceği bir hayat dersi vardı ve tam da yazının üzerindeydi.

Zaman her şeyi ne kadar değiştirirse değiştirsin, kim olduğunuzu asla unutmayın.

Konuşmamızı hâlâ hatırlıyorum.

"Nereye gidersen git, asla unutma Silas. Zaman çabuk geçer ve kendini unutmak kolaydır. Gerçekten ihtiyacı olanlarla ilgilenmeyi unutmak, özellikle de bu kadar çok şeye sahipken."

"Anne, çok çalışıyorum."

"Biliyorum, sevgilim. Biliyorum. Ama hayat sonsuza kadar sürmez. Kendini kaybetme."

O zaman hasta olduğunu biliyordu. Sadece bana henüz söylememiştii. *"Bir sabah uyandığında Hayatını önemsiz şeylerle harcadığını fark et."* Dürbünü koltuğa bırakıyorum ve yansıma arkamı dönüyorum.

Bunun önemli olmadığını düşünür müydü? Tilkilerden intikam almamın? Evet, düşünürdü. Düşünecekti. Ama Ophelia'nın eski, buz gibi yatak odasından çıkıp elimdeki işe koyulurken kendimi bir gerçekle teselli ediyorum. Hâlâ yapmam gereken bir gala var.

katılmak, sonuçta.

İşler değişti. Bu artık sadece intikamla ilgili değil. Ophelia'yı onlardan korumamı isterdi.

Ophelia onlar gibi değil. O masum. Bunu artık biliyorum. Amaçlar araçları haklı çıkaracaktır.

Döşeme tahtaları gıcırdayan bu evde kutuların arasında dolaşırken kendime bunu söylüyorum. Bütün odalara girmedim. Asıl yapmaya geldiğim şeyi yapmadan önce onunkini görmek istedim.

Merdivenlerden aşağı iniyorum ve ön pencereden, ön bahçede hâlâ duran SOLD tabelasını görüyorum. Hart'ın çalışma odasına doğru yürüyorum.

Yan eve taşındıktan birkaç yıl sonra Fox'ların evine bir zarf gelmişti. Annem genellikle postaları ayırırdı ama postacı geldiğinde Sly da orada duruyordu. Sly'ın zarfın ön yüzünü okuduğunu ve açtığını, aynı odada pencereyi düzeltirken bile sanki görünmezmişim gibi beni tamamen görmezden geldiğini hatırlıyorum.

İçinde ne varsa çıkardı ve yüzüne geniş bir gülümseme yayılmadan önce nefesini içine çekişini hala hatırlıyorum. Ofisine girmiş ve içinde ne varsa her sayfanın fotoğrafını çekerken kapıyı açık bırakmıştı. Kibirli bir hareketti ama ona göre değildi. Sonra hepsini zarfa geri koymuş ve bana seslenmişti, yüzündeki ifade yakalanmış birininki gibi değil, neredeyse bir memnuniyet ifadesiydi. Ya da daha karanlık bir şey.

"Bunu Hart'lara götür. Doğrudan Horatio'ya verdiğinden emin ol. Başka kimseye değil, anladın mı?"

Zarfi ondan aldım, ön yüzüne baktım ve adres Fox'un adresi olmasına rağmen Horatio'ya gönderildiğini gördüm.

"Açtın mı?"

"Kazara," dedi tüm dişlerini gösteren o sırıtışıyla. "Ona haber verirsin, değil mi?"

Ses tonunda tüylerimi diken diken eden bir şey vardı. Ama o sadece ofisine döndü ve kapıyı yüzüme kapattı. Zarfi götürdüm ve Hart'ların kapısını çaldım. Kapıyı Ophelia açmıştı ve eğer arayan Tonia olsaydı, beni doğruca Hart'ın çalışma odasına götürüp kapıyı çalmadan açacağını sanmıyorum. I

Acaba babasını dizlerinin üzerinde bir şeylerle uğraşırken görmeyi tuhaf bulmuş muydu, ama Ophelia kapıyı açtığında babasının suçlu bir adam gibi görüldüğünü fark etti.

Gözüme takıldı, ne yaptığını gördüğümü biliyordu ama yüz hatlarını çabucak düzeltti. Halıyı düzeltti ve ayağı kalktı, kahve dökmekle ilgili bir bahane mırıldanırken Ophelia okulla ilgili saçma sapan bir hikâyeyle anı doldurdu.

Hart bana döndü ve zarfı ona uzattığımda önce zarfa, sonra da bana baktı.

"Fox yanlışlıkla açtığını bilmeni istedi," dedim, kulağı nasıl geldiğini çok iyi biliyordum. O zamanlar, bana kalırsa, Horatio Hart ve Sly Fox'un, birinin diğ erinden daha iyi olabilmesi için çok fazla ortak noktası vardı.

Horatio'nun yüzünün rengini nasıl kaybettiğini hâlâ hatırlıyorum. Ophelia'nın bir tabureye tırmanıp Tonia'yla gevezelik ettiği mutfağı nasıl baktığını. Horatio kapıyı kapatıp bu kez arkasından kilitlemeden önce bana teşekkür bile etmedi.

Geriye dönüp baktığımda, Horatio ve Sly arasındaki ilişkinin o zamana kadar gergin olduğunu görüyorum.

Şimdi o ofise girdiğimde masanın yerinde yeller esiyor. Antika bir masaydı ve sanırım en azından bir kısmı, maaşına değmeyen avukatı için ödenmişti. Halı rulo yapılmış ve bir köşede duruyor. Hart'ın tam olarak onu yakaladığımız sırada bulunduğu yeri hatırlıyorum ve diz çöktüğümde telefonumu çıkarıp el fenerini açarak döşeme tahtalarına yakından bakıyorum. Parmaklarımı eski ahşabın üzerinde gezdiriyor, pürüzlü dokusunu hissediyorum. Çok güzel, eski döşemeler. Birkaç dakikamı alıyor ama noktayı buluyorum çünkü döşeme tahtalarından birinin bir kısmı hasar görmüş, ancak bu kadar yakından bakarsanız görebileceğiniz bir şey. İki tahta arasında ahşabın daha hafif olduğu çok ince bir boşluk var.

Anahtarlarımı çıkarmak için cebime uzandım. Anahtarlığında bir İsviçre çakısı var. Küçük tırnak törpüsünü çeviriyorum

ve çukurun içine kaydırđıyorum. Neredeyse mükemmel bir şekilde oturuyor ve biraz uğraşarak tahtayı kaldırđıyorum. Ve orada, altına gizlenmiş bir kilit kutusu var.

OPHELIA

Ebeni dans pistinde döndürmekten daha iyi. Yüzü taş kesilmişti ve bütün gece benimle iki kelime bile konuşmadı.

Gala Sinistral'in büyük balo salonunda düzenleniyor. Foxes'un etkinliği düzenlediği ilk birkaç yılı hatırlıyorum. O zamanlar, evlerinde ağırlayacakları kadar küçüktü. Ancak konuk listesi katlanarak büyüdü ve Sinistral balo salonu artık herkesi ağırlamak için dolup taşıyor.

Nişanımızı bozmam hakkında bir daha konuşmadık ve ailesi de bana bu konuda hiçbir şey söylemedi. Gerçi onlara söylediğini biliyorum. Bay Fox'un çalışma odasından gelen bağırıışları duydum ve Ethan o zamandan beri bana daha soğuk davranıyor. Mira da öyle. Bay Fox'un kasabada bir toplantısı vardı, bu yüzden onu henüz görmedim. Onunla karşılaşmak için de acelem yok.

Yine de bir otelde kalmayı önerdiğimde Ethan açıkça karşı çıktı ve kendime savaşlarımı seçtiğimi söyledim. Bu gece bittikten sonra Boston'a döneceğim. Daireyi toparlayıp sonraki adımlarımı o zaman belirleyeceğim.

Ethan'ın omzunun üzerinden maskeli yüzleri tarıyorum. Eskiden maskeleri severdim. İlk başta, neden olduğundan emin değilken

Ethan bana annesinin Noel'de gerçekleşmese de her yıl düzenlenen bir Venedik geleneği olan Karnaval'a nasıl aşık olduğunu anlatmıştı. Bir sarayda düzenlenen seçkin bir galaya katılmış ve aynı zenginlik ve Avrupa entrikası duygusunu Sinistral'e de taşımak istemişti.

Ethan belimi sıkıyor, beni beklediğimden biraz daha sıkı kendine çekiyor.

Yüzünün yarısını kaplayan maskenin ardından gözleriyle karşılaşınca irkiliyorum.

"En azından burada olmak istiyormuş gibi davranmaya çalış. Bunu yapabilir misin?"

"Burada olmak istemiyorum Ethan. Sana söyledim-" "Onu mu arıyorsunuz?"

"Hayır. Neden olayım ki?"

"Doğru. Az önce kendini ele verdin, biliyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun?" Bileğimi kavrayışını değiştirip topuğunun üzerinde dönerek bizi bara doğru götürürken soruyorum.

Homurdanıyor ve bana olan bağlılığını gevşetmiyor. "Kimden bahsettiğimi bile sormadın." Sözlerinde kendine has bir şiddet var. Bu Ethan'ın bilmediğim bir yönü, tam olarak değil, her ne kadar bazı anlarını görmüş olsam da. "Bir viski ve bir cin tonik. Bara vardığımızda barmene viskiyi double yapmasını söylüyor.

Sonunda gitmeme izin verdiğinde ona "Dublöre ihtiyacın olduğunu sanmıyorum," diyorum ve bileğimi ovuyorum.

"Gerçekten mi? Az önce Sullivan Fox'a nişanın bozulduğunu söyleyen sen değilsin. Yani evet, üçlü çektirmeme aldırma."

Dilimi ısıtıyorum. Babasına söylemenin kolay bir iş olmadığına eminim.

Yanından geçen birine gülümsemeye çalışıyor. Kendi içkisini alıyor ama benimkini barda bırakıyor. Uzanıp bir yudum aldım. Belki de double istemeliydim.

Bakışlarını bana çeviriyor ve boynumdaki ağır yakut gerdanlığa indiriyor.

"Bu bir albatros," diye mırıldandı. Onu doğru duyduğumdan emin değilim ama gerdanlığı işaret ederek devam ediyor. "Para ve statü için yaptığımız şeyler. Peki ne için?" Viskisini yudumluyor. "Eminim annem bunu sana ödünç verirken pek heyecanlanmamıştır."

Dürüst olmak gerekirse, boynumu kesiyormuş gibi hissediyorum ve etrafımızı çevreleyen duvarlara monte edilmiş çok sayıda aynadan birinde kendime bir göz attığımda, tek düşünebildiğim Mavi Sakal ve yakut gerdanlığı genç karısına hediye ettiği. Neyin habercisi olduğunu.

Ethan titreyişimi izliyor. Başını iki yana sallıyor. "Bu gece beni utandırma, Phee."

"Seni utandırmak mı?"

"Onunla birlikte. Onu aradığını biliyorum. Ben aptal değilim."

"Saçmalama."

"Ciddiyim. Seni uyarıyorum-"

"Beni uyarıyor musun?" Kaşlarımın saç çizgimin içinde kaybolduğunu hayal edebiliyorum.

"Sadece yapma."

"Ailen Silas'ı neden davet etsin ki? Onun hakkında ne hissettiğin bir sır değil."

"Bize tam olarak bir seçenek sunmadı." "Ne demek istiyorsun?"

"Yok bir şey," diyor, tam o sırada bir çift ve yaşlı bir adam bize yaklaşıyor. Yaşlı adamı tanıdım, Bay Bennett'i severim. Tilkiler'in iş ortaklarından biri. Kadın da tanıdık geliyor. Onlar bize katılırken Ethan'ın nasıl doğrulduğunu ve boğazını temizlediğini fark ediyorum.

Bay Bennett, "İşte o anın çifti," diyor.

Gülümsemeye zorladım. Foxes duyuru haberini sızdırmış mıydı?

"Ethan. Uzun zaman oldu," diyor kadın ve ona sarılmak için eğiliyor, göğüslerini onun göğsüne bastırıyor ve her bir yanağını öpüyor.

"Anya," diyor bana bakarak. "Burada olduğunu fark etmemiştim."

Anya. Şimdi onu tanıyorum. Aslında arkadaştan da öteydiler. İlişkileri liseye kadar uzanıyor. Ben ikinci sınıftayken o son sınıftaydı. Yıllar önce aynı etkinlikte Ethan'ı öpüşürken gördüğüm kadın da oydu. Ben on yedi, neredeyse on sekiz yaşındaydım ve Ethan on dokuz yaşındaydı.

Bay ve Bayan Fox'un bu kadına açıkça ilgi duyduğu halde bizi neden bir araya getirmeye devam ettiklerini merak etmemin nedenlerinden biri de buydu. O zamanlar bile bunun beni düşündüğüm kadar rahatsız etmediğini hatırlıyorum.

"Bunu kaçıramazdım. Büyükbabam bize bu gece nişanlanacağınızı açıklayacağınızı söylediğinde uzak kalamadım."

Bakışlarım Ethan'a kayıyor ama o görmezden geliyor.

"Phee, Anya'yı hatırladın mı?" dedi elini Anya'nın beline koyarak. Birkaç yıl önce tanışmıştık.

Anya elini uzatıyor. Elim gevşek ve parmaklarımı zar zor kavırıyor. "Seni tekrar görmek güzel, Anya."

"Seni görmek harika, Phee," diyor ve ben onun harika kelimesini kullanmasına şaşıyorum. Hiç de öyle değil. Ama gülümsüyorum. "Kardeşim Alec'le hiç tanışmadın, değil mi?"

"Hayır. Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum el sıkışırken.

"Şimdi şu büyük duyuruya gelelim," diyor Bay Bennett bana. "Sly bana bir süredir bunu bir sır olarak sakladığını söyledi. Çok yaramazca."

"Olmayacak-"

Ethan keser Ben kapalı. "Verilen hepsi Bu oldu Phee'nin babasıyla birlikte çok az seçeneğimiz olduğunu anlayabilirsiniz."

"Elbette. Bunların hepsi üzücü olaylar. Ama siz bu işe dahil değilsiniz ve neden mutlu olmayasınız ki?"

"Bay Bennett, nasılsınız?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Her şey yolunda canım. Şimdi, karım müstakbel kayınvalidenle dedikodu yapmakla meşgulken, ben de bir dans edebilir miyim? Sakıncası yok, değil mi Ethan?"

"Tabii ki hayır," diyor Ethan, sesi rahatlamış gibi çıkıyor.

Ethan'dan uzakta olduğum için minnettarım. Beni dans pistine götüren Bay Bennett'in koluna giriyorum ve orkestra bir vals çalarken kibarca sohbet ediyoruz.

"Ayaklarınız yere sağlam basıyor, Bay Bennett."

"Senin gibi bir dans partneriyle çok kolay, Phee."

Odada Silas'ı aramamaya çalışıyorum. Ortaya çıkmayacaktır. Neden yapsın ki?

Gerçi eskiden partilere gizlice girerdi. Katıldığım her yıl, onu kalabalığa kolayca karışabileceği mütevazı bir maskenin arkasında gördüm. Sanırım bunu sadece yapabildiğini göstermek için yapıyordu. Onu her yakaladığımda bana göz kırpar ve kalabalığın içinde kaybolurdu. Bunu komik bulurdum ama kimseye bahsetmezdim, babama bile.

Son balo suçlamaların yapılmasından hemen önce gerçekleşmişti. Mira'nın söylediğine göre Tilkiler o zamandan beri parti vermeyi bırakmışlar. O partide Ethan tatil için üniversiteden eve gelmişti. Ben de lise son sınıftaydım. Tilkiler Ethan ve benim partiye çift olarak katılacağımızı varsaymışlardı. Ne Bay ne de Bayan Fox ikimize de sormadı. Ya da en azından bana sormadılar. Belki Ethan'a sormuşlardır. O zamana kadar babamla Bay Fox arasında ipler gerilmişti ve olaydan sadece birkaç hafta sonra olacaklar hakkında ne kadar bilgisi olduğunu merak ediyorum.

Bay Bennett konuşuyor ama ben sadece yarım yamalak dinliyorum, arada bir başımı sallıyorum. Adımları duraksayıp döndüğünde düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. Biri omzuna dokunuyor.

"Araya girebilir miyim?"

Kalbim karnıma doğru düşüyor. Bay Bennett'ten bir baş daha uzun duran, onu zar zor içine alan bir smokin giymiş adama bakıyorum - ne kadar zarif olursa olsun, altındaki adamı gizleyemiyor. Onun kibarlığını. Ham vahşiliğini.

Silas Cruz.

Buraya girdiğimden beri aradığım adam.

Nefret etmek istediğim ama bir pervanenin ateşe çekilmesi gibi çekildiğim kötü adam.

Bu andan çok önce beni izlediğini ve fırsatını kolladığını hissediyorum.

"Bunun an meselesi olduğunu biliyordum," diyor Bay Bennett, Silas'a göz kırparak. Karşılık olarak bir gülümseme bile almıyor. Silas'ın turkuaz gözleri benimkilere kilitlenmiş. Bay Bennett'i neredeyse hiç fark etmiyor ve bilinçli bile olmadığı hissine kapılıyorum. Bir an sonra, bir adamdan diğerine teslim ediliyorum, Silas'ın sert göğsüne bastırılıyorum, eli sırtımın çıplak teninde bir marka, diğeri sıcak ve nasırlı benimkini yutuyor.

Elimi omzuna koymak için kaldırdığımda parmaklarım ceketinin altında kaskatı duran pazusunu sıyrıyor. Aramızda bir elektrik var, elektrikli bir şey. Aynı anda hem yanlış hem de doğru bir şey. Bu adam tarafından tutulmak istiyorum. Kollarının beni sarmasını istiyorum. Ve şimdi o kolların arasındayken, kendi duygularımın ikiliği ile mücadele ediyorum. İstediğim ve istemem gereken şeyler birbirinden çok farklı.

"Bu Ethan'ın birkaç yıl önce öpüştüğü kız değil mi?" diye soruyor, herhangi bir selamlama zahmetine girmeden. Sanırım kibarca konuşmayı geçtik, eğer konuştuksak bile. "Bana öyle geliyor ki sevişmeye terfi etmişler," diyor kaba bir şekilde ve kıllarımı diken diken ediyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum ama maskemin altından onları görebileceğini sanmıyorum.

"Ve bunu burada geçirdiğiniz dakikalar içinde görebiliyor musunuz?" diye sordum. Her zaman savaşa hazır gelir ve onu suçlayabilir miyim? I

Ethan ve Anya'ya bakıyor ve bir bakıma Silas'ın haklı olduğunu umuyorum.

"Dahi olmaya gerek yok. Yani, şunlara bir bakın."

"Eğer sen çalışıyor için incinmiş Ben, o olmaz İş. I umurumda değil-"

"İşte tatlım, sorun da tam burada. Umurunda değil."

"Bitirmeme izin vermedin. Ne düşündüğün umurumda değil." Şaşırması görünüyor ve cevap vermesi biraz zaman alıyor.

"Sen öyle diyorsan." Ethan ve Anya görüş alanından çıksın diye beni döndürüyor. "Beni aradığını gördüm. Bu çok hoştu." Ses tonundaki alaycılığı fark etmedim.

"Kafam karıştı. Seni son gördüğümde gitmemi istememiştin. Şimdi ise benimle oyun oynuyorsun. Yemin ederim bana kamçı etkisi yapıyorsun, Silas." Onun elinden kurtulmaya çalışarak soruyorum çünkü ona karşı hissettiklerim, onun kollarında olmanın doğruluğu ne olursa olsun, bu adam beni hiç olmadığı kadar derimden yakalayabiliyor.

"Seninle oynamıyorum."

"Doğru. Bu arada seni aramıyordum."

"Birbirimize yalan söylemeyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Hiçbir konuda anlaşamadık. Burada ne işin var Silas?"

"Büyük gecende seni görmeye geldim, Barbie."

"Beni kışkırtmaktan hastalıklı bir zevk mi alıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Seni kızdırmak çok kolay." Silas kıkırdıyor ama ruh hali ciddi. Ağır.

Bu şakalaşma bir rol. Ben onun derisinin altına giriyorum, tıpkı onun benimkinin altına girdiği gibi.

"Gerçekten evimizi satın aldın mı?" Ben sordum.

"Konuyu ben mi açtım?" diye karşı çıkıyor, odayı inceliyor, bakışları omzumun üzerinden bir yere takılıyor. Arkama dönüp baktığımda göz göze geldiği kişinin Bay Fox olduğunu görüyorum. Titriyorum ve Silas bana bakıyor. Titrediğimi hissettiğine eminim.

"Buna değer mi?"

Ben soruyorum. "Ne?"

"Buraya sadece onu kızdırmak için mi geliyorsun?"

"Sana söylemiştim. Büyük anını görmeye geldim."

"O zaman hayal kırıklığına uğrayacaksın. Davetiyeyi nasıl buldun?"

Omuz silkiyor. "Cazibe."

Gözlerimi deviriyorum. "Onları kızdırmak için mi benimle dans ediyorsun?"

Ağzını açıyor, kapatıyor ve sonunda konuştuğunda, sonunda söyleyeceğinden başka bir şey söyleyeceği hissine kapılıyorum. "Aslında seninle dans etmeyi seviyorum." Duraklıyor, gözleri benimkileri arıyor, bakışları dürüst. Yumuşadığımı, tenimin ısındığını hissediyorum. Ama sonra devam ediyor. "Sly ve Ethan'ı kızdırmak sadece bir bonus, nihai hedefim değil, bu gece değil."

"Evimizi satın aldın mı?" Tekrar soruyorum.

Sırıttıyor. "Bu arada uygun görünüyorsun. Eminim Tilkiler çok memnun olmuştur. Ama seni doğal halinle daha çok sevdiğimi biliyorsun."

"Neden hayatımdaki tüm erkekler nasıl görüldüğüm hakkında söz sahibi oluyor?" "O zaman ben senin hayatındaki bir erkek miyim?"

"Neden sadece kendim olamıyorum?"

"Bu sen değilsin. Yabani saçlı ve büyük gözlüklü tatlı kız sensin."

"Bu da sen değilsin. Her zaman beni kurtarmaya gelen çocuk, o sensin."

"Belki de seni kurtarmak için buradayım. Belki de her zaman seni kurtarmaya geleceğim." Beni döndürüyor. "Kırık kahraman ya da değil. Kötüler genellikle kazanır, değil mi? Diğer sonlar peri masallarıdır. Bunu hâlâ bilmiyor musun, küçük kız?"

"Çileden çıkarıyorsun." Elimi onunkinden kurtarmak için çekiyorum, kaçmak niyetindeyim ama Silas elimi sıkıca kavlıyor.

"Whoa, Barbie. Sakin ol."

"Bana Barbie deme. Ben öyle değilim."

"Böyle görüldüğünde öylesin. Nasıl görünmeni istiyorlarsa öyle."

"Eğer buraya gecemi mahvetmeye geldiysen, çok geç kaldın."

Yüzünün bir yarısını kaplayan maskeden görebildiğim kadarıyla ifadesi ciddileşiyor.

"Aklın başına gelmiş mi diye bakmaya geldim." Boş olan yüzük parmağıma dokunuyor ve gülümsüyor. "Ophelia Hart, sakın bana omurgalı olduğunu söyleme?"

"Siktir git Silas," diyorum. Kaçmaya çalışıyorum ama tabii ki bana izin vermiyor.

"Hadi gidelim." Kabul etmemi beklemeden ve dansın ortasında beni pistten çıkarıyor ve dans ettiğimiz süre boyunca beni kalabalığın içinden geçirip dans pistinin kenarına götürdüğünü fark ediyorum. Silas Cruz tanıdığım herkes kadar hesapçı bir adam.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Senin gibi adamlarla işim bitti."

"Benim gibi erkekler mi?"

"Art niyetli erkekler. Sadece onlara bir şekilde faydası olduğu için benimle birlikte olan erkekler." Çünkü Ethan'ın da yaptığı buydu. Ailesi öyle istediği için benimle birlikteydi, benimle birlikte olmak istediği için değil. Acaba ayrıldığım için içten içe rahatlamış mıdır? O bunu asla yapmazdı. "Ve aptalı oynamaktan bıktım."

"Güzel. Zamanı gelmişti," diyor Silas, gözlerini benden ayırmadan. "Senin onayını beklemiyordum."

"Evet," diyor.

"Hayır, ben-"

"Evet, evini satın aldım," diyor. Ağzım bir karış açık ona bakıyorum.

"Neden?" Sonunda sormayı başardım.

"Gel, Ophelia," der, ses tonunda bir şefkat notası vardır.

"Bunu neden yaptın?" Ev için fazla teklif vermiş. Alıcı değerinin neredeyse iki katını ödedi.

Beni personel koridoruna götürürken omzunu silkiyor. Bu sefer beni zorlamasına gerek yok. Koridorun sonundaki kapıyı açıyor. "Bu senin, değil mi?" diye soruyor.

"Anlamıyorum."

"İyi biri olmayabilirim Ophelia, beni suçladığın gibi kötü biri olabilirim ama bana ihtiyacın olduğunu düşünsen de düşünmesen de seni kurtarmak için her zaman orada olacağım." Sersemlemiş bir halde sessizliğe gömüldüm. Söyledikleri çığ ve çıplak geliyor. Dürüstçe. Bunu söylediğimden beri ona kötü adam dememi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Keşke o maskeyi takmasaydı. Keşke sessiz ve yalnız bir yerde olsaydık ve hiç maske takmasaydık ve ben gördüğümü sandığım şeyin gerçek olup olmadığını görebilseydim. Ve o da yüzümde yazılı olduğunu bildiğim acıyı görebilseydi. Eğer görseydi, bunun benim için hayatımdaki diğer her şeyden daha gerçek olduğunu görürdü. Cebimde yüzüğü bulduktan sonra bana söylediği o sözlerin ne kadar acı verdiğini bilemez. Hâlâ ne kadar acıttığını. Bıraktıkları yara hâlâ taze. Ve şu anda tek istediğim bunu bilmesi.

"Silas?"

Derin bir nefes alıyor, sonra dönüp beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Oda, orkestranın bulunduğu sahnenin üzerinde yer alıyor. Buradan hem balo salonunu görebiliyorsunuz hem de gözlenmiyorsunuz. Acaba bir tür hayalet gibi beni buradan mı izliyordu? Burası tozlu perdeler ve masa örtüleri, kutu kutu yemek takımları, kristal ve gümüş servisler, her şeyle dolu bir çeşit depo odası.

"Buraya en son geldiğimizde ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye soruyor ve küçük pencere arkamda kalacak şekilde beni kendisine doğru çeviriyor. Maskemi yerinde tutan kurdeleyi çözüp kenara koyuyor, kendi maskesini çıkarıp benimkinin yanına, yakındaki boş tabureye yerleştiriyor.

Tanrım. O kadar güzel ki. Eğri burnu ve şakağındaki yara iziyle bile.

"Öyle mi?" diye dürtüyor.

Dudağımı ısırdım, başımı salladım. Tabii ki hatırlıyorum. Geçen sefer geldiğimde buradaydı.

Küçüklüğümden beri babam beni haftada bir kez Sinistral'e çok şık bir çay içmeye götürürdü. Çoğu zaman iş ortaklarıyla buluşurdu ve ben büyüdükçe, o saatlerde kendimi eğlendirmem için beni bırakırdı. Kitabımı alır ve yaz aylarında dışarıda, kış aylarında içeride, bahçede dolaşırdım. Bu küçük, unutulmuş odayı bulduğumda, burada daha fazla zaman geçirmeye başladım, hala uzak duvar boyunca bir toz bezi ile örtülü duran şezlonga uzanıp kitaplarımı okudum. Görevliler aşağıdaki etkinlikler için hazırlık yaparken dürbünümle etrafı gözetliyordum.

Gerçi Silas'ın sorduğu o günler değil. Tilkiler son kez gala düzenlediğinde, Ethan'ı aylar sonra göreceğim için heyecanlanmıştım, beni göreceği, nasıl bir kadın olduğumu göreceği için heyecanlanmıştım. Ama Ethan'ın benimle uzaktan yakından ilgilenmediğini, formaliteler ve kibar sorulardan, bir danstan, ailesinin yapmasını emrettiği şeylerden öteye gitmediğini çok çabuk öğrenmiştim.

Ethan benimle gerçekten ilgilenen tek erkekti. Tamamen kızlardan oluşan bir okula gitmek bu konuda pek yardımcı olmamıştı ve ben de son derece utangaçtım ama durum bundan daha fazlasıydı. Tilkiler yan odaya taşındığı andan itibaren, sanki o ve ben bizim için seçilmiş bir geleceğe hazırlanıyor gibiydik. Belki de duygularımızı dikkate almayan bir gelecek. Birbirimize hiç aşık olmadığımızı gerçeğini.

Her neyse, o zamanlar gençtim ve şimdi bildiklerimi o zaman bilmiyordum. Lise son sınıftaydım ve o sırada o iki yıldır üniversitedeydi. Tabii ki bu süre içinde kız arkadaşları olduğunu biliyordum. Bir çift gibi değildik. Eve geldiğinde benimle takılırdı. Silas bizi yatak odasında bulduktan sonra elimi tutmaktan ya da ara sıra yanağımı öpmekten başka bir şey yapmadı.

Düşünürsem, Ethan'ın beni gerçekten çekici bulduğunu bile sanmıyorum. Ben ondan etkilenmiyorum. Çünkü benden sadece birkaç adım ötede duran adama baktığımda

Geçen gece Ethan'ı sorarken bana söylediği şey. Kesin olarak söyleyebileceğim tek bir şey var, o da hiç değişmeyen bir şey. Silas bana baktığında, karnımda kelebekler uçuşuyor ve kalbim doğal olmayan b i r hızda atmaya başlıyor. Bu, başka hiç kimseyle hissetmediğim bir şey. Hiçbir zaman.

Sadece Silas'la. Her zaman Silas'tı. Ama o gece üç yıllar önce, ne zaman Ethan ortadan kaybolduğunda ve onu Anya'yla bir oyukta öpüşürken bulduğumda üzülmüştüm - ihaneti için değil, kendi beklentim yüzünden. Ondan sonra ilişkimizin ne olduğunu anladım. Sıradan bir arkadaşlık, o kadar. Ethan onunla ilgilenmiyordu. içinde Ben romantik olarak. I yapmadı farkına varmak I değildi.

O zamana kadar onunla bu şekilde de ilgilenmedim.

Ethan'ın Anya'yı öptüğünü gördükten sonra bir şişe şampanya kapıp yaralarımı sarmak için buraya gelmiştim ama oda boş değildi. Silas pencerenin önünde durmuş aşağıda, balo salonunda olup bitenleri izliyordu. Benim onu bulduğum kadar o da beni bulduğuna şaşırmişti. Bana ve elimdeki şişeye şöyle bir baktı ve kaşlarını kaldırdı. O anı hala hatırlıyorum. Beni geri göndereceğinden korkmuştum. İçki içmek için çok genç olduğumu söyleyecekti.

Bunları açmanın bir püf noktası var, demişti ve beni yoluma göndermek yerine, Ethan için fazla iyi olduğumu hatırlatmış ve neden orada olduğumu biliyormuş gibi öylece bırakmıştı. Mantarı patlattı ve şişeyi paylaştık. Çoğunu o içmişti. Ben birkaç yudum almıştım. Şampanyayı pek sevmem.

Ve sonra öpüştük. Şey, ben onu üç saniye kadar öpmüştüm.

Şimdi Silas'a bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Elbette hatırlıyorum. Nasıl unutabilirim ki?" Ona gözlerinin Meksika'daki en sevdiğim plajın rengine olduğunu söylediğimi de hatırlıyorum. Ve her şeyin garipliğini takip eden anı.

Gülümsüyor, topuzumdan düşen bir tutam saç kulağımın arkasına doğru tarıyor ve bu hareketi o kadar şefkatli ki

O kadar yumuşak bir gülümseme ki, içimdeki acıya dokunuyor. O boşluk kayıp gibi, ki bu çok saçma, çünkü kaybı hissetmek için bir şeyi kaybetmek gerekir. Silas Cruz'u kaybetmek gibi bir şey değil bu.

Bakışları gerdanlığa takılınca gülümsemesi çabucak kayboluyor. Ona dokunuyorum. Kafamın içinde olmasına rağmen, yakutların boğazımda cam kırıkları gibi hissettiğime yemin edebilirim.

"Mira'nın
mı?"

Başımı
salladım.

"Çok iğrenç. Kafan kesilmiş gibi görünüyorsun," diyor. Beni çeviriyor ve elleri enseme okşuyor. Bu dokunuşla ürperiyorum. Bir an sonra, soğuk taşlar boynumdan kayarak onun eline geçiyor. Kolyeyi bir kenara bırakıyor ve beni gerçekten boğmuyor olsalar da tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum.

"Sen ve Ethan? Bitti mi?" diye soruyor, sesi ciddi.

Başımı sallıyorum.

Beni inceliyor, sonra tekrar bana uzanıyor ve bu sefer saçımı yerinde tutan tokayı çekip çıkarıyor ve bukleler omuzlarımdan aşağı dökülüyor. O beni izlerken ben de onu izliyorum, sonra saçlarımı geriye, yüzümden uzağa doğru tarıyor.

"Bu daha iyi," diyor bir elini karnımın düz kısmına koyup beni duvara doğru bastırmadan önce. Diğer eli başımın arkasına kayarak onu kavırıyor, gözleri kararıyor ve sonra sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi beni öpüyor. Beni öpüyor, dudakları sıcak ve yumuşak ve kalbim göğsümde çırpınıyor. Ellerim onu itmek için değil, ona dokunmak için omuzlarına geliyor. Onu hissetmek için. Onun gücünü. Katı kütlesini. Oradaki güvenliği.

Bana bakıyor, gözleri yüzümü, dudaklarımı arıyor. Başını tekrar benimkine doğru eğiyor ve beni o kadar derinden öpmeden önce duymadığım bir şeyler fısıldıyor ki, çene çizgim boyunca, boğazıma, hızla atan nabzıma doğru öpücükler göndermek için geri çekildiğinde nefes nefese kalıyorum. Parmaklarım kıvrılıyor

Çenesini köprücük kemiğimin üstündeki çukura sürterken omuzlarına doluyor.

Doğrulduğunda, ceketini itiyorum, parmaklarım p a p y o n u n u karıştırıyor, çekiştiriyor, sonra gömleğinin düğmelerini çekiştiriyor çünkü onu hissetmeye, tenini tenimde hissetmeye ihtiyacım var. Ona her zaman ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var.

Silas elbisemin arkasındaki fermuarı çekiştiriyor ve bir an sonra yere kayıyor ve bana bakmak için geri çekildiğinde, gömleğini yarıya kadar itiyorum, iki düğme patlıyor. Kaslı göğsünü, geniş omuzlarını, siyah saçlarının tozunu alıyorum. Ona bakmaktan, dokunmaktan kendimi alamıyorum, bunun gerçekten olduğundan neredeyse emin değilim.

Beni öpmek için başını tekrar eğiyor, göğsümün ortasından göbeğime doğru bir iz bırakırken ağzı ıslak, külotumu çıkarmak için önümde çömeliyor, amımla göz hizasında. Düz kısmını öpüyor ve geri çekildiğinde, ağzının olduğu boşluğa değen serin havayla ürperiyorum. Parmaklarını uzamasına izin verdiğim küçük tüylerimin arasından geçiriyor ve ağzı klitorisimin üzerine kapandığında inleyen ben miyim o mu emin olamıyorum.

Başını eğip amımı yalarken parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, sonra kalkıp her bir meme ucumu yaladıktan sonra tam boyuna ulaşıyor.

"Siktir, Ophelia," diyor, sesi derin bir gümbürtüye dönüşüyor. "O gecedен beri, The Grande'den sonra, bunu tekrar istedim. Seni aklımdan çıkaramıyorum, bunu biliyor musun?" Beni tekrar öpüyor ve kaldırıyor, beni şezlonga taşıırken ve toz bezini çıkarırken dudaklarımızdaki kilit hiç bozulmuyor. Beni oturtuyor ve bacaklarımın arasına diz çöküyor. Kalçalarımı birbirinden ayırıyor ve beni şezlongun kenarına çekip yüzünü bacaklarımın arasına gömmeden önce ağzımı bir kez daha öpüyor.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu kendime doğru çekiyorum, geriye doğru eğilip bacaklarımı omuzlarına asıyorum, o beni tadarken, dili çok yumuşak, ıslak ve yutmadan önce test ediyor. Dudakları klitorisime yaklaştığında ısırarak geri çekiliyorum.

ama o küçük yumruyu sertçe emdiğinde haykırıyorum, adını öyle yüksek sesle haykırıyorum ki balo salonundaki orkestranın duyması lazım.

Bittiğinde titriyorum ve o doğruldu, ayağa kalktı. Harap olmuş gömleğini çıkarıp yere bırakırken ona bakıyorum, bakışlarım o iri elleriyle kemerini çözüp pantolonunu ve külotunu sikini serbest bırakacak kadar aşağı iterken pantolonuna bastıran sert sikinin dış hatlarına kayıyor.

Önünde diz çöküyorum. Bu adama tapacağım. Ve onu tattığımda inliyorum, çünkü onun tadını özledim. Ellerini özledim. Onu çok özledim.

Onu alabildiğim kadar derine alıyorum, ki bu çok fazla değil ve gözlerini kapatıp beni uzunluğunun üzerinde yönlendirirken dikkatli olduğunu biliyorum. İnliyor ve beni çekiyor.

"Ağzını değil, bu gece değil," diyor, beni ayağa kaldırıp kaldırıyor. Bizi duvara götürüp sırtımı duvara yaslarken bacaklarımı kalçalarına doluyorum. Beni tekrar öpüyor. "Senin içinde olmaya ihtiyacım var. İçine boşalmalıyım."

Başımı sallıyorum, onu öpüyorum, bacaklarımın arasındaki sıcaklığını, sert, sıkı uzunluğunu, sert horozunun etrafındaki yumuşak deriyi hissettiğimde boğazım kurudu. Bir eliyle başımı geriye iterken diğer eliyle kıkımın yanağını dışarı çıkarıyor.

Ona yapışıyorum ve beni alırken nazik davranmıyor. Çıkardığım sesi bastırmak için yüzümü boynuna gömüyorum, yeterince yaklaşıyorum, daha fazlasına ihtiyacım var, çok daha fazlasına.

"Bana bak. Seni görmek istiyorum," diyor ve yüzümü avuçlayarak ona bakmamı sağlıyor.

Tırnaklarımı omuzlarına gömüyorum ve tekrar iterken başımı sallıyorum, sert ve derin bir şekilde beni içine alıyor. Göğsünden, boğazından bir ses geliyor.

"Siktir. O. Siktir, çok sıkıdır."

O büyük ve vücudumun alışması için biraz zamana ihtiyacı var.

"Nazik olamıyorum," diye inliyor ve kendini tutmaya çalıştığını biliyorum.

"Nazik olmanı istemiyorum. Seni istiyorum. Seni istiyorum Silas Cruz," diyorum yüzünü ellerimin arasına alıp bana bakmasını sağlayarak. "Seni olduğun gibi istiyorum. Seni içimde o kadar derin istiyorum ki, seni her zaman hissedeceğim. Ve içime girdiğinde o güzel yüzünü, gözlerini izlemek istiyorum."

Bunun üzerine ağzını benimkine çarpıyor, başımı kavırıyor, kendini içime gömüyor, beni derinlere sokuyor. Ama bu yeterli değil. Yeterince yaklaşamıyorum. Daha fazlasını istiyorum. Onun tamamını istiyorum. Ona sarılıyorum, onu öpüyorum, itişleri sertleşiyor, gözlerimiz kilitleniyor, onunki karanlık, çok karanlık.

"Tanrım. Ophelia."

Öpüşmelerimiz dudakların, dillerin ve dişlerin çarpışmasından başka bir şey değil. O insandan çok hayvan, vahşi ve yabanıl, benim Silas'ım. İki elini de kıçımın yanaklarına götürüyor ve parmaklarını dar deliğimin üzerinde gezdirirken beni izliyor. İnliyorum, klitorisim her itişinde ona sürtünüyor. Parmağını arka deliğime soktuğunda çılgılık atıyorum, daha önce hiç gelmediğim kadar sert geliyorum. Kulaklarıma çarpan tüm o kanın çevresinde, parmakları yanaklarımı kazarken ve horozu içimde titreşirken adımı söylediğini duyuyorum. Serbest kaldığını, içime boşaldığını hissettiğimde ağzı hâlâ benimkinin üzerindeydi ve tek düşünebildiğim şu anda onu içimde taşıdığım ve bunun benim için son olduğunu bildiğim. Biliyorum. Ona aşık olduğumu biliyorum. Uzun zamandır, çocukluğumdan beri.

Benden ayrıldığında ağladığımı fark ediyorum, pantolonunu yukarı çekiyor ama beni kollarına almadan önce kapatmaya zahmet etmiyor, kanepeye oturuyor ve beni kendisine yaslıyor.

"Canını yaktım mı?" diye soruyor, yanağımı göğsüne bastırarak. "Siktir. Daha nazik olmalıydım. Kahretsin, Phee, canını yaktım mı?"

Ona doğru kıvrılıyorum, başımı sallıyorum ki beni incitmediğini anlasın. O çok büyük, benden çok daha büyük ve kollarını bana doladığında kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Hayatımda hiç.

"Silas," diye başlıyorum, çünkü ona söylemem gerekiyor. Kelimeleri söylemem gerekiyor. Nasıl hissettiğimi, bunun benim için ne kadar gerçek olduğunu bilmesine ihtiyacım var. Ama bitiremedim. İkimiz de başka bir kelime söyleyemiyoruz çünkü kapı çarparak açılıyor, duvara çarpıyor ve işte o zaman orkestranın çalmayı bıraktığını fark ediyorum. Kapının önünde Sly ve Ethan Fox ile arkalarında üç polis memuru duruyordu.

SILAS

"W Ne oluyor l a n ?" Bir anda ayağa kalktım. Ophelia'yı kanepeye yatırdım ve toz bezini Pantolonumu çekip kapatırken kucağına oturup onu örtüyorum.

"Phee, senden beklediğim kesinlikle bu değildi," diyor Sly Fox, gözleri fal taşı gibi açılmış, yüzü kıpkırmızı olmuş Ophelia'ya. "Ya sen? Şey," diye içeri giren polis memurlarını işaret ediyor. Yerden tişörtümü alıp üzerime geçiriyorum. "Senden daha azını beklemezdim."

"Bay Cruz, bizimle gelmeniz gerekiyor." Polislerden biri arkama geçti, diğer ikisi de yanıma geldi.

"Ne haltlar dönüyor?" diye sordum.

"Gerçekten mi? Sanki bilmiyorsun?" Sly bakışlarını Ophelia'ya çevirerek sorar. Başını iki yana sallar. "O kıza yaptığın şey çok kötü."

Bir polis memuru koluma girerek, "Efendim, karakola gitmemiz gerekiyor," diyor.

"Ne için?" Serbest bırakıyorum.

Ethan Ophelia'nın elbisesini alıp ona fırlatırken Sly onlara "Kelepçeleyin onu," der.

Ethan taburenin üzerindeki yakut gerdanlığı fark edip cebine atarken, "Giyin Tanrı aşkına," diye çıkışıyor.

"Bay Cruz, gidelim."

"Kelepçeleyin dedim," der Sly ve memurlardan biri kelepçelerini çıkarır.

"Neler oluyor?" Ophelia sorar. Ayağı kalkıyor ve toz bezini kendi etrafına sarıyor. Ona bakıyorum, gözyaşları hâlâ yanaklarında ıslak ve ne söylemek üzere olduğunu asla bilemeyeceğimi fark ediyorum. Gözlerimle buluştuğunda, onun gözlerinde korkuyu görüyorum.

"Bir yangın çıktı," diyor Ethan, ona doğru ilerlerken, bakışları üzerinde geziniyor, dudağı tiksintiyle kıvrılıyor.

Ona fazla yaklaşmasını engellemek için aralarına girmek istiyorum ama memurlardan biri beni kelepçelerken diğer ikisi kollarımdan tutarak beni ondan uzak tutuyor.

"Ne ateşi?" Ophelia sorar.

Ethan benimle alay ediyor. Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama her neyse, bu onun için bir kazanç.

"Onu becermeden önce bundan bahsetmedin mi?" diye soruyor.

Ona ulaşmak için kollarımı çekiştiriyorum ama memurlar beni daha sıkı tutuyorlar.

"Hayır, sanırım yapmazdın." Ophelia'ya doğru bir adım atar ve Ophelia da geriye doğru bir adım atar. "Sanırım bu havayı bozar." Babasına döner. "Çıkar onu buradan baba. Ona bakmaya dayanamıyorum."

Sly, beni kapıya doğru götürmeye başlayan memurlara eliyle işaret ediyor ama ben direniyorum. "Ne oluyor lan?"

"Bu sefer çuvalladın Silas," dedi Ethan. "Hart'ların evindeki güvenlik sistemi hâlâ çalışıyordu ama sanırım sen bunu bilmiyordun."

Hayır. Hayır yapmadım. Ophelia bana baktı, kaşları çatılmıştı.

"Neden bahsediyorsun?" diye sorar Ethan'a.

"Buradaki erkek arkadaşın... bekle, ona erkek arkadaş mı demeliyim? Seks arkadaşı mı? Ne?"

"Seni lanet olası piç!" Üç memurun da beni tutması gerekti.

"Ethan. Yeter," der Sly, Ophelia'ya. "Bir yangın çıktı, canım."

"Ne ateşi?" Ophelia sorar.

"Senin evinde."

Ophelia'nın yüzü bembeyaz olana kadar bir süre geçer.

"Ne?" "Özür dilerim tatlım," dedi Sly, sesi hiç de üzgün gelmiyordu.

Hepsi. "Yok oldu. Yanıp kül oldu."

"Anlamıyorum." Sesi ancak bir fısıltının üzerindeydi.

"Her şeyini kaybettin," diye ekliyor Ethan iyi bir önlem olarak.

Ophelia'nın kederli yüz ifadesine bakıyorum.

"Ve tahmin edin kameralar iki saat önce oradan çıkarken kimi görüntüledi?" Ethan zaferini ilan ediyor.

Ophelia bana dönüyor, ağzı bir karış açık.

"Evet, *O*." Ethan ona söyler. "Silas her şeyin üstünde. Evini yaktı ve sen öğrenmeden önce seni sikmek için buraya geldi. Sanırım teknik olarak seni iki kez sikti."

Sadece bana bakıyor ve ben de ona bakıyorum. Bunu yaptığımı inanamıyor, eminim. Neden inanayım ki? Bütün eşyaları hâlâ o evdeydi. Tüm anıları. Geçmişleri.

"Bu doğru mu?" diye soruyor bana.

Cevap vermiyorum. Veremem. Bu nasıl mümkün olabilir?

"Onu buradan çıkarın," diyor Sly ve sanki bir programa uyuyormuş gibi saatini kontrol ediyor. "Misafirlerimizin yanına dönmemiz gerekiyor. Ne de olsa yapmamız gereken bir duyuru var."

Ethan Ophelia'nın bileğini kavırıyor ve onun haykırışını duyuyorum. Beni kapıya doğru götüren polisler karşı mücadele ediyorum ama tek yapabildiğim Ethan'ın yüzüğü parmağına geri takmasını izlemek.

"Hayır!" Çok geç seslendim. "Beni tutuklamadan içeri alamazsınız!" Direniyorum ve bu bir mucize değil

hepsi merdivenlerden aşağı yuvarlanır.

Koridora çıktığımızda, o odaya, Ophelia'ya açılan kapı çarparak kapanıyor. Müzik durdu ve tüm konuklar sessizliğe gömülüp kelepçelerle götürülüşümü izlerken tüm fısıltılar sustu. Artık izlenmesi gereken gösteri benim. Mira kendini beğenmiş bir şekilde duruyor, ben yanından sürüklenerek götürülürken yüzündeki memnun sırıtışı zar zor kontrol edebiliyor.

"Silas!" Lobiye girdiğimizde Nigella koşarak yanıma geldi. Hâlâ buradaydı, dönüş uçağı sabaha kadar kalkmayacaktı.

"Hanımefendi. Yolu açın," diyor bir memur.

"Ben bu adamın avukatıyım. Suçlamalar nedir?"

"Nigella," dikkatini çekmek istiyorum. Benim karakola götürülmemden daha acil bir mesele var.

Memurlar beni tekrar hareket ettirmek için uğraşırken bana döndü.

"Cipimde. Bagajda kilitli bir kutu var. İçine girip ne olduğunu bulmanı istiyorum. Anahtarlar üst kattaki ceketimin cebinde." Geldiğimiz kapıyı işaret ediyorum. "Bu senin önceliğin."

Başını salladı ve ben Sinistral'den dondurucu geceye sürüklendim, üzerimde tişörtüm yoktu, herhangi bir pislik beni izliyordu ve sevdiğimi düşündüğüm kadın - hayır, sevdiğimi bildiğim kadın, kendini bana tamamen veren kadın - o yılan ininde yalnız ve korumasızdı ve ona ihanet ettiğimi düşünüyordu.

OPHELIA

"D "Sly, Ethan' a saatini kontrol ettikten sonra takım elbiseli bir adamın bulunduğu çıkışa yöneldiğini söylüyor.

ayakta duruyor, elleri önünde kenetlenmiş. Önüne bakıyor ve hiçbir şey görmüyor.

Ethan bana bakıyor, tereddüt ediyor, sonra tekrar babasına bakıyor. "Baba."

Sly kaşlarını kaldırarak Ethan'a bakar.

"Phee'yi cezalandırmamız gerektiğini sanmıyorum."

"Hayır mı?" Sly topuğunun üzerinde dönüyor ve odaya geri dönüyor. Ethan'a doğru ilerliyor ama geri adım atan ben oluyorum. "Cezalandırılması gerektiğini düşünmüyor musun? Başka bir adamın nişanlını becermesi senin için sorun değil mi?"

"Hayır. Tabii ki değilim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Onunla ilgilen, yoksa ben ilgilenirim. Sadece yürüyebildiğinden emin ol. On dakika içinde dans pistine geri dönmesini istiyorum," diyor Sly, bana buz gibi bir bakış atıp gitmeden önce.

Ethan sivil giyimli adama döner. Bir tür güvenlik görevlisi olmalı. "Kapının dışında bekle. Kimse girmeyecek, ne sen, ne de başkası, ne duyarsan duy," der.

Adam başını sallar ve kapıyı arkasından kapatarak odadan çıkar.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama boğazım çöl gibi.

Ethan bileğimi bırakıyor ve ben parmağımdaki yüzüğe bakıyorum. Şimdi ne demek istediğini anlıyorum. Albatros. Bu yüzük o. Hayatımın etrafındaki bir çapa. Azgın, öfkeli bir nehirde taşlarla dolu cepler.

Zihnim az önce olanlara dönüyor. Yangına. Evimiz gitti mi?

Ethan'a bakıyorum ve bir anlığına yüzünde pişmanlık olduğunu düşündüğüm bir ifade görüyorum ama o anlık kayma kayboluyor. Kendini toparlamış, derin bir nefes almış gibi görünüyor ve beni çıplak, tozlu, eski bir çarşafa sarılmış halde gördüğünde yüzündeki ifade itici bir hal alıyor. Benden iğreniyor.

Hayır. Bundan daha kötü. Benden nefret ediyor.

"Fazla zaman kaybetmedin, değil mi?" diye soruyor.

"Benden uzak dur." Yüzüğü çekiştiriyorum ama kolumu yakalıyor ve toz bezini yırtıyor, böylece önünde çıplak duruyorum. Birkaç dakika önce güzel hissettiren şey şimdi kirli geliyor. Kirli ve alçak.

Ethan bana bakarken boştaki kolumla kendimi örtüyorum. Bir elini kemerine götürüp çözüyor ve gözlerini benimkilere dikeyyor. Ne yaptığını anladığımda panik beni ele geçiriyor.

Beni bıraktığında, geriye doğru bir adım atıyorum. "Ethan."

Paniğimi anlayarak homurdanıyor. "Merak etme," diyor ve kemeri ilmeklerinden çekerek bana doğru tehditkâr bir adım atıyor. "O piçin yarım yamalak saniyelerine bile dokunmam." Kemeri iki katına çıkarıp çekiştiriyor, sonra da kalçasına vuruyor. İğrenç bir ses çıkarıyor ve ben nefes nefese sığıyorum.

Ethan bana hiç şiddet uygulamadı. Kötü bir ruh halinde olduğu gecelerde beni çok sert tutması dışında bana hiç zarar vermedi. Bana neredeyse hiç dokunmadı, gerçekten. Ama şimdi, kolunu kaldırdığında, beynim yavaşça yüzündeki öfkeyi işliyor. Yılların birikimi.

"Ya ben ya da babam olacak ve inan bana, benim olmamı istiyorsun," diyor kemeri kalçamdan ve karnımdan aşağı indirirken.

Ses çıkaramayacak kadar sersemlemiştim. Vücudum kendi içine kıvrılıyor. Ama tekrar vurduğunda çığlık atıyorum ve arkamı dönüyorum. Bir sonraki darbe kıcıma iniyor ve hemen ardından bir başkası geliyor. Ondan kaçmak için koşuyorum ama gidecek hiçbir yer yok. Kolunu kaldırıp kalçalarımın ön tarafına bir darbe indirdiğinde saklanacak hiçbir yer yok.

"Bu gece beni küçük düşürdün! Bana yüzüğümü geri verdin ve yirmi dört saat geçmeden seni Silas Cruz'u sikerken buldum!" diye bağırırken, orkestranın yenilenen müziği parti müdavimlerinden gelen sesleri bastırıyor.

Ondan kaçıyorum. Dizlerimin arkasını yakaladığında, dizlerim bükülüyor ve dört ayak üzerine düşüyorum.

Ben sürünerek kaçmaya çalışırken Ethan üzerimde durup sırtımı, kıcımı kırbaçlıyor. Sonunda, acı çok fazla, kemer karnımı çok keskin bir şekilde sarıyor, karnıma düşüyorum. Yuvarlanmaya çalıştığımda, ayakkabısının altını enseme bastırıyor ve kemerini tekrar tekrar indiriyor, ta ki tüm sırtım, kıcım, bacaklarımın arkası yanana kadar ve ben hıçkırarak ağlıyorum, nefes alamıyorum, yardım istemek için nefesimi bile tutamıyorum.

Kapı nihayet açıldığında, Ethan öfkeden kudurmuş bir halde adama dışarı çıkmasını söyler.

"Babanız, efendim. Az önce bir mesaj gönderdi. İkinizi de aşağıda istiyor."

Adamın gözünü yakalıyorum ve ne olduğunu çok net bir şekilde görüyor, ne olduğunu ve irkilmiyor bile. O zaman Tilkilerin nasıl bir güce sahip olduklarını anlıyorum. Sinistral'in sahibi onlar.

"Daha işim bitmedi. Çık dışarı," diyor Ethan ondan daha önce hiç duymadığım bir kararlılıkla. Adam sadece bir an tereddüt ediyor ama kapıyı kapatıyor. Kapı kapandığında ayağını boynumdan çekip beni sırtüstü yatırıyor ve bir bileğimden tutarak alçak bir

taburenin üzerine. Yan döndüğümde bana "Kıpırdama," diyor. Bacaklarımı kaldırıyor, beni tabureye doğru çekiyor ve taburenin üzerine koyuyor.

Sly'ın Ethan'dan beni cezalandırmasını istediği ve Ethan'ın tereddütlü görüldüğü o an, yanlış mı anladım? Yanlış mı anladım? Çünkü Ethan'ın yüzündeki ifade pişmanlık dolu değil, uzaktan yakından değil. Kemerini mecburiyetten kullanan biri değil. Bunu şevkle yapıyor.

"Ethan... lütfen..."

Ayaklarımın dibinde durmak için hareket ediyor.

"Sakin kıpırdama, Phee. Eğer onu almak için seni bağlamak zorunda kalırsam, bu bin kat daha kötü olur."

"Ne-"

"Attığın her adımda beni hissettiğinden emin olacağım. Sana kimin sahip olduğunu bildiğinden emin olacağım," diyor kutup tonuyla.

Ne yapmak istediğini ancak kolunu kaldırıp kemerini ayaklarımın altına indirdiğinde anlıyorum. Kıvraniyorum, o beni tekrar tekrar kırbaçlamadan önce zar zor nefes alabiliyorum.

Daha bitmeden, daha o durmadan kan kaybediyorum. Yanıma kıvrılıp hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum, tüm vücudum yanıyor.

Ethan ayaklarımın altındaki bankı çekiştirerek, "Boşalması amından akıyor," diyor ve bacaklarım sert zemine düşüyor.

Ethan'ın üzerime abanışını, kemerini pantolonunun halkalarından geçirilişini, beni dövmekten kıpkırmızı olmuş yüzündeki nefreti izliyorum.

"Ayağa kalk." Cilalı ayakkabısının burnuyla kalçamı dürtüyor. "Kalk ve giyin."

Ama hareket edemiyorum. Denesem bile hareket edemiyorum. "Kalk dedim!"

Saçlarımdan tuttu ve beni yukarı çekerken çılgınlık attım. Beni şezlonga doğru itiyor ve tökezleyerek içine düşüyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum, göğsüm mindere çarpıyor.

"Giyin dedim," diye emrediyor ve yerdeki elbiseye uzanıyorum. Zaman alıyor ama bir şekilde, acıya rağmen elbiseyi giyiyorum ama kapatmak için geri uzanamıyorum. Ethan kabaca fermuarı çekip beni şezlonga oturmam için kaldırdığında hâlâ dizlerimin üzerindeyim. Vücudum temas eder etmez çığlık atıyorum ama gerçek acı ancak yüzünde alaycı bir ifadeyle topuklarımı kanlı ayaklarımın üzerine ittiğinde geliyor.

Maskemi yüzüme takıyor ama saçlarımı açık bırakıyor.

"Ayağa kalk!" Denememi bile beklemiyor, çekiştiriyor. Ayağa kalkıyorum ve ayaklarıma ağırlık veremediğim için ona yaslanma ihtiyacı duyarak haykırıyorum.

Bana bakıyor, kendi maskesini yerine takarken gözleri sertleşiyor. "Hadi gidelim."

"Ben... Ben yürüyemiyorum."

"Hayır mı? Belki de Silas Cruz'u becermeden önce sonuçlarını düşünmeliydin. Çekil."

"Yapamam. Ethan, ben-"

"O zaman sana bir motivasyon kaynağı daha vereyim. Şu anda aşağıya inmezsen ne kadar kötü olabileceğini bir düşün. Babamın buraya gelip seni almak zorunda kaldığını düşün. Çünkü ister inan ister inanma, seni incitmekten hoşlanmıyorum ama istemeyeceğin bir şey varsa o da Sullivan Fox'un kemerini sana doğrultmasıdır. O yüzden kendini topla ve yürü lan."

OPHELIA

I Nasıl yaptığımı bilmiyorum ama aşağıya iniyorum. Etrafımdaki her şey bulanık ve lenslerimden birini mi kaybettim yoksa gözyaşlarım mı görüşümü engelliyor diye merak ediyorum. Görüyorum ki

Kapının hemen dışında duran ve belli belirsiz tanıdık gelen bir kadın. Bana şaşkınlık ve endişeyle bakıyor ama Ethan beni hızla onun yanından geçiriyor. Beni neredeyse taşımak zorunda kalıyor, ben ona doğru eğilirken bir kolunu belime dolayarak beni tutuyor.

Yanımızdan geçen biri çok içtiğimi ima eden bir yorum yapıyor ve Ethan gülüyor. Orkestra çalıyor ve Mira'nın bardan izlediğini görüyorum, yüz ifadesi sert.

"İşte mutlu çift."

Başımı çevirdiğimde Sly'ın bize doğru geldiğini görüyorum, maskesi başının üstünde, yüzü hiçbir şey ele vermiyor.

"Bütün gece sıramın gelmesini bekledim," diyerek beni Ethan'ın elinden alıyor, maskemi düzeltiyor ve ben dik durmaya çalışırken dans etmem için beni düzenliyor.

"Ben... İhtiyacım var..." Hasta olacağım. Tanrım. Bizi kalabalığın derinliklerine götürmeden önce başka bir çiftle konuşuyor, bazı yorumlar yapıyor.

"Dengeli ol, canım. Başını dik tut. Bana bak." Bakmadığım zaman saçımı çekiştiriyor ve inliyorum. "Bana bak dedim."

Benim var.

"Seks kokuyorsun."

Gözlerimi kırpıştırıyorum, Silas'inkine çok benzeyen gözlerine bakmamaya çalışıyorum. Yine de neyin eksik olduğunu fark ediyorum. Her zaman eksik olan şeyin. Sıcaklık.

"Ethan'ın sana kolay davranmadığını gördüğüme sevindim. Sonunda çocuk doğru bir şey yapıyor," diyor dizlerim bir kez daha bükülürken. "Biliyorsun, şimdiye kadar sadece alıcı taraftaydı. Bu gece bir tür geçiş töreni oldu, öyle değil mi? Bunu iyi bir ders olarak düşün, eminim birçoğunun ilki olacak. Mira'nın zamanını aldı, Tanrı bilir. Ama tıpkı onun öğrendiği gibi, sen de bir Tilki'nin eşi olarak yerini öğreneceksin."

"Sen yendin..."

"Disiplin patriğin omuzlarına düşer. Baban bu konuda açıkça başarısız oldu. Kurallara itaatsizlik ettin Phee ve şimdi sonuçlarını biliyorsun. Çünkü her zaman sonuçlar vardır ve sen her zaman hesap vereceksin."

Ben inliyorum, o da kıkırdıyor.

"Sen akıllı bir kızsın. Öğreneceksin, hiç şüphem yok."

Bize dönüyor ve bakışlarım çok yakınımda durup beni izleyen Ethan ve Anya'ya takılıyor.

"Her zaman yakındılar, değil mi?" diye soruyor, "Bence arkadaştan öte bir şey onlar. Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sorar.

Cevap vermeyeceğim.

"Şey, sanırım değil ama nedenini anlayabiliyorum. Birkaç gün içinde otele ikinci ziyaret. Ne zamandır Silas Cruz'u beceriyorsun?"

Boğazım kuruyor ve kollarımın altında ter birikiyor, alnım boncuk boncuk oluyor.

"Ben... Biz..."

"Boş ver. Gerçekten önemli değil." Tüm dişlerini göstererek gülümsüyor. "Silas seni oğlumun yatağından kurtardığı gece neler olduğunu sana hiç anlattı mı? Kahramanca kurtardığını da eklemeliyim. Sen daha çocuktun, on altı yaşındaydın. Ethan'ın o zaman sana dokunmaya hakkı yoktu elbette."

Ağzım açık bakıyorum. Bunu biliyor muydu?

"Ancak Ethan, Silas'ın uğraşması gereken biri değildi. Kendi evimi yönetiyorum ve uygun gördüğüm cezaları veriyorum. Senin de ilk elden tecrübe ettiğin gibi." Duraklıyor, biriyle birkaç kelime konuşuyor, bana dönmeden önce mutlu bir şekilde gülümsüyor ve ben de dış görünüşünün ardını görüyorum. Sonunda gördüm. "Silas'ın burnu hiçbir zaman düzgün iyileşmedi ve şakağındaki yara izi, bir gözünü kaybetmediği için şanslı."

"Ne?" Bu o muydu? Silas'ı dövdü mü? Silas'ın Ethan'la beni bastığı geceden birkaç gün sonra babam sürpriz bir gezi ayarlamıştı. Silas'ı iki hafta boyunca görmedim.

"O kadar şaşkın bakma. Silas Cruz ailemin düşmanıdır. Bu kimse için yeni bir şey değil," diyerek beni döndürüyor, orkestra çılgılığının sesini bastırıyor. Aşağı bakıyorum, ayakkabımdan sızan kanı görüyorum. O da görüyor ama umursamıyor. "Ve bize ulaşmak için her yolu deneyecek. Bizi yok etmek için. Anlıyor musun?"

Cevap vermiyorum, veremem. Ama o benim cevap vermemi beklemiyor. Bu bir monolog.

"Sen safsın ama ben değilim. İnsanları tanırım. Nasıl çalıştıklarını bilirim. Silas Cruz'la boy ölçüşemezsin. O kurnazdır. Entrikacıdır. Babanı ziyaret etmeyi bırakmanı henüz emretmemiştim, gerçi bundan hiç memnun değildim ama anlıyordum. Tabii ki, bu şimdi değişiyor. Bu gece, o şerefsiz piçle kendini alçalttığını görmek her şeyi değiştiriyor. Ama sanırım evinizi ateşe veren adamla yakın olmak istemezsiniz, değil mi?"

Gözyaşlarımın yüzümden aşağı süzüldüğünü hissediyorum. Maske tarafından yutuldular. Bu doğru mu? Ev gitmiş mi? Silas gerçekten

Yaptığını söyledikleri şeyi yaptı mı?

Dizlerim bükülüyor, başım omzuna düşüyor. Beni dik tutuyor.

"Benimle kal," diyor. "Sadece biraz daha." Dans sona eriyor ve biz sahneye doğru ilerlerken insanlar yol açıyor, ben de Mira ve Ethan'ın merdivenlerden çıktığını görüyorum. Oraya vardığımızda Sly bana sarılacakmış gibi eğiliyor. "Silas Cruz'dan uzak duracaksın, yoksa bu geceyi bir çocuk oyunu gibi gösterecek sonuçlar doğar." Geri çekiliyor, sırtıyor. "Tamamen açık mıyım, canım?"

Bana bakıyor ve etrafımızda bana nasıl kendi kızı gibi davrandığına, olanları, babamın yaptıklarını düşününce ne kadar cömert olduğuna dair mırıldanmaları duyuyorum.

"Öyle miyim?" diye dürtüyor.

Başımı sallıyorum çünkü bunun bitmesi gerekiyor. Bayılacağım. Bayılmak istiyorum. Unutulmak istiyorum.

"Aferin kızıma," diyor ve bir şekilde merdivenleri çıkıyoruz. Ethan kolunu bana doluyor. Sly bana daha fazla şampanya vermemekle ilgili bir şaka yapıyor. Odadaki herkes nişanımızı kutlamak için kadehlerini kaldırırken alkışlar arasında nişanımızı ilan ediyor.

SILAS

"W e'll olmak Dosyalama suçlamalar," Nigella
atar üzerinde Alacakaranlıkta
karakoldan çıkarken omzunda
düşüyor. "Onu tek bir suçlama olmadan üç gün boyunca
tutmaya hakkınız yoktu."

"Hanımefendi, biz-"

"Saçmalık." Durdu ve döndü. "Masanızı toplamaya
başlayın, dedektif. Bunun için işini elinden alacağım."

Karakoldan hızla çıkıp Nigella'nın arabasının ön kapıya
çift sıra park ettiği otoparka giriyorum.

"Yaptıklarının yanlarına kâr kaldığına inanamıyorum,"
diye feveran ediyor Nigella. Üç gündür beni görmeye
çalışıyor, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyor.

"Sinistral'a hoş geldiniz. Fox işte böyle bir nüfuza
sahip." Yıllar geçtikçe kayıtsız kalmıştım. Onun neler
yapabileceğini unutmuştum. Bu benim hatamdı. Ama bir
daha asla. Elimi uzatarak, "Onu almam gerek," dedim.
"Anahtarları bana ver."

"Hayır."

I bak aşağı at Onu, Şaşırdım. "Ver Ben ve
anahtarlar, Nigella."

"Araba kullanacak durumda değilsin." "Ona ulaşmam lazım."

Başını iki yana sallıyor ve sürücü tarafına geçip arabanın kilidini açıyor ve biniyor. Sinirlenerek yolcu koltuğuna geçtim.

"Tamam. Hadi gidelim. Sana Fox'ların evini tarif edeyim."

Ama arabayı çalıştırmadı bile. Onun yerine bana döndü. "O gitti, Silas."

Bir dakikamı aldı. "Gitti de ne demek?"

"Gitti. Ethan gala gecesini Ophelia'yla birlikte Sinistral'dan ayrıldı. Ortadan kayboldular. Sly dünden beri Boston'da. Evde sadece Mira Fox var. Hamish Boston'da ve Sly'yı takip ediyoruz. Sinistral'deki Fox evinin yakınlarında bir adamım daha var."

"Ne demek gitti?"

"Ben de öyle dedim. Eminim ortaya çıkacaklardır. Her iki durumda da ona yaklaşamazsın."

"Cehennem gibi yapamam."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmişim," diyor ve arabayı çalıştırıyor. "Nereye gidiyoruz lan?"

"Otelde açıklarım. Bir duşa ihtiyacın var ve konuşmamız gerek."

"Şimdi konuş," diyorum ona.

Arabayı sürmeye başlıyor, ana yola dönüyor ve otele doğru ilerliyor. "Sana karşı bir yasaklama emri var. Ayrıca Ophelia'ya zorla sahip olduğunu ima ediyorlar."

"Ne?"

"O gece neye tanık olduğumu bilmiyorum ama daha önce hiç böyle bir şey görmemişim. Bu kasaba," diye başını sallıyor. "Bilmiyorum. Ama sana bir şey söyleyeyim, bunu seni zorlamak için kullanacaklarına dair içimde bir his var. Tecavüzle suçlanmak öyle kolayca kurtulabileceğiniz bir şey değil."

"Tecavüz mü? Ben yapmadım... Kahretsin, yapmazdım ve Ophelia da yaptığımı asla söylemezdi." Önümdeki yola bakıyorum.

Ophelia şimdi. Nerede o? Onu nereye götürdüler? Ben gittikten sonra ona ne yaptılar?

Nigella dar ve buzlu yollarda ilerliyor. Yeni bir fırtına yaklaşıyor. İliklerime kadar hissediyorum. Islık çalan rüzgarda duyuyorum. Yerel hapishanede tutuluyorum.

İletişim ile herhangi biri ayrı gelen ve küçük Yemeklerimi getiren memur. Hiçbir suçlamada bulunulmadı ve kimse bana tek bir kelime bile etmedi, bu yüzden neler olup bittiğine ya da dışarı çıkarıldıktan sonra neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Kelepçeler.

Sinistral'e vardığımızda Nigella arabayı arkaya s ü r d ü .

"Ne yapıyorsun?"

"Muhabirlerle sohbet etmek ister misin?"

"Ciddi misin sen?"

Başını sallıyor.

Tanrım. Nigella arabayı park ettikten sonra inip kapıya doğru yürüyoruz.

"Öyle mi dedi? Onu zorladığımı mı?"

Nigella'nın kaşları çatık ve kelimelerini dikkatle seçtiğini biliyorum. Otele girerken bana bakmamaya dikkat ediyor. "Fazla bir şey söyleyecek ya da yapacak durumda olduğunu sanmıyorum, Silas."

Durdum, ona baktım. Hâlâ kapıyı açık tutuyorum, buz gibi bir rüzgâr esiyor. Bu şehirden nefret ediyorum.

"Bu ne anlama geliyor?" Kalbim hızla çarparken bile sesimi bir şekilde kontrol ederek soruyorum.

Cevap vermiyor ama servis asansörünü arıyor. Resepsiyondan almış olması gereken bir anahtar kullanarak anahtarı yerleştirir ve çatı katının düğmesine basar.

"Nigella. Bu ne demek oluyor?" İçeri girdiğimizde tekrar sordum.

"Ben kahve yapacağım. Sen de duş alacaksın. Sonra her şeyi konuşacağız. Çok şey var Silas."

"Ona ulaşmam gerek."

"O burada değil. Git hadi. Duş al. Temiz kıyafetler giy." "Nigella-"

"Bak, nerede olduğunu bilsem bile, ki bilmiyorum, ona yaklaşırsan gözünü bile kırpmadan o hapisane hücreğine geri dönersin. Beni duyuyor musun?"

"Bana ne olacağı umurumda değil."

"Parmaklıklar ardında olursan ona yardım edemezsin, değil mi? Seni üç gün boyunca hiçbir suçlamada bulunmadan ve seni görmeme izin vermeden tutabildiler, Silas. Üç gün. Bu yasadışı. Sullivan Fox oyun oynamıyor. Git bir duş al ve üstünü değiştir, sonra konuşuruz."

O haklı. Bunu biliyorum. "Ona zarar verdiler mi?" Daha yüzünde görmeden cevabı bildiğim için soruyorum. Bakışlarını indirip mutfığa doğru yürümeye başlamadan önce.

Ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilemiyorum. Boğazım sıkışık, midem gergin. Bu öfke değil, henüz değil. Korku. Onun için. Ona yapabileceklerinden. Sullivan Fox'un yapabileceklerinden. Ethan bana ulaşmak için onu cezalandıracak. Bunu biliyorum. Bana zarar vermek için her şeyi yapar. Kız elinde ve iki adamdan daha tehlikeli olabilir çünkü bana karşı kişisel bir kan davası var. Sly benden nefret ediyor ama bu Ethan'ın hissettiklerinden farklı.

Kahve makinesi çalışmaya başladı. Ana süite giriyorum, hapisane kokan kıyafetlerimi çıkarıp çöp kutusuna atıyorum ve kaynayan sıcak duşun altında duruyorum. Sonra koyu renk bir pantolon ve kazak giyiyorum, tıraş olma zahmetine girmeden ana odaya dönüyorum ve Nigella'yı Horatio Hart'ın çalışma odasında bulduğum kutunun açık durduğu masanın üzerinde iki fincana kahve doldururken buluyorum, kilidin olduğu yerde bir delik var ve içindekilerin bir tarafta yığın halinde olduğunu tahmin ediyorum.

Yığına en yakın koltuğa oturuyor ve ben de karşı koltuğa oturduğumda, bakışlarım tanıdığım zarfa takılıyor. Yıllar önce Sly'ın Hart'a teslim etmemi istediği zarf.

"Aç mısın?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, ellerimi kahvenin etrafına sarıyorum, gözlerim o yığına takılıyor. "Konuşmaya başla. Ne oldu? Ne oldu?"

ona ne yaptılar?"

"Ceketinizi ve anahtarlarınızı almak için yukarı çıkmaya çalıştım ama kapıya bir nöbetçi yerleştirilmişti ve beni dışarı atmadan önce üst katta da bir nöbetçi gördüm. Beni içeri almadılar. Alt kattaki beni kabul bile etmedi. Kapının önünde bir duvar gibi duruyordu ve ne söylediğimin bir önemi yoktu. Ne tehdit ettiğimin. Ethan Fox'un Ophelia'yı kapıdan çıkarması neredeyse yirmi, otuz dakika sürdü."

Kanım dondu. "Ne demek onu dışarı çıkardın?"

Nigella gözlerini kapatıp açıyor. Her zaman çok açık sözlü, pragmatik bir kadın olmuştur. Sadede gelir ve lafı dolandırmaz. "Yani berbat bir haldeydi Silas. Bırak ayakta durmayı, kendi başına bile yürüyemiyordu."

Bardağı yere bırakıyorum çünkü kıracağımdan oldukça eminim.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ona zarar verdi. Ethan ona zarar verdi." Tereddüt ediyor ve ben neye benzediğimi merak ediyorum. "Üzgünüm, oraya çıkmaya çalıştım ama çıksaydım bile onu durdurabileceğimi sanmıyorum."

"Ne yaptı o? Ona ne yaptı?" Kendi sesimi tanıyamayarak soruyorum.

"Balo salonuna geri döndüklerinde görebiliyordum..." başını sallıyor. "Onu Sullivan'a verdi, o da onunla dans etti ama çoğunlukla onu tuttuğunu gördüm. Ayakları..."

"Ne?" Gözlerimi kısarak, çenemi sıkarak, nefesim daralarak söylüyorum.

"Ayakları kanıyordu. Bunu görebiliyordum. Belki sırtı da."

İçimde duygular savaşıyor. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu orada yalnız ve korumasız bıraktım.

Ethan onun canını yaktı. Onun kanını akıttı. Damla damla kanını akıtacağım.

Ama önce ona ulaşmalıyım. O hala korunmasız. Hala onların merhametindeyim.

Ve Nigella'nın işi henüz bitmedi.

"Dans bittiğinde Sly, oğluyla nişanlandığını duyurmak için onu ailesiyle birlikte sahneye çıkardı. Sanırım orada neredeyse bayılıyordu."

"Onu almam gerek." Sandalyemi geriye itip ayağa kalktığımda sandalyemin ayağı gıcırıyor.

"Bekle, Silas. Dahası da var," diyor Nigella.

Başımı salladım. "Bana sonra söyleyebilirsin. Gidip onu almam lazım. Nerede o?" Tereddüt ediyor. Yumruğumu masaya vuruyorum. "Nerede lan o?"

"Bilmiyorum, Silas. Onu Boston'da bir yere götürdüklerini düşünüyoruz. Hamish yolda-"

"Onu telefona bağla."

"Önce bunu görmen gerek Silas."

"Başka hiçbir şeyin önemi yok." Sıkılmış dişlerimin arasından söylüyorum.

"Bence önemli. Bence bu önemli. Kutu. Nereden aldın onu?"

"Neden?"

"Nereden buldun bunu?"

"Onun evinde. Babasının yıllar önce bir şey sakladığını hatırlıyorum. Ev, gitti mi?" Soruyorum çünkü haberlere erişimim yoktu.

Başını sallıyor. "Tamamen yanmış. Kundaklanmış. Seninle ilgili video görüntüleri orada, ama uygun bir şekilde yok edilmiş daha fazlası da var. İşin özü, siz ayrıldıktan yaklaşık yarım saat sonra ev alevler içinde kalmış."

"Tanrım."

"Çıkardığınız kutu, iyi ve sağlam bir kutu. Yangından kurtulamazdı ama sağlamdı. Açmak için kilidi deldim."

Tanıdığım zarfı açıp içindekileri çıkarmasını izliyorum.

"İki ehliyet. Biri Horatio Hayes'e, diğeri Claire Carlisle-Bent'e ait." Ehliyetleri alıp Claire'inkine baktım. Bu Ophelia'nın annesinin adıydı. Burada on yedi, on sekiz yaşından fazla olamaz. Gülümsüyor ama

gözlerinde bir gölge var. Horatio, burada çok daha genç olmasına rağmen tanıdım. Ruhsatlara göre ikisi de Houston, Teksaslı. Her zaman New England'lı olduğunu söylediği yerden değil.

Daha sonra gazete kupürlerini ortaya koyuyor ve manşeti okurken kendimi yeniden yerime otururken buluyorum: *Petrol Kralı'nın Kızı Kaçırıldı.*

Kafam karıştı, sabırla bekleyen Nigella'ya baktım.

İlk makaleyi elime aldım ve içeriğine göz attım. "Nedir bu?" Okurken soruyorum.

Petrol patronunun tek varisi Gordon Carlisle-Bent'in kızı Claire Carlisle-Bent, çalışanlardan Horatio Hayes tarafından kaçırılmıştı. Makalelerin hepsinde Claire Carlisle-Bent'in hamile olabileceğine dair isimsiz bir ihbardan bahsedilmektedir.

Gordon Carlisle-Bent'e göre hamilelik iddiası saçmalıktı ve dedikodu tacirleri tarafından çıkarılmış bir söylentiydi. Ayrıca kızının, annesinin mutfakta yardımcı olarak çalıştığı ve kendisinin de iyi niyetinden dolayı ufak tefek işlerde çalıştırdığı çocukla olan ilişkisini bitirmeyi planladığını iddia etti. Kızının çocukla ilişkisini öğrendiğinde tahmin edilebileceği gibi çok öfkelenmişti.

Birkaç ay boyunca yayınlanan ve ülkenin en zengin ve güçlü adamlarından birinin kızının nasıl ortadan kaybolabildiğinden bahseden makaleleri gözden geçirirken beynim işlemeye devam ediyor. Hepsi de kızın muhtemelen öldüğünü, şiddet yanlısı erkek arkadaşı tarafından öldürüldüğünü öne sürüyordu.

Tarihlere bakıyorum, hesap yapıyorum. Bu hamilelik söylentileri, Gordon Carlise-Bent'in dünyanın ne düşünmesini istediğinin önemi yok, söylenti değildi.

Nigella'ya bakıyorum. "Hamileydi. Zaman çizelgesine bakılırsa. Sanırım babası öğrendi ve belki de sonlandırmasını istedi? Bir çocuk sahibi olmayı hayal edemiyorum.

torununun personel tarafından yetiştirilmesi onun isteyeceği bir şey olurdu. Belki de bu yüzden kaçmışlardır?"

"Yine de kaçtılar mı? Zorlanmadığından emin misiniz?"

Yapamayacağımı anladım.

Bana son bir zarf uzatıyor, bu seferki farklı, kırışmış ve binlerce kez açılmış gibi yıpranmış.

Tek kelime etmeden, tek sayfalık kâğıdı çıkarıp alıyorum. Titrek bir yazıyla elle yazılmış bir mektup. Mürekkep lekeler halinde dağılmış ve neredeyse mektubu yazanın ya da okuyanın ağladığını, gözyaşlarının sayfaya ağır ağır damladığını hayal edebiliyorum.

Özür dilerim. Ona bakamıyorum. Buna dayanamıyorum.

Özür dilerim. Claire.

Tarihli ve tarihi hatırlıyorum. Ophelia'nın doğum günü. Tam bir yaşında olacaktı.

"Claire'in boğulmasının kaza olmadığını tahmin ediyorum." Nigella diyor ve ölüm ilanını uzatıyor. Claire Hart, on sekiz yaşında, ölüm nedeni boğulma. Tarihler çakışıyor.

"Anlamıyorum," diyorum, her şeyi anlamlandırmaya çalışarak. Hart hamile kız arkadaşını mı kaçırdı?

"Dahası da var ama bence en önemli parçalar bunlar. Bu ikisi dışında."

Elindekini alıyorum. "Bu ne?"

"Ophelia Hart'ın kan grubu B. Claire'inki A. Horatio Hart'inki O."

Şaşkınlığımı görüyor olmalı.

"Onun biyolojik babası değil. Babası olsaydı A ya da O tipi olması gerekirdi. Ben bir bilim insanı değilim ama bu oldukça kolay araştırılabilir bir konu ve gözüme çarpan bazı tıbbi raporlar buldum, bu yüzden araştırdım."

"Horatio Hart onun babası değil mi?" Sonunda söyledim. "Hayır. Olması imkansız."

"Kim o zaman?"

Omuz silkiyor.

"Annesinin ailesi, kim onlar? Carlisle-Bent bir şeyler çağrıştırıyor."

"Carlisle-Bent ailesi 1900'lü yılların başında petrol ve gazdan servet kazandı. Bir dönem Birleşik Devletler'in en zengin ailelerinden biriydiler. Hâlâ büyük bir servete sahipler ama eskisiyle kıyaslanamaz bile. Claire'in babası Gordon Carlisle-Bent. Şu anda neredeyse yetmiş yaşında ve sağlık durumu kötü."

"Sadede gel."

"Anlatıyorum."

Koltuğumda geriye yaslanıyorum, söylediklerine iyice konsantre olurken alnım çatılıyor.

"Ve bir de Chandler Carlisle-Bent var, Claire'in annesinin önceki evliliğinden olan üvey kardeşi. Gordon onu evlat edinmiş, ona kendi adını vermiş. Gordon annesiyle evlendiğinde Chandler on yaşındaydı. Söylentilere göre onu mirasından mahrum bırakmış. Ve yirmi yıl önce, Chandler ortadan kayboldu. Aynı zamanda Gordon'un karısı da ölmüş."

"Mirastan mahrum bırakılıp ortadan kaybolmak mı?"

Başını sallıyor. "Ama artık ortadan kaybolmadı. Şu anda Boston'a doğru yola çıkmış durumda."

Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalı.

"Her an inebilir."

"Yani bu Chandler Ophelia'nın amcası mı?"

"Gordon Chandler'ın kan bağı olan babası olmadığı için sanırım üvey amcası."

"Neden mirastan mahrum bırakıldı?"

"Bilmiyorum. Gordon tek başına kaldı ve toplumdan uzaklaştı. Birkaç ay sonra gazeteler sıkıldı ve her zaman yaptıkları gibi yollarına devam ettiler."

"Chandler'ın uçağını kim bekliyor?"

"Hamish. Ve bence bu önemli. Claire hayatta kalsaydı bu servetten en çok yararlanan kişi olacaktı ama şu anki haliyle servetin tamamı Chandler'a gidebilir."

"Ama onun mirastan mahrum bırakıldığını söylemişsiniz."

"Gordon yaşı ve hasta bir adam. Chandler gibi adamları tanıyorsam, vasiyetle savaşıacaktır. Tabii Claire'in kızı ortaya çıkmazsa. O zaman Gordon'un önemli servetini bırakacağı bir torunu olur. Chandler yine de savaşabilir ama Ophelia'nın da işin içinde olması onu daha da zorlar."

Duymayı bırakıyorum çünkü her şey yerli yerine oturuyor. Şimdi her şey mantıklı geliyor. Ethan evlilik sözleşmesi yapmamakta ısrar ediyor. Mesele ona güvenmek değil. Hem de hiç. Ve bir şey olursa Ophelia'nın servetlerinin yarısını istemesinden korkmuyorlar. Tam tersi.

"O orospu çocuğu."

Nigella'nın telefonu çaldı. İkimiz de bakıyoruz ve ekranda Hamish'in adını görüyorum. Açıyor ve hoparlöre veriyor.

"Uçak erken geldi ve o da arabada. Onları takip ediyorum. Görünüşe göre şehir merkezine gidiyorlar."

"Bana canlı konumunuzu gönderin. Yoldayım," diyorum, ayağa kalkıyorum, ceketimi alıyorum ve asansörü çağırmak için düğmeye basıyorum.

Asansör geldiğinde Nigella, "Silas, yasaklama emri," dedi.

"Yasaklama emrini siktir et."

OPHELIA

I Rüya görüyorum. Sahnenin grenli siyah-beyaz, eski film kalitesinden dolayı biliyorum. Biliyorum çünkü kendimi izliyorum. Kendimi ve Silas'ı.

Maskemi tanıdım. Aylarca harçlık biriktirdikten sonra aldığım maske. Babam bir işe girmeme asla izin vermedi. Okuldaki ve evdeki hayatımın dışında bir şeylere sahip olmayı çok istiyordum. Yalnız bir rutine dönüşen hayatımda bir değişiklik olsun istedim. Ama o kararlıydı, ben b ü y ü d ü k ç e daha da aşırı korumacı olmaya başladı.

Elbisem bu yıl giydiğim kırmızı elbise ile geçen baloda giydiğim elbisenin bir karışımı. Yakut gerdanlık boynumu sıkıca sarıyor. Renkli olan tek şey o. İçinde bulunduğumuz oda aynı görünüyor. Silas ve ben de oradayız.

Silas'ı düşünmek beni ağlatıyor. Silas sanki gözlüklerim olmadan ona bakıyormuşum gibi göz kırpmıyor.

Konsantre oluyorum, Silas'ı ve kendimi şezlongda otururken izliyorum. Şampanya şişesini açarken gülümsüyor ve ben onu, evimdeymiş gibi hissettiren bu adamı izlerken kendimden geçiyorum. Ama işte yine gidiyor, göz kırparak sahneden çıkıyor.

Tamamen, sahnenin kendisi bir başkasına dönüşüyor, bir ev yanıyor, yerde kül var, hayatlar toza dönüşmüş.

Biri inliyor. Ben olduğumu fark ettim. Yüzüm nemli ama silmek için hareket edemiyorum. Hem o odaya geri dönmek istiyorum hem de istemiyorum. Bu konudaki duygularım karışık, çoğunlukla da üzgün.

Ama ben oradaydım, o da oradaydı, şişeyi içmiştik ve pencerenin önünde durmuş dansçıları izliyorduk ki Silas eğildi, büyük bir jest yaparak elini uzattı ve beni dansa davet etti. Kıkırdıyorum, hıçkırıyorum. Şampanya. Kollarına girdiğimde sıcak ve güçlü, yanağımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Burada kendimi çok güvende hissediyorum. Onunla çok güvende.

Ama güvende değiliz. Biliyorum. Ona, çarpık burnuna, şakağındaki yara izine bakıyorum ve hiç de güvende olmadığımızı biliyorum.

Yine de o küçücük odada dans ediyoruz. Ne kadarının anı, ne kadarının rüya olduğundan emin değilim ve umurumda da değil. Görünmeden izliyorum, gölgelerdeki bir röntgenciyim. Daha sonra başka röntgenciler de oldu. Ne kadar süre orada durup bizi izlediler?

Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Sahne bulanıklaşıyor ama gözyaşlarımı siliyorum çünkü dans sona eriyor ve ikimiz de biraz sarhoşuz. Silas başını eğiyor, yüzümü yukarı kaldırmak için parmağını çenemin altına koyuyor ve ben de onun güzel gözlerine bakıyorum. Beni öptüğünde ne ben kendi gözlerimi kapatıyorum ne de o kendi gözlerini kapatıyor. Hıçkırıyorum ve alnını alnıma yasladığında, bana bir kez daha bakmadan önce duymadığım kelimeler fısıldıyor. Ortadan kaybolmadan önce, beni o odada değil, çocukluk evim etrafımda yanıp kül olurken alevlerin ortasında bırakıyor ve karanlıkta sinsice uzaklaşıyor.

Nefes nefese uyanıyorum. Göz kapaklarım açılıyor ve tavana bakıyorum. Ağzım pamukla doldurulmuş gibi hissediyorum. Mide bulantısı içimi sarıyor ve yan dönüyorum.

tüm enerjimi alıyor, uzuvlarım kurşuna dönüyor. Oturmaya çalışıyorum ama yapamıyorum.

Nerede olduğumdan ya da buraya nasıl geldiğimden emin olmadan yabancı odaya göz kırpıyorum. Pencerenin dışında kar bulanık bir şekilde yağıyor. Yüksek bir binadayız ve gece vakti.

Komodinin üzerinde bir bardak su ve bandaj gibi görünen yırtık bir sargı görüyorum. Daha yakından bakıyorum ve göz kırpıyorum. Sargıların yanında şırıngalar var.

Gözlüklerim oradaydı. Onları almayı başarıyorum ama işe yaramadıklarını fark ediyorum, camlardan biri kırılmış, çerçeve sanki biri üzerine basmış gibi bükülmüş. Yine de takıyorum çünkü hiç yoktan iyidir.

Kendimi biraz yukarı çekmeyi başarıyorum, yatak başlığına yaslandığımda nefesimin kesildiğini hissediyorum. Kendime bakıyorum. Çırılçıplaktım. Battaniye dikkatsizce kalçalarımın üzerine atılmış. Her yerim ağrıyor ve beni kırbaçladığı yerdeki mor yaraları görebiliyorum.

Ethan beni dövdü. Silas ve beni bulduktan sonra beni kırbaçladı. Boğazımda düğümlenen hıçkırığı durdurmak için elimi ağzıma götürüyorum.

Battaniyeyi en çok acıyan ayaklarımın üzerinden itiyorum ve beyaz çarşafları boyayan kanı, ayaklarımdaki kurumuş kabukları görüyorum. Her adımda onu hissettiğimden emin olmak istiyordu. Hissettim. Hem de nasıl.

Yoksa babasının ne kadar titiz olduğunu görmesini mi istiyordu? Balo salonuna geri dönmeden önce ne demişti? Şanslıydım ki kırbacı vuran babası değildi.

Sullivan Fox oğlunu ve karısını dövmüş. Bunu kendisi söyledi. Ben bunu nasıl bilemedim? Hayatımın on yılı boyunca onların yanında yaşadım. Evlerinde çok zaman geçirdim. Nasıl görmedim?

Soğuktan titriyorum ve battaniyeyi yukarı çektiğimde sol elimde az önce geri verdiğim yüzüğü görüyorum. Şimdi çok sıkı hissettiren yüzük.

Kapı açılıyor, içeriden gelen ışık o kadar parlak ki başımı çeviriyorum. Ethan biriyle, başka bir adamla konuşuyor ve beni gördüğü anda gülümsemesi kayboluyor.

Arkasındaki adam gözlerime bakıyor. Oteldekiyle aynı kişi. Ethan kapıyı kapatmadan önce çarşafı yaklaşıtıyorum.

"Şimdi de mütevazı mı? Gerçekten mi? Hepimiz seni gördük, Phee. Dışarıdaki adam, polisler, babam. Babam seni izledi, Silas Cruz'un sana tecavüz edişini izledi."

"Tecavüz mü?" Mırıldanıyorum, sesim tam olarak çalışmıyor.

Gözlükler yüzümden kayıyor ve onları almak için odayı geçiyor. Onlara bakıyor, başını sallıyor ve yere bırakıyor.

"Onlara ihtiyacım var," diyorum, sesim garip çıkıyor, sanki sürükleniyormuş gibi. Ağır, vücudum gibi.

"Onlar bozuk. Senin için iyi değiller." Yatağa doğru yürüyor ve bakışlarım kemeriyle aynı hizaya geliyor. Kendimi ondan uzaklaşırken buluyorum. "Sakin ol. Sana zarar vermeyeceğim."

"Sana inanmıyorum."

"Bunun bana bağlı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyor, yatağın kenarına oturuyor, bir ayağının altındaki bandajı sıyırmadan önce bir çürüğe bastırıyor.

"Ow." Bacağımı çekmeye çalışıyorum ama o beni durduruyor.

"Onları temizlemem gerek. Acıyacak ama enfeksiyon kapmalarını istemezsin. Büyük bir gün bizi bekliyor."

Ayak uydurmaya çalışıyorum ama sanki kelimeler çok yavaş geliyor. Komodine doğru hareket eden elini takip ediyorum. Çekmeceyi açıp antiseptik ve bandajları çıkarıyor ve içinde sıralanmış yarım düzine şırınga görüyorum.

"Bunlar ne?" Çekmeceyi kapatırken soruyorum, sıkıştığında küfrediyorum ve onu içeri sokmak zorunda kalıyor.

"Ağrı kesiciler."

"Ne nazik . . . ağrı kesici?" I merak ediyorum
Eğer onlar Bu kadar halsiz
hissetmemin sebebi.

Ayaklarımın altındaki kesiklere antiseptik sürüyor ve

ben inliyorum. Bana cevap vermiyor ve ben de onu izliyorum.

Çalışıyor. Ethan'ı hayatımın çoğunda tanıdım ama şu anda sanki başka bir adama bakıyor g i b i y i m .

"Ethan?"

İşini bitirene kadar hâlâ bana bakmıyor. Ayağa kalkıyor, kullanılmış sargı bezlerini atıyor, sonra komodinin üzerindeki atılmış sargı bezlerini topluyor ve onları da atıyor. Sonra aspirin şişesini eline alıyor. Yeni ve avucuna iki tane bırakıp bana uzatmadan önce koruyucu etiketi soymasını izliyorum.

"Al."

Önce onlara, sonra ona bakıyorum, ne kadar susadığımı ve aynı zamanda midemin ne kadar bulandığını fark ediyorum.

"Bana ne tür ağrı kesiciler verdiniz?"

"Uyumana yardımcı oldular. Çok kötüydü, Phee." "Bilmen gerekirdi. Beni yendin."

"O gece sana söylediğim gibi, ben babamdan daha iyiyim," diyor kapıya bir bakış atarak. "Bunları al. Sana diğerinden daha fazla vermek istemiyorum."

O zaman ne dediğini duydum. O gece. Dün gece değil. "Ne zamandır uyuyorum?"

"Üç gün."

"Ne? Neredeyiz biz?"

"Boston. İşte, al bunları. O buraya gelmeden konuşmamız gerek."

"Kim?"

"Sence kim? İster al ister alma, umurumda değil. Bu benim sorunum değil."

O elini çekmeden ben alıyorum ama su için bana yardım etmesi gerekiyor.

"Silas nerede?" En iyi kararına rağmen soruyorum.

Homurdanır, başını sallar ve suyu yere bırakır. Pencereye doğru yürüyor ve şehre bakıyor. Düşüncelere dalmış gibi görünse de, bir şey görüp görmediğini merak ediyorum.

"Geçen gece yaptığım şeyi sana yapmak istemedim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Aslında bilmiyorum, o yüzden cevap vermiyorum. Çünkü o kemeri kullanırken yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum.

Bana döndü. "Hepimiz yapmak istemediğimiz şeyleri yapmak zorundayız, Phee. Sen de dahil."

Yüzüğün parmağımın etrafında bir daire çizdiğini hissediyorum ve içimde giderek artan bir aciliyet duygusuyla bacaklarımı yataktan dışarı çıkarmaya çalışıyorum.

"Silas nerede?"

"Şu anda hapiste ve yakında ait olduğu yere, hapishaneye girecek. Kundakçılıktan yargılanacak. Senin evini yaktı ve sen onun nerede olduğunu mu soruyorsun? Umurunda mı? Hâlâ mı? Hayret bir şey. Belki de babam senin hakkında haklıydı. Onca yıl seni ondan korumaya çalıştım ve sen bana borcunu böyle mi ödüyorsun?"

"Neden bahsediyorsun sen?" Soruyorum, evin gittiğini düşünemiyorum, şimdi olmaz.

"Fazla zamanımız yok, bu yüzden sana her şeyi açıklayacağım. Söylediklerimi yapman gerekecek, yoksa seni koruyamam."

"Anlamıyorum." Ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum, başım ağrıyor, vücudum ağrıyor.

"Kaçıyoruz. Bu gece. Sen ve ben."

"Ne?"

"Beni duydun. Kalkmanı ve duş almanı istiyorum. Onun pis kokusunu üzerinden at çünkü buna bir dakika daha dayanamam." Bana doğru yürüyor, bu düşünceye sinirlenmiş gibi görünüyor. "Son birkaç gündür seninle ilgilendiğimi ve tek görebildiğimin seni beceren adam olduğunu biliyor musun? Kokusunu alabildiğim tek şey seks. Nasıl yapabildin?" diye soruyor, dudağı kıvrılıyor ve ilk kez bunca yıldır Silas'tan beni önemsedüğinden daha çok nefret edip etmediğini merak ediyorum.

"Sana söyledim Ethan. Sana aşık değilim. Biz ayrıldık-" Homurdanıp uzaklaşıyor.

"Seninle evlenmeyeceğim. Ne dediğin umurumda değil."

Dış odadaki bir kargaşa ikimizin de dikkatini çekiyor. Kapı çalınmadan açılıyor ve içeri Sly Fox giriyor. Genişçe gülümserken dişleri parıltıyor, keskin görünüyor, ısmarlama bir takım elbise içinde kusursuz giyinmiş, saçları geriye taranmış, bileklerinde elmas kol düğmeleri parlıyor. Yenilenmiş görünüyor ama ben sonunda onun içini görüyorum. Gözlerindeki turkuazın Silas'inkinden ne kadar farklı olduğunu görüyorum.

Silas.

Gerçekten yaptı mı? Galaya gelmeden önce evimi yaktı. Yaptığımız şeyi yapmadan önce mi? O kadar ikiyüzlü mü?

"O Uyan. Güzel." Sly diyor, kapanış ve

Kapı. Oğluna baktığında gülümsemesi kayboluyor ve Sly'ın ima ettiği şeyi hatırlayarak onları birlikte izliyorum.

Oğlunu dövdüğünü. Oğlum. I Hatırla o

oldu Sly kim talep edildi benim cezam. Ama

Ethan beni kırbaçlayarak mı koruyor? Hayır, Birini böyle koruyamazsın.

Ethan'a döner. "Neden giyinmemiş?"

Ethan duvara yaslanır ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Phee? Az önce bana söylediklerini babama da söylemek ister misin?"

Battaniyeyi göğsümün üzerine çekiyorum ve Sly konuştuğunda seviniyorum çünkü ona hiçbir şey söylemek istemiyorum. Ondan korkuyorum. Ethan'dan çok ondan korkuyorum.

Sinsi sırıtıyor. Bu korkuyu hissetmiş olmalı. "Phee. Ethan'ın bundan sonra ne olacağını açıkladığını varsayıyorum?"

"Onunla evlenmeyeceğim." Bu sözleri söylerken kalbim güm güm atıyor.

Sly'ın dudakları kıvrılır. "Hayır mı? Bence

öylesin." "Silas nerede? Ona ne yaptın?"

"Ben mi? Ben hiçbir şey yapmadım. Hepsini kendisi yaptı. O hapiste, Phee. Kundakçılıktan." Ethan'a döndü. "Bunu ona söyleyeceğini sanıyordum."

"Ben yaptım."

Sly, "Televizyonu aç," der Ethan'a. O da söyleneni yapmak için odanın diğer ucuna yürür ve kumandayı Sly'a

uzatır, o da daha önce kaydetmiş olması gereken görüntüye tıklar. Bu

gala gecesinden. Muhabir evimi rekor bir sürede kül eden yangından bahsederken ekranın köşesinde tarihi görüyorum.

Ağlamamaya çalışarak izliyorum.

"Evinden geriye kalanlar bunlar, Phee. İçinde bulunan tüm eşyaların gitmiş. Ve bu," diye devam ediyor, farklı bir kanala tıklayarak. Evin güvenlik kamerası görüntüleri. Sözleşmeyi bir süre önce iptal ettiğimizi sanıyordum ama sanırım etmemişiz. "Bu senin erkek arkadaşın. Ona öyle mi diyeceğiz? Hayır, bu oğluma hakaret olur. Aileme. Bu gerçek Silas Cruz'un ta kendisi. Zaman damgasına bak. Sen galadayken."

"Sen kalabalığın içinde onu ararken," diye ekliyor Ethan.

"Hm." Sly, Silas'ın smokiniyle evden çıkışını izlerken kolunun altına bir şey sıkıştırdığını söylüyor.

"Babam gittiğini biliyor mu?" Ben soruyorum.

Sly bana döndü. "Ben nereden bileyim? Horatio ile iletişimim yok. Bana kazık attığı için hapiste, unuttun mu?" Dikkatini tekrar ekrana veriyor ve Silas'ın kararlı yüzünü yakınlaştırarak sahneyi tekrarlıyor.

"Kapat şunu," dedim ona.

Yapmıyor ama kumandayı bir kenara bırakıp yanıma geliyor. Kendimi yatak başlığına yaslıyorum.

"Baba, onu biraz rahat bırak," diyor Ethan.

Sly yine de onu görmezden geliyor. "Sana tecavüz etti mi, Phee?" diye soruyor, ses tonunda sahte bir endişe var.

Başımı sallıyorum.

"Hayır mı? Çünkü öyle görünebilir. Yani, tanıklar vardı."

"O yapmadı..." O kelimeyi söyleyemem. "Zorunda değil miydi?"

Kendimi çelikleştiriyorum. Ona karşı durmalıyım. O bir zorba. "Bana tecavüz etmedi."

"Yani bunu sen mi istedin? Seni becermesini mi istedin?" "Ne istiyorsun?" Soruyorum, kelimelerim kırılmış.

"Senin için her şeyi açıklayacağım. Piç oğlum sana bir numara yaptı. Sanırım yıllardır bu oyunu oynuyor, sen daha çocukken seni kandırdı. Kafanı o kadar karıştırmış ki evini yıktığı gerçeğini görmezden geliyorsun."

"Neden alsın ki? Benim için aldı."

Bunun üzerine kahkahayı basıyor. "Ah, canım benim. Özür dilerim. Oh, Tanrım." Bana gülerken eliyle ağzını kapatıyor ve kendimi bir metre boyunda hissediyorum. "Ev için yaptırdığı sigortadan ne kadar kazanacağını biliyor musun? Şu anda sıfır dolar elbette ama yakalanacağını tahmin ettiğini sanmıyorum. Mesele para, Phee. Hayat paradan ibarettir."

"Bu doğru değil."

"Neye isterseniz ona inanın. Kanıtlar gözlerinizin önünde." Ekranı işaret ediyor. "Şimdi şöyle olacak. Kalkacaksın, duş alacaksın ve Mira'nın büyük gün için seçtiği güzel elbiseyi giyeceksin." Dolabın kapağında asılı olduğunu görüyorum. "Sonra sen ve Ethan belediye binasına gideceksiniz ve kaçarak evleneceksiniz. Elbette her şeyi arkadaşlarımıza açıklayacağım. Galada olanlardan, Silas'ın sana tecavüz etmesinden sonra oğlum acını hafifletmek için elinden geleni yaptı."

"Bunu neden istiyorsun ki? Ethan'la evlenmemi nasıl isteyebildiğini anlamıyorum."

"Kalbimde bir romantizm var sanırım. Şimdi, söylediğim şeye geri dönelim. Eğer kendi isteğinle buna uymamayı seçersen, uyumana yardımcı olması için o iğnelerden bir tane daha vurulacaksın ve biz de her şeyi halledeceğiz. Uyanacaksınız Bayan Ethan Fox. Ama uyandığınızda, bu sefer benimle bir hesaplaşmanız daha olacak. Silas Cruz'a karşı yasaklama emri? Bahsettiğim tecavüz suçlamasına dönüşecek. Anlaşıldı mı?"

Doğrulurken, gömleğinin kollarını ceketinin altından çıkarırken ve saati kontrol ederken ona bakıyorum.

"Bunu hallet Ethan," der oğluna, sonra daha acımasızca:
"Her şeyi berbat etmemeye çalış."

OPHELIA

I Gözlerini babasının sırtına dikmiş olan Ethan'ı izliyorum ve gözlerinin içindeki bakış beni soğuktan ürpertiyor. Kapı kapandığında bakışlarını bana çeviriyor ve yüz hatlarını yeniden düzenlemek, bana her zaman gösterdiği yanını göstermek için harcadığı zamanı görebiliyorum. O her zaman

böyle miydi? Hiç görmedim mi? Hiç görmek istemedim mi?

"İyi misin?" diye soruyor ve ben hangi yüzün Ethan Fox'un gerçek yüzü.

"Ondan korkuyorsun,"
diyorum.

Dudağı kıvrılıyor. "Öyleydi. Ondan korkuyordum. Artık bana dokunamaz."

"Seni hâlâ kontrol ediyor. Seni kontrol etmesine izin veriyorsun, Ethan." Bana sırtını dönerek banyoya doğru yürüyor.

"O günler sona eriyor. Haydi. Duş al. Orada oturarak ikimize de iyilik yapıyorsun."

"Ondan nefret mi ediyorsun?"

Bunu düşünüyor ve acaba bu zamanı benim iyiliğim için mi kullanıyor yoksa gerçekten sorumu ve nasıl cevap vereceğini mi düşünüyor diye merak ediyorum "Evet. Evet, sanırım öyle. Kötü bir şey, değil mi? İnsanın babasından nefret etmesi?"

Ürperiyorum ve bunun kelimelerin kendisinden mi, onları söylemesinden mi yoksa kendisinden mi kaynaklandığından emin değilim. Bana bakışı, gözlerindeki düzlük, gözlerinin içindeki ölüm. Derin, karanlık bir yer.

Göz kırptı ve gitti. Tanıdığım Ethan geri döndü. Rahatlamış bir şekilde nefes veriyorum ama bunun yanlış olduğunu biliyorum. Gülümsediğinde yanağında o gamze beliriyor, neredeyse çocuksu masumiyetiyle aldatıcı. "Bana öyle bakma," diyor. "Çünkü gerçeği bilseydin, sen de kendininkinden nefret edebilirdin."

Mideme hastalıklı bir his yerleşiyor. Bunu bana verdiği ilaçlar mı yoksa o korku, o önsezi hissi mi yapıyor bilmiyorum. Yatağın yanındaki su bardağını alıp sonuncusunu içiyorum, bu sırada Ethan'ın beni izlediğinin farkındayım. Kalbim hızla çarpıyor. Ne yapacağımı şaşırmış durumdayım. Nasıl davranacağımı. Ve başıma gelecekleri kontrol edemiyorum. Hayatımın çoğunda tanıdığım bu adama bakarken kesin olarak bildiğim tek şey onu hiç tanımadığımı.

"Kalk, Phee. Babamı duydun. Sıçıp batırmamı istemiyor." Çirkin bir kahkaha attı. "Uymamız gereken bir programımız var."

Yataktan kalktım. Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Üzerimdeki ağır ve uyuşturulmuş hissi yavaş yavaş atıyorum. Çarşafı etrafımda tutarak, adımlarımı olabildiğince hafif atarak odanın içinde ilerliyorum. Her adımda irkiliyorum. Banyoya gittiğimde bana dokunmadan geçmeme izin veriyor. Kapıyı kapatırken bunun için minnettarım. Telefonu çalıyor ve cevap verip uzaklaşıyor.

Kapıyı kilitliyorum ve makyaj masasının üzerindeki büyük aynaya doğru yürüyorum. Gördüğüm şey korkutucu. Hayalet gibi solgun görünüyorum, galadan kalma makyajımın çoğu gitmiş, bulaşmış göz kalemim beni hortlak gibi gösteriyor. Kalçalarımın ön tarafındaki morluklar ve kemerin sardığı yerler mor ve kırık kan damarlarıyla dolu, ama arkamı döndüğümde verdiği zararın gerçek boyutunu görüyorum. Elimi geriye uzatıp hassas bir noktaya

dokunuyorum.

yan tarafım, sırtım, kığım ve kalçalarım kalın kırmızı yaralarla işaretlendi, bazıları açıldı ve kabuk bağladı. Bazı yerlerim şişti. Buna bakınca, bunu hissedince, beni dövdüğü zamanı hatırlayınca, ayaklarımın altını kırbaçlamak için bacaklarımı o tabureye koyduğu zamanı hatırlayınca, Ethan'ın da benden nefret ettiğini düşünüyorum. Etmeli.

"Phee?" diye seslenir, kapıyı dener. "Kapının kilidini aç. Yardıma ihtiyacınız olacak."

"Ben iyiyim." Duşu açıyorum ve kilit tuttuğu için minnettarım. Suyun altına giriyorum, sıcak su cildime çarptığında anında irkiliyorum. Suyu kapatmadan önce dayanabildiğim kadar soğutuyorum ve bir havluyu yavaşça etrafıma sarıyorum.

Otelde verilen diş fırçası ve macunu ile sabunu kullanarak makyajımın son kalıntılarını da temizliyorum. Biraz daha iyi hissediyorum ama çok değil çünkü başıma gelecekleri biliyorum ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

Kapıyı açıyorum ve Ethan'ı bir sandalyede oturmuş, bir ayak bileğini diğer dizinin üzerine çaprazlamış, telefonda biriyle konuşurken buluyorum. Beni görür görmez bağlantıyı kesip ayağa kalkıyor ve onu tanıdığım onca zamandır ilk kez ne kadar büyük olduğunu görür gibi oluyorum. Ne kadar tehditkâr.

"Kiminle konuşuyorsun?"

"Kimse yok. Al." Dolabın kapağında asılı duran plastik torbadan annesinin gönderdiği elbiseyi çıkarıyor. İçine sütyen ve külot da koyduğunu görünce sevindim. Onları giyiyorum, hala yavaş hareket ediyorum, tenim sıkı ve hassas.

Ethan'ın gözleri hareketlerimi takip ediyor. Görmekten çok hissediyorum. Onda daha önce hiç tanımadığım bir düşmanlık var.

"Yakında iyileşeceksin," diyor Ethan. "Bunu babamın emri üzerine yaptığımı biliyorsun. Ben şiddet yanlısı bir adam değilim."

Elbiseyi başımın üzerine çekip homurdanıyorum. "Hayır mı? Gerçekten mi Ethan? Bence bu tam tersinin kanıtı. Bunu

neden yaptın? Madem istemiyordun, neden yaptın?"

"Senin de gördüğün gibi babam çok kontrolcü olabiliyor. Ve daha önce de söylediğim gibi, ben ondan daha iyiyim."

"Hiç kimse olmasa daha iyi." Ayakkabıları giymek için yatağın kenarına oturuyorum, özellikle de onları giyip yarım numara küçük olduklarını fark ettiğimde dayanılmaz derecede acı vereceğini bildiğim bir çift topuklu ayakkabı. Mira bedenimi biliyor. Bir mesaj gönderiyor.

"Devam et, Phee."

"Çok küçükler."

"Yalın ayak bir seçenek değil."

"Bana bunu yaptıramazsın." Ayağa kalktım ve odayı geçtim.

Ethan beni durdurmuyor. Onun yerine sıkılmış gibi iç çekiyor. "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor tam kapıyı açtığımda ve süitin oturma odasında tanımadığım üç adamın yüzlerini gördüğümde. Hepsi iri yarı ve kemerlerine takılı kılıfları görüyorum. O silahlar oyuncak değil.

Kapıyı kapatıp Ethan'a dönüyorum. "Ben senin tutsağın mıyım?"

"Olaya bu şekilde bakma. Ben sana yardım etmeye çalışıyorum. Sana yardım etmeye çalışan tek kişi benim."

"En azından babamı arayayım. Ona evden bahsedeyim. Ne yaptığımızı söyleyeyim." Çünkü zaman kazanmam gerekiyor. Seçeneklerimi düşünmek için. Buradan çıkmalı ve Ethan'dan uzaklaşmalıyım.

Yine o iç çekiş. "Sana bunu göstermek istemedim. Babama göstermeyeceğine dair yemin ettirdim. Seni incittiğinden daha fazla incitmek istemiyorum."

Telefonunda geziniyor ve aradığını bulduğunda bana geliyor.

"Baban görüldüğü gibi biri değil." Bu dönüş kafamı karıştırdı.

"Öncelikle, soyadı Hart değil. Hayes." "Ne?"

"Anneni sana hamileyken kaçırdı."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Ekranı bana doğru çeviriyor ve elimde olmadan büyük, kalın harflerle yazılmış kelimeleri okuyorum: *Petrol Kralı'nın Kızı Kaçırıldı*.

Yazının geri kalanını okuyacak kadar iyi göremiyorum gözlüklerim olmadan.

"Kahretsin, unuttum. İlk iş gözlerini düzelttireceğiz. Artık o çirkin gözlükler yok. Temel olarak, annen ve baban çıkıyorlardı ve tahminimce annenin kim olduğu ve babanın personel olduğu göz önüne alındığında, bu Carlisle-Bent ailesinde hoş karşılanan bir ilişki değildi."

"Carlisle-Bent?"

"Bu annenin soyadı. Gerçek soyadı. Ve büyükbaban, o hala hayatta. Ve hala seni arıyor."

"Ne?"

"Baban hayatın boyunca sana yalan söyledi. Seni aileden uzak tuttu. Seni aramaktan hiç vazgeçemedikleri halde sana öldüklerini söyledi."

Yatağın kenarına oturuyorum.

"Yani, bu noktada onun olduğundan emin olabilir miyiz?" diye soruyor.

Başım dönüyor ve Ethan'ın önümde eğilip ayaklarımı çok küçük ayakkabılara zorladığını zar zor fark ediyorum. Babam annemi mi kaçırdı? Birbirlerine aşıklardı. Bunlar benim bildiğim hikâyeler. Bir ailem var, hayatta olan bir büyükbabam mı? Hayır. Buna inanmıyorum.

"Özür dilerim, bebeğim. Çok yakında seni onlarla tanıştırmaya götüreceğime söz veriyorum."

"Onlar mı?"

Beni ayağa kaldırıyor, kolumu sıkıca kavlıyor ve beni otel odasından dışarı çıkarıyor. Yavaş yürümek zorundayız ve sinirlendiğini görebiliyorum ama yapacak bir şey yok. Yine de ana asansöre binmiyoruz. Onun yerine, bir servis asansörüne bindik.

Koridorun sonundaki asansörü biri bizim için tutuyor.

"Bu doğru olamaz. Anlamıyorum." Dünyam parçalanıyor. Önce Silas, ev, sonra Ethan ve Tilkiler, şimdi de bu mu? Babam bana her konuda yalan mı söyledi? "Bırak gideyim, Ethan. Bırak gideyim."

"Sanmıyorum," diyor ve ceketinin göğüs cebinden bir şırınga çıkarırken beni bizimle gelen muhafızlardan birine teslim ediyor.

"Bu ne için?" Kollarımı mengene gibi kavrayan gardiyana karşı mücadele ediyorum.

Ethan kapağı çıkarır ve fıçıdaki sıvının bir kısmını bastırma gösterisi yapar. "Seni daha esnek hale getirecek. Kiliseye gitmemiz gerek. Seçim senin. Yürüyerek mi gireceksin yoksa o mu seni taşıyacak?" Sırtımdaki devi işaret ediyor.

"Düşünmem gerek. Yapamam-"

"Onu getirin," der tutuşu sıkılaştıran muhafıza. "Hayır!"

Mücadele ediyorum ama ne kadar sınırlı seçenekler vardır. "Geleceğim. Kaldır şunu."

"Aferin kızım." Şırınganın kapağını açıyor ve cebinde birden fazla şırınga olduğunu görmemi sağlıyor. Hiçbirine ihtiyacı olduğundan değil. Beni tek başına kolayca alt edebilir ve tek başına değil.

"Babam hakkında yalan mı söylüyorsun Ethan?" Asansörün kapıları açılırken ona soruyorum. Adam hâlâ beni tutuyor.

"Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki?" Bakışları yüzümde, saçlarımda geziniyor. "Saçının bu halinden nefret ediyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Saçım mı? Saçım için mi endişeleniyorsun?" "Neden benimle alay ediyorsun bilmiyorum."

Bir limuzin yanaşırken otelin yükleme iskelesine doğru yürüyoruz. Yolcu koltuğundaki biri inip arka kapıyı açarken Ethan kendinden emin adımlarla önümüzde yürüyor.

Ethan bana "İçeri" dedi.

İçeriye baktığımda koyu renk pantolon giymiş bir çift bacak görüyorum. Ethan'a bakıyorum, kollarımdaki sıkı tutuşun, arkamdaki adamın duvarının farkındayım.

"Kim var orada?"

Cevap vermiyor, onun yerine beni hafifçe dürtten adama eliyle işaret ediyor. Adam beni itmeden önce arabaya tırmanıyorum çünkü o itecek. Orada, benimkinin karşısındaki koltukta bir adam oturuyor. Kırklı yaşlarının sonlarında görünüyor. Beni izliyor, yüzü ifadesiz, okunamaz ama aynı zamanda garip bir şekilde tanıdık.

"Ethan?" Dışarı çıkmak için dönüyorum ama Ethan içeri girerken beni tekrar içeri girmeye zorluyor.

Kapı kapanırken adama "Chandler," diyor.

Adam, Chandler, selamlamak için sadece başını sallıyor, gözlerini bir kez bile benden ayırmıyor. Ve gözleri, onları tanıyorum. Aynaya her baktığımda onların daha yumuşak, daha soluk bir yansımasını görüyorum.

"Demek kız kardeşimin uzun zamandır kayıp olan Ophelia'sı bu." Adımı ağzında yuvarlayarak söylüyor. Test ediyor. Hoşuna gitmiyor. Derin bir nefes alıyor, başını eğiyor.

"Ethan. Ne haltlar dönüyor?" Ben de gözlerimi yabancından ayırmadan soruyorum.

"Seni ailenle tanıştıracığımı söylemiştim, değil mi? Bu Chandler Carlisle-Bent. Amcan."

Neyimi?

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. Chandler'ın dudakları gözlerine yaklaşmayan sıkılmış bir yarı gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılıyor. Dikkatini bir tırnak etiyile uğraşmaya veriyor.

"Ethan. Bu da ne?"

Araba kaldırımdan uzaklaşırken Chandler tembelce, "Duyduğuma göre büyük günmüş," diyor. İçimde bir şeyler kopuyor ve oradan çıkmam gerektiğini anlıyorum. Ondan uzağa. İkisinden de uzağa.

Ethan'ın kucağından atlayıp kapıyı açmak için kapı kolunu kavıyorum. Ethan beni tuttu, parmakları

zaten zedelenmiş et.

"Uslu duracağını söylediğini sanıyordum," diye mırıldanıyor kulağıma yakın. "Tut onu."

Chandler'ın elleri kollarımın üzerine kapanıyor ve Ethan cebine uzanıp şıringalardan birini çıkarırken beni geriye doğru çekiyor.

"Bırakın beni. ıkarın beni!"

Kapı kilitli. Tabii ki kilitli. n ve arka koltuklar arasındaki bölme yukarı kalkarken yukarı bakıyorum. nemli değil. şoförün bana yardım edeceğinden değil. Dikiz aynasına zar zor bakıyor.

"Seni uyarmıştım, Phee," diyor Ethan, başımın üzerinden Chandler'ı işaret ederek.

Chandler'a bakıyorum. Yüz ifadesi okunmuyor, sert ama emin olduğum bir şey var. Birbirlerinden hoşlanmıyorlar. Birbirlerine güvenmiyorlar. Onları bir araya getiren şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Bu garip g birliğinden ne kazanacaklarını.

Başım dönüyor. Tüm bunlar yeni bilgiler ve ne olduğunu anlayamıyorum. Neyin doğru, neyin yalan olduğunu bilmiyorum. Ethan elinde şıringayla yaklaşırken Chandler'ın tutuşuna karşı mücadele ediyorum.

Ethan, "Yemin ederim, sanki beni hiç duymuyorsun," diyor.

"Lütfen, Ethan!" Yaklaşıyor, boynuma bir damla soğuk sıvı damlıyor.

"Senin ve benim için zaman tükendi, Phee. Kim olduğumuzu unuttun. Babamın kim olduğunu. Benim kim olduğumu. Sen yalnızsın. Tamamen yalnızsın. Silas seni becerdi, sonra da becerip gitti. Baban, eğer yleyse bile, yalancı bir pislik. Belki de bütün babalar pisliktir. Ne olursa olsun, bir değişiklik için hak ettiğimi almamın tam zamanı, öyle değil mi?"

"Lütfen!" Ama daha fazlasını söyleyemeden iğnenin batışını, namluda ne varsa onun bana enjekte edilişinin acısını hissediyorum. Neredeyse anında ağırlık hissi

ve aynı anda ağırlıksızlık. Uzuvarımın ağırlaşması. Zihnimin boşalması.

Bir şey söylemek için ağızımı açtım. Ne söyleyeceğimden emin değilim. Ama doğrulurken ve Ethan'ın omzuna düşerken Chandler'ın yüzünü görüyorum, gözlerinin büyüdüğünü izliyorum, Ethan'ın bir şey bize sertçe çarpmadan hemen önce küfrettiğini duyuyorum ve neredeyse gerçeküstü bir şekilde araba yoldan çıkıyor, frenlerin gıcirtısı ve metale çarpan metalin mide bulandırıcı sesi içimde şok dalgaları yaratıyor. Elimden gelse çığlık atardım ama sesimi çıkaramıyorum, gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Araba kontrolden çıkarken önce koltuğa sonra arkaya savruluyorum. Sersemlemiş bir halde tutunacak bir şey bulmaya çalışıyorum. Sedan bir direğe çarpıp nihayet durduğunda, başım cama çarpıyor ve sersemlemiş, başım dönmüş bir haldeyim, lekeler gözlerimin önünde dans ediyor.

Arabanın kornası çalışıyor, hem sürücü hem de yolcu hava yastıkları şişiyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, inleyen Chandler'a bakıyorum, hareketsiz duran Ethan'a bakıyorum.

Sıcak bir şey şakağımdan aşağı kayıyor ve ona dokunmak için uzanıyorum. Parmaklarım kanlı çıktı. Zaman yavaşlıyor. Biri kapıyı açıyor ve görmek için başımı çeviriyorum, kulaklarımdaki çınlama duymamı imkânsız kılıyor ama orada, başını içeri eğmiş Silas duruyor.

Silas öfkeli.

Silas, ben uyanık kalmaya çalışırken diğer sesler arasında duyamadığım bir şeyler haykırıyor.

İçeri uzanır, Ethan'ı yakalar. Onu arabadan dışarı çeker. Ethan ya da Silas ya da ikisi birden küfreder. Silas Ethan'ı arabanın kenarına çarpıyor. Silas yumruğunu Ethan'ın yüzüne indirirken Ethan'ın çığlığını duyuyorum. Chandler'ın gözleri açılıp bana odaklanırken benim dikkatim dağılıyor ama sonra Silas yeniden ortaya çıkıyor ve ben gözlerimi açık tutmak için çok uğraşıyorum. Beni koltuğun üzerinden çekip kaldırıyor.

"Tanrım. O. İyi misin? Beni duyabiliyor musun? Ophelia? Beni duyabiliyor musun?"

Yapabilirim, ama sesi azalıyor. Uzaktan siren sesleri geliyor, arka plandaki gürültü. Ona dokunmak, şakağındaki yara izine dokunmak için uzanıyorum ama yapamıyorum. Kolum çok ağır. Göz kırpıyorum, odaklanmaya çalışıyorum. Sanırım adını söylemeyi başardım. Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, bir terslik var. Bir şey söylüyor. Benim adımlı. Bağırıyor. Adımı haykırıyor.

Ben duymuyorum ama.

Zifiri karanlık unutuşun engin yankısı beni bütünüyle yutarken hiçbir şey duymuyorum.

TEŞEKKÜRLER

Umarım Kahramanlar ve Kötüler Düetinin ilk bölümü olan *Kırdığımız Kahramanları* beğenmişsinizdir.

Silas ve Ophelia'nın hikâyesi *The Villains We Make*'de sona eriyor.

The Villains We Make'e buraya tıklayarak ulaşabilirsiniz.

NATASHA KNIGHT TARAFINDAN DA

Kahramanlar ve Kötüler

Düeti [Kırdığımız](#)

[Kahramanlar Yaptığımız](#)

[Kötüler](#)

Kurban Düeti

[Ondalık](#)

[Tövbekar](#)

Augustine Kardeşler

[Günahlarımı Bağışla](#)

[Beni Kötülükten Kurtar](#)

Yıkık Krallık Düeti

[Yıkık Krallık Kırık](#)

[Queen](#)

Şeytanın Piyonu Düeti

[Şeytanın Piyonu](#)

[Şeytanın Kefareti](#)

Sahip Olmak ve Tutmak

[Bu Yüzükle](#)

[Seni Alıyorum](#)

[Çalıntı: Dante'nin Yemini](#)

Toplum Üçlemesi [Ruhun](#)

[Ağıtları Günahın Telafisi](#)

[Kalbin Dirilişi](#)

Ayin Üçlemesi

[Onun](#)

[Hükümdarlığı](#)

[Kadının İsyanı](#)

[Onların](#)

[Hükümdarlığı](#)

Karanlık Miras Üçlemesi

[Taken \(Karanlık Miras, Kitap](#)

[1\) Torn \(Karanlık Miras, Kitap](#)

[2\) Twisted \(Karanlık Miras, .
Kitap 3\)](#)

Kutsal Olmayan Birliktelik Düeti

[Kutsal Olmayan](#)

[Birlik Kutsal](#)

[Olmayan Niyet](#)

Collateral Damage Düet

[Collateral: Bir Görücü Usulü Evlilik Mafya Romanı](#)

[Damage: Bir Görücü Usulü Evlilik Mafya Romanı](#)

Bağlayan Bağlar Düeti

[Benimk](#)

[i](#)

[Onunki](#)

MacLeod Kardeşler

[Şeytanın Pazarlığı](#)

Benedetti Mafya Dünyası

[Salvatore: Karanlık Bir Mafya Romanı](#)

[Dominic: Karanlık Bir Mafya Romanı](#)

[Sergio: Karanlık Bir Mafya Romanı](#)

[Benedetti Kardeşler Kutu Seti \(Salvatore, Dominic ve Sergio'yu İçerir\) Killian:](#)

[Karanlık Bir Mafya Romantizmi](#)

[Giovanni: Karanlık Bir Mafya Romantizmi](#)

Amado Kardeşler

[Onursuz Rezil](#)

[Unhinged](#)

Tek Başına Karanlık Romantik

İniş Sapkın

Güzel Yalancı

İntikam

Onları Esir

Almak

Benimki Alfa

Vahşiyeye Verilen

Canavar Tarafından

Alınan Canavar

Tarafından

Sahiplenilen Esirin

Arzusu Koruyucu

Gözaltı Amy'nin Katı

Doktoru Emma'yı

Evcilleştirmek

Megan'ı

Evcilleştirmek Naia'yı

Geri Kazanmak

Sophie İtfaiyeci Kız

Tehlikeli Meydan

Okuma Diz Çökmeyi

Öğreten Serseri

Şövalye

Ehlileştirilmiş: Roark Kardeşler Üçlemesi

YAZAR HAKKINDA

Natasha Knight, Romantik Gerilim ve Karanlık Aşk Romanlarının *USA Today Çok Satan* yazarıdır. Bir milyondan fazla kitabı satılmış ve yedi dile çevrilmiştir. Şu anda kocası ve iki kızıyla birlikte Hollanda'da yaşamaktadır ve yazmadığı zamanlarda ormanda kitap dinleyerek yürümekte, bir köşede oturup kitap okumakta ya da kaçabildiği sıklıkta dünyayı keşfetmektedir.

Natasha ile buradan iletişime geçin: natasha@natasha-knight.com

[Yeni yayın haberleri ve güncellemeleri almak üzere bültenime kaydolmak için buraya tıklayın!](#)



www.natasha-knight.com



Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

